

பெரியார் தொலைநிலைக்கல்வி நிறுவனம்

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்

சேலம் - 636 011.

இளங்கலை வணிக மேலாண்மை – வங்கியியல்

முதலாமாண்டு

தாள் – 2 : பணவியல் மற்றும் வங்கியியல்

Prepared By
R. NAVANEETHA KRISHNAN
Assistant Professor
AVS Engineering College
Military Road, Ammapet
Salem – 636 036.

இளங்கலை வணிக மேலாண்மை – வங்கியியல்

முதலாமாண்டு

தாள் – 2 : பணவியல் மற்றும் வங்கியியல்

UNIT - I

Money: Evolution And Functions Of Money - Significance Of Money – Quantity Theory Of Money (Fishers and Cambridge) – Demand And Supply Of Money.

UNIT - II

Commercial Banking – Functions and Kinds – Balance Sheet Of A Commercial Bank – Investment Policy - Commercial Bank In Economic Development – Branch Banking And Unit Banking - Deposit Banking Vs Mixed Banking – Credit Creation Of Commercial Banks.

UNIT – III

Central Banking – Functions of a Central Bank – Credit Control – Quantitative Controls – Selective Controls – RBI And Economic Development.

UNIT – IV

Money Market: Structure – Organized and Unorganized Money Market – Development of Money Market – Indian Money Market – London And Newyork Money Markets – Capital Market in India.

UNIT – V

Inflation: Meaning and Definition – Kinds of Inflation – Causes and Consequences of Inflation – Deflation – Inflation in a developing Economy.

INDEX

Sl. No	Unit
1.	MONEY
2.	COMMERCIAL BANKING
3.	CENTRAL BANKING
4.	MONEY MARKET
5.	INFLATION

UNIT-I பணவியல்

பணத்தின் பண்புகளும் பணிகளும்

‘பணம் பத்தும் செய்யும்’, ‘பணம் பாதாளம் மட்டும் பாயும்’, என்னும் பழமொழிகளில் இன்றைய உலகில் பணத்திற்குரிய செல்வாக்கை விளக்குகின்றன. பொருளாதார அமைப்பின் அடிப்படையாகப் பணம் திகழ்கின்றது. எல்லாப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளையும் பணம் ஊடுருவி நிற்பதைக் காண்கின்றோம். உடலின் இயக்கத்திற்கு குருதியோட்டம் துணையாவதைப் போல பொருளாதாரத்தின் இயக்கத்திற்குப் பணவோட்டம் இன்றியமையாத தேவையாகின்றது. இதனாலேயே இன்றையப் பொருளாதாரத்தைப் ‘பணப் பொருளாதாரம்’ என்று கூறுகின்றனர்.

பணம்—ஒரு விளக்கம்

நாம் அனைவரும் அறிந்த பணத்திற்கு எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஓர் இலக்கணம் (Definition of Money) இது வரை உருவாகவில்லை. ஒவ்வொரு பொருளியல் அறிஞரும் தம் கண்ணோட்டத்தின் படி ஓர் இலக்கணம் தருகின்றனர். பணத்தின் பணிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, “பணம் என்பது பணம் எதைச் செய்கின்றதோ அதுதான்”, என்று வாக்கர் கூறுகின்றார். “பொருளுக்காகக் கொடுப்பதற்கும், வேறு வாணிபப் பொறுப்புகளுக்குக் கொடுப்பதற்கும், எதைப் பயன்படுத்தி அது ஏற்றுக் கொள்ளப் பெறுகின்றதோ அதுதான் பணம்” என்று டி.ஹெச். ராபர்ட்சன் கூறுகின்றார்.

கிரௌதர், “எப்பொருளாயினும், அது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுப் பலவகைப் பொருட்களையும் பணிகளையும் வாங்கப் பயன்படுமானால் அது பணமெனப்படும்” என்று கூறுகின்றார்.

பண்டமாற்று முறையிலுள்ள குறைகள்

எப்பொழுது மனிதன் தனக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தானே உற்பத்தி செய்து கொள்ளாமல் வேலைப் பகுப்பின் அடிப்படையில் ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் தனது திறமைக்கேற்ப உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கினானோ, அப்பொழுது பண்ட மாற்று தோன்றியது. ஒவ்வொருவருக்கும் தன்னிடம் மிகுதியாக இருக்கும் பொருளைக் கொடுத்துப் பிறரிடமுள்ள தனது தேவைப் பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இத்தகைய நேரிடப் பண்டமாற்றில் சில குறைகளும் தடைகளும் காணப்பட்டன.

1. இருமுகத் தேவைப் பொருத்தமின்மை— பண்டமாற்றிற்கு இருமுகத் தேவைப் பொருத்தம் வேண்டிய ஒன்றாகும். துணி வைத்திருக்கும் ஒருவருக்கு ஆடு தேவைப்பட்டு, ஆடு வைத்திருப்பவருக்கும் துணி தேவையானால் பண்டமாற்று எளிதாக நடைபெறும். ஆனால் நடைமுறையில் இப்படி ஏற்படுவதில்லை.

2. பொது மதிப்பளவின்மை—பண்டமாற்றில் ஒரு பொருளின் மதிப்பை நிர்ணயிப்பது எளிதாக இல்லை. ஒரு பொது மதிப்பளவு இல்லாததால் ஒவ்வொரு பொருளின் மதிப்பையும் மற்றைய பொருட்களின் அளவில் கூற வேண்டும். இந்த முறையில் இரண்டு பொருட்களை எந்த விகிதத்தில்

மாற்றுவதென்று எளிதாக முடிவு செய்ய முடியாது. மேலும் மாற்றப் பெறுகின்ற இரு பொருட்களும் சம மதிப்புள்ளவைகளாக இல்லையென்றால் பண்டமாற்று மிகக் கடினமான செயலாகின்றது. ஒரு பொது மதிப்பளவு இல்லாமல் பண்டமாற்று முறையில் எண்ணற்ற பொருட்களில் வாணிபம் செய்ய முடியாது.

3. பகுக்க இயலாமை-பகுக்கக் கூடிய பொருட்களில் பண்டமாற்று 'தடையின்றி' நடைபெறும். ஆனால் துண்டு துண்டாகப் பிரிக்க முடியாத ஒரு பொருளைக் கொடுத்துப் பல சிறிய பொருட்களைப் பெறுவதென்பது இயலாததாகும். எடுத்துக்காட்டாக, ஆடு வைத்திருக்கின்ற ஒருவன் அதற்குப் பதிலாகத் துணி, எண்ணெய், காய்கறி, அரிசி ஆகியவற்றை வெவ்வேறு ஆட்களிடமிருந்து பெற விரும்புகின்றானென்று வைத்துக் கொள்வோம். அவனால் ஆட்டைப் பிரித்துக் கொடுக்க முடியாது. இதனால் அவன் தான் விரும்பிய பண்டங்களைப் பெற முடியாமல் திண்டாடுவான்.

4. பணிகளுக்கு ஊதியத்தை நிர்ணயிக்க இயலாமை-ஒருவர் செய்கின்ற பணிகளுக்கு எப்படிப் பண்டமாற்று முறையில் ஊதியமளிப்பதென்ற சிக்கல் தோன்றுகின்றது. வேளாண்மையில் வேலையாட்களுக்குக் கூலியைத் தானியத்தில் கொடுப்பது எளிதாக இருக்கலாம். ஆனால் 'ஆசிரியர், மருத்துவர்' போன்றவர்களுக்கு ஆடுகளாகவோ, மாடுகளாகவோ ஊதியம் கொடுத்தால் அவர்கள் எவ்வளவு அல்லற்படுவார்கள் என்பதைச் சிறிது கற்பனை செய்தால் விளங்கும்.

5. அழியக் கூடியவை- பண்டமாற்று முறையில் செல்வத்தைப் பொருட்களாகத் தான் சேர்த்து வைக்க முடியும். அழியாப் பொருட்களைச் சேர்த்து வைப்பது எளிதாகும். ஆனால் காய்கறி, பால் போன்று அழியக்கூடிய பொருட்களை உற்பத்தி செய்பவர்கள் அவற்றை அப்படியே சேமித்து வைக்க முடியாது. அழியாத பொருட்களாக மாற்றிச் சேமித்து, செல்வத்தை உருவாக்குவது சிக்கலான பணியாகும்.

6. மாற்ற இயலாமை- பண்டமாற்று முறையிலுள்ள சமுதாயத்தில் ஓரிடத்திலுள்ள ஒருவரின் செல்வத்தை மற்றொரு இடத்திற்கு எளிதாக மாற்ற முடியாது. வீடு போன்ற சொத்தை எடுத்துச் செல்லும் பொருட்களாக மாற்றி, பின் அவற்றைக் கொண்டு செல்வது தொல்லையாக இருக்கும்.

7. கணக்கு வைப்பதில் சிக்கல்-கடன் கொடுத்து, கணக்கு வைத்து வாங்குவது பண்டமாற்று முறையில் சிக்கலானதாக இருக்கும். ஒருவர் மற்றவருக்குப் பத்து ஆடுகள் கொடுத்தால் திரும்பவும் பத்து ஆடுகளாகக் கிடைத்தாலும் கூட அவை கொடுத்த ஆடுகளைப் போன்று அதே எடையில் இருக்குமா என்பது ஐயமே.

பணத்தின் பணிகள் (Functions of Money)

பண்டமாற்று முறையிலிருந்த பல்வேறு குறைகளைப் போக்கப் பணம் கண்டுபிடிக்கப் பெற்றது. வாணிபத் துறையில் சிறப்பாகவும், பொருளாதாரத் துறையில் பொதுவாகவும் பணம் செய்கின்ற பணிகள் பலவாகும். மனிதனின் கண்டுபிடிப்புகளில் பணம் தான் மிகவும் அடிப்படையானது. "ஒவ்வொரு அறிவியல் துறைக்கும் அடிப்படையான கண்டுபிடிப்பொன்று உண்டு. பொறியியல் துறையில் சக்கரமும், விஞ்ஞானத்தில் நெருப்பும், அரசியலில்

வாக்குச்சீட்டும் அடிப்படையான கண்டுபிடிப்புகள். அது போன்று பொருளா தாரத்தில் மனிதனின் சமூக வாழ்வில் வாணிபத்துறை முழுமையிலும் பணம் ஓர் இன்றியமையாத கண்டுபிடிப்பாகும். இதன் அடிப்படையிலேயே ஏனைய யாவும் அமைந்திருக்கின்றன” என்று கிரௌதர் கூறுகின்றார்.

பணத்தின் இன்றியமையாத தன்மையை அது புரிகின்ற பணிகளிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். முன்பு பணம் செய்யவேண்டிய பணிகள் நான்கென்று கருதினர். இதனை கவிதையாக,

“பணத்தின் பணிகள் நான்கு—அவை

பண்டமாற்று மையம்

கணக்கின் அலகு: சேமிப்பு—பின்

கடனில் கருவியாகும்”

என்று கூறலாம். இந்நான்கு பணிகளோடு பணம் காலப்போக்கில் மேற்கொண்டுள்ள வேறு பணிகளையும் பொருளியலறிஞர் சுட்டிக் காட்டு கின்றனர்.

1. மாற்று மையம்—தேவையை ஒட்டி முதல் முதலாக பணம் மாற்றுமையமாக (இடையீட்டுக் கருவியாகப்) பயன்படுத்தப் பெற்றது. பண்டமாற்றில் மையமாக ஒரு பொருள் இல்லாததால் பல இடர்பாடுகள் ஏற்பட்டன. பணம் அத்தகைய இடர்பாடுகளைக் களைந்துவிட்டது.

வாணிபம் எளிதாக நடைபெறப் பணம் துணை நிற்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் தன்னிடமுள்ள பொருளையோ, உழைப்பையோ பணத்திற்கு விற்கலாம். பின்பு தனக்கு வேண்டியவற்றை அந்தப் பணத்தின் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளலாம். பணத்தை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வதால் பணத்தின் மூலமாகப் பொருட்கள் கை மாறுவது எளிதாகின்றது. எதிர்காலத்தில் உற்பத்தியாகும் பொருளைக் கூடப் பணத்தின் மூலம் இன்று வாங்கி விற்க முடிகின்றது. பணம் கைமாறுவது இப்பணியைச் செய்வதாலே எனலாம்.

2. மதிப்பளவு—பணம் எல்லாப் பொருட்களின் மதிப்பையும் அளக்கும் கருவியாகப் பயன்படுகின்றது. நீளத்தை அளக்க மீட்டர்கோல் இருப்பதைப் போல பொருளின் மதிப்பை அளந்து கூறப்பணம் இருக்கின்றது. பண்டமாற்றில் மதிப்பை நிர்ணயிப்பது சிக்கலான செயலாக இருந்தது. பணம் இப்பணியை எளிதாகச் செய்கின்றது. ஒரு வீட்டின் மதிப்பையோ, மாட்டின் மதிப்பையோ பணத்தால் அளந்து கூறுகின்றோம். இதன் மூலமாக ஒரு பொருளை மற்றவற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடிகின்றது. பணம் மதிப்பளவாக இருப்பதால் கணக்கலகாகவும் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது. அதனைப் பொது மதிப்பளவாகவும் கருதுகின்றோம். இதனால் வாணிபம் தங்கு தடையின்றி நடைபெறுகின்றது.

மாற்றுமையமாகவும், மதிப்பளவாகவும், இருக்கின்ற “பணத்தின் பணிகளை இன்றியமையாப் பணிகளெனக் கருதுவோர் பலர். பணத்தின் உடல் மாற்று மையமாகவும், அதனுடைய உயிர் கணக்கலகாகவும் இருக்கின்றன” என்று ஒரு பொருளியல் அறிஞர் கூறுகின்றார்.

3. மதிப்பு நிலைக்களன்—செல்வத்தைச் சேர்த்து வைக்கப் பணம் உதவுகின்றது. இது ஒரு சேமிப்புக் களஞ்சியம். பொருட்களாகச் சேமிப்பைச்

(செல்வத்தைச்) சேர்த்து வைப்பதில் தொல்லைகள் உள்ளன. அழியும் பொருட்களை வைத்திருக்க முடியாது. உடனே அழியாத நெல் போன்ற பொருட்கள் கூடக் காலப்போக்கில் தரம் கெட்டுவிடும். பொருட்களின் விலைமாறும் பொழுது சேமிப்பின் அளவும் மாறும். பொருட்களைச் சேர்த்து பாதுகாப்பது கடினமாகும். ஆனால் பணம் தோன்றிய பின்பு அழியாத உருவில் சேமிப்பு எளிதாகி, பாதுகாப்பெளிதாகி, செல்வத்தின் நிலைபேறு சாத்தியமாகிறது” இன்றைய வருவாயில் ஒரு பகுதியை எதிர்காலத்திற்காகப் பணத்தின் மூலம் சேர்த்து வைக்கலாம். முன்பு பணத்தை வெள்ளி தங்க நாணயங்களாக வைத்ததன் நோக்கம் உள்மதிப்புள்ள பணத்தின் மூலம் அழியாத வகையில் சேமிக்கலாம் என்பதாகும். இப்பொழுது காகிதப் பணத்தின் மூலமாகச் சேமித்து, அதனை வங்கியில் வைப்பு நிதியாக வைக்க முடிவதால், சேமிப்பு அழியாமலிருக்கின்றது.

4. கடன் பொறுப்பளவு-கடன் கொடுத்து வாங்கப் பணம் ஏற்ற கருவியாக இருக்கின்றது. கடனின் அளவைப் பணத்தால் கணக்கு வைத்துக் கொள்ள முடிகின்றது. பணம் இந்தப் பணியைச் செய்வதாலேயே இன்றைய உற்பத்திப் பொருட்களை எதிர்காலப் பொருட்களுக்கு மாற்றிக் கொள்ள முடிகின்றது. வங்கிக் கடன்முறை, பணம் கடன் பொறுப்பளவாக இருப்பதனை ஒட்டி எழுந்ததாகும்.

துணைப் பணிகள்

பணம் மரபு வழிப் பணிகளான நான்கோடு வேறு பணிகளையும் செய்கின்றது.

1. மதிப்பை மாற்றுதல்-ஒருவரிடத்திலிருந்து மற்றவருக்குச் சொத்தை மாற்றப் பணம் உதவுகின்றது. இதே போல ஓரிடத்திலிருந்து சொத்தை மற்றொரு இடத்திற்கு மாற்றலாம். சென்னையில் வீடுள்ள ஒருவர் கல்கத்தாவில் குடியேற வேண்டுமானால், சென்னையிலுள்ள வீட்டை விற்றுப் பணம் பெற்றுச் சென்று அங்கு புதிய வீடு வாங்கலாம்.

2. தேசிய வருவாயை பங்கிடுதல்-உற்பத்தியில் நிலம், உழைப்பு, முதல், அமைப்பு என்னும் நான்கு காரணிகள் பங்கு பெறுகின்றன. வருவாயை இவை பங்கிட்டு எடுத்துக் கொள்ளப் பணம் துணை செய்கின்றது.

3. இறுதிநிலைப் பயன்பாட்டை ஒப்பிட-நுகர்வோரின் நோக்கம் மிகுதியான மனநிறைவைப் பெறுவதாக இருக்கின்றது. இதற்கு வாங்குகின்ற பொருளின் இறுதிநிலைப் பயன்பாடும் கொடுக்கின்ற விலையும் சமமாக இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இதே போல உற்பத்தியாளரும் பிறகாரணிகளை வேலைக்கமர்த்தும் பொழுது, அவற்றிற்குக் கொடுக்கும் பணமும் அவற்றின் இறுதிநிலை உற்பத்தித் திறனும் சமமாக இருக்கும்படி செய்தால் மட்டுமே மிகுதியாக இலாபம் பெறுவர். பணத்தைப் பயன்படுத்தாமல் இறுதிநிலைப் பயன்பாட்டையும், உற்பத்தித் திறனையும் கணிப்பது எளிதல்ல.

4. கடனுக்கு அடிப்படை-இன்றையப் பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி, பங்கீடு எல்லாம் பெருமளவில் கடனைச் சார்ந்து நடைபெறுகின்றன. இத்தகைய கடன் முறையை, பணம் சிக்கல்களின்றி இயங்கச் செய்கின்றது.

5. நீர்மைத்தன்மை-பணத்தைப் பிற செல்வங்களைப் போலல்லாமல் உடனே தேவைக்குப் பயன்படுத்தலாம். எல்லாச் சொத்துக்களையும் பணமாக மாற்ற முடியுமென்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

முக்கியப் பணி

துணைப்பணிகள் என்பவை எல்லாம் மரபுப் பணிகளுக்குள்ளேயே அடங்கக் கூடியவை. பணம், மதிப்பு நிலைக்களனாகப் பயன்படுகின்ற தென்பதில் மதிப்பை மாற்றத் துணை நின்றல், நீர்மைத்தன்மை ஆகியவை அடங்கியுள்ளன. பணம் மதிப்பளவென்பதில், தேசிய வருவாயைப் பங்கிட்டுத் துணை செய்தலும், இறுதிநிலைப் பயன்பாட்டைக் கணக்கிடும் கருவியாக இருத்தலும் அடங்கும். பணம் கடன் பொறுப்பளவாக இருப்பதில் அது கடனுக்கு அடிப்படை என்ற கருத்தும் மறைந்துள்ளது. எல்லாப் பணிகளுக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது பணம் ஒரு மாற்று மையம் என்பதாகும். இதிலிருந்த அதனுடைய பிற பணிகள் கிளர்ந்தெழுகின்றன.

பணத்தின் இயக்கநிலைப் பணிகளும் இயங்காத நிலைப்பணிகளும்

பால் ஐன்சிக் பணத்தின் பணிகளை இயங்கா நிலைப் பணிகள் என்றும், இயங்கு நிலைப்பணிகள் என்றும் இரண்டு வகைகளாக பிரிக்கின்றார்.

இயங்கா நிலைப்பணிகள்-நாட்டின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் போக்கினைப் பாதிக்காத வகையில் பணம் செய்கின்ற பணிகளை இயங்காநிலைப் பணிகளென்று பால் ஐன்சிக் கருதுகின்றார். அவரது கருத்துப்படி, பணத்தின் மரபுப் பணிகளான மாற்று மையம், மதிப்பளவு, மதிப்பு நிலைக்களன், கடன் பொறுப்பளவு ஆகிய முதல் நிலைப்பணிகளும், மதப்பை மாற்றுதல், தேசிய வருவாயைப் பங்கிடுதல், இறுதிநிலைப் பயன்பாட்டை ஒப்பிடல், கடனுக்கு அடிப்படை, நீர்மைத்தன்மை போன்ற துணைப் பணிகளும் இயங்கா நிலைப்பணிகளாகும். இவையெல்லாம் பணத்தின் தொழில் நுணுக்கப் பணிகளாகும். இந்தப் பணிகளை எல்லாம் பணம் சீராகச் செய்கின்றவரை அரசு தலையிட வேண்டிய தேவை இல்லை. பணத்தின் மதிப்பு ஓரளவு நிலையாக இருக்கின்ற வரை சிக்கல்கள் தோன்றுவதில்லை. ஆனால் பணம் நடைமுறையில் மரபு வழியிலான இந்தத் தொழில் நுணுக்கப் பணிகளை மட்டுமே செய்துவிட்ட அமைந்திருப்பதில்லை. இன்றைய பொருளாதாரத்தில் விலை நுட்பத்தின் பல விளைவுகளைப் பணம் ஏற்படுத்துவதாலேயே பணத்தின் இயக்கநிலைப் பணிகள் தோன்றுகின்றன.

இயக்க நிலைப்பணிகள்-பால் ஐன்சிக் பணத்தின் தொழில் நுணுக்கப் பணிகளில் ஒன்றாக அது விலைக்கருவியாகச் செயல்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இது ஒரு முக்கியமான பணியாகும். தலையீடற்ற பொருளாதாரத்தில் பொருட்களின் பணிகளின் உற்பத்திக்கும் பகிர்வுக்கும் விலையே அடிப்படையாக அமைகின்றது. விலையின் போக்குகளையும் அங்காடியின் செயல்முறையைச் சார்ந்தே உற்பத்தி, பகிர்வு, நுகர்வு ஆகியவை நடைபெறுகின்றன. விலையைப் பணத்திலேயே கூறுகின்றோம். பணத்தின் மூலமாக விலை நுட்பம் செயல்படுகின்றது. உற்பத்திச் செலவுக்கும், விற்பனை விலைக்கும், தேவைக்கும், அளிப்புக்கும், நுகர்வுக்கும், உற்பத்திக்கும் இடையில் சமநிலையைக் கொண்டு வருவதாக

விலைநூட்பம் அமைகின்றது. மொத்தத்தில் முதலாளித்துவ அமைப்பில் விலை தான் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை நெறிப்படுத்துகின்ற, கட்டுப்படுத்துகின்ற ஆற்றல்மிக்க சக்தியாக இருக்கின்றது.

பணமில்லை என்றால் விலைமுறை இருக்காது. பொதுவிலை மட்டத்தைப் பாதிப்பதன் மூலமாகப் பணம் தனது இயக்கநிலைப் பணிகளைச் செய்கின்றது. பணத்தின் அளவு, சுழல்வேகம் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாறுதல், மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாம் சேர்ந்து பொதுவிலை மட்டத்தில் ஏற்றத்தாழ்வைக் கொண்டு வருகின்றன. விலை ஏற்றம் உற்பத்தியைத் தூண்டுகின்றது. விலை இறக்கம் உற்பத்தியைப் பாதிக்கின்றது. இதனால் விலைமாற்றங்கள் சமுதாயத்திலுள்ள பல பகுதியினரையும் பல வழிகளில் சாதகமாகவும், பாதகமாகவும் பாதிக்கின்றன.

பணத்தின் சிறப்புக்களும் குறைகளும்

தற்காலப் பொருளாதாரம் பணப் பொருளாதாரமாக வளர்ந்திருக்கின்றது. மார்ஷல் கூறுவதைப் போல, “பணம் என்ற அச்சாணியை ஆதாரமாகக் கொண்டு பொருளாதார அறிவியல் சுழல்கின்றது”. சமுதாயம், பொருளாதாரம், அரசியல், சமயம் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் ஊடுருவி ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற பணத்தின் சிறப்பான தன்மைகளால் கிடைக்கக் கூடிய நன்மைகளையும் அதன் குறைபாட்டால் ஏற்படக் கூடிய சீர்கேடுகளையும் தொகுத்துக் கூறலாம்.

நன்மைகள்

1. பண்டமாற்றின் குறைகளைப் போக்கல்-பணம், பண்டமாற்றிலிருந்த குறைகளை எல்லாம் போக்கி, பொருட்களுக்கு விலை நிர்ணயித்து மாற்றிக் கொள்ளப் பெருந்துணை புரிகின்றது. பணமில்லாவிட்டால் இந்த அளவிற்கு விரிவாக உற்பத்திப் பொருட்களைக் கைமாற்ற இயலாது.

2. நுகர்வோருக்கு நன்மை- பணமிருப்பதால் நுகர்வோர் தனது விருப்பம் போலச் செலவிட்டு உச்சநிலையில் பயன்பாட்டைப் பெறமுடிகின்றது. நுகர்வோர் இன்றோ, நாளையோ, எப்பொழுதோ பணத்தைப் பயன்படுத்தலாம். விலை மிகுதியாக இருந்தால் தேவையை ஒத்திபோடலாம். பயன்படுத்துகின்ற பொருட்களில் இறுதிநிலைப் பயன்பாடுகளைப் பணத்தின் உதவியால் சமநிலைப்படுத்தி மொத்தத்தில் மிகுதியாகப் பயன்பாட்டைப் பெறலாம்.

3. உற்பத்திக்கு உறுதுணை-இன்றையப் பேரளவு உற்பத்திக்குப் பணம் உற்றதுணையாக உள்ளது. உற்பத்தியாளர் பணத்தின் மூலம் தனக்கு வேண்டிய எல்லா உற்பத்திச் சாதனங்களையும் பெற முடிகின்றது. உற்பத்திச் செலவைக் கணக்கிடவும், உற்பத்தியளவை நிர்ணயிக்கவும் பணம் துணை செய்கின்றது. விலையின் அளவைக் கொண்ட பொருட்களின் தேவையின் போக்கினை உற்பத்தியாளர்கள் அறிகின்றனர். விலைக்கு அடைப்படையாகப் பணமே அமைகின்றது.

4. வாணிப தொழில் வளர்ச்சி-பணம் விரிந்த அளவில் வாணிபமும் பெருந் தொழில்களும் வளரத்தனை செய்கின்றது. பணத்தின் துணை கொண்டு பல இடங்களிலிருந்து எந்திரங்களையும் மூலப் பொருட்களையும் பெறலாம். சிறுசேமிப்புக்களாக இருப்பதை பெரும் முதலாகத் திரட்டி

தொழில்களை வளர்க்கப் பணம் உதவுகின்றது. உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு உலகளாவிய அங்காடியை நிறுவவும் பணம் வாய்ப்பளிக்கின்றது.

5. வேலைப்பகுப்பிற்கு வாய்ப்பளித்தல்- இன்றைய தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையான வேலைப் பகுப்பைப் பணம் எளிதாக்குகின்றது. இன்றைய தொழில் நுணுக்க வளர்ச்சியில் சிலர் சிலவற்றில் சிறப்பாற்றல் பெற்று விளங்குகின்றனர். அவர்களை எல்லாம் வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளப் பணம் தான் துணை செய்கின்றது.

6. மூலதன இடப்பெயர்ச்சி- பணத்தின் துணையால் எந்த வகையான மூலதனத்தையும் விரும்பிய நேரத்தில் ரொக்கத் தன்மையுடையதாகக் கிடைக்கலாம். இதனால் மூலதனத்தை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு சென்று பயன்படுத்த முடிகின்றது. தேவையான நன்கு பயன்படுத்தக்கூடிய இடத்திற்கு மூலதனத்தைக் கொண்டு செல்வதால் அதனுடைய ஆக்கத்திறன் வளர்கின்றது.

7. எதிர்கால வாணிப ஒப்பந்தங்களுக்கு ஏற்ற கருவி-பணமிருப்பதால் எதிர்கால வாணிப ஒப்பந்தங்களை இன்றே நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடிகின்றது. பொருட்களின் விலையை இன்று தீர்மானித்து, எதிர்காலத்தில் பொருட்களை வாங்கவும், விற்கவும் கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ளவும் பணம் இருப்பதால் தான் இயல்கின்றது.

8. பகிர்வை நெறிப்படுத்தல்-உற்பத்திக் காரணிகளான நிலம், உழைப்பு, முதல், அமைப்பு ஆகியவற்றிற்கு முறையே வாரம், கூலி, வட்டி, ஆதாயம் வழங்கத் தீர்மானிக்க பணமே ஏற்ற கருவியாக இருக்கின்றது. ஓரளவு சரியான முறையில் நாட்டு வருவாயைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்குப் பணம் துணை புரிகின்றது.

9. வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தல்-மொத்த உற்பத்தியை உயர்த்தவும் சரியான முறையில் நாட்டு வருவாயைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் துணை செய்வதன் மூலம் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பணம் உயர்த்துகின்றது. பணமிருந்தால் வேண்டிய பொருட்களை விரும்பும் பொழுது பெற்று வாழ்க்கை வசதிகளைக் கூட்டிக் கொள்ளலாம்.

10. அரசின் பணிகளுக்கு ஆக்கம்- பணத்தின் உதவியால் நேர்முக, மறைமுக வரிகளாகவும், கட்டணமாகவும், விலைகளாகவும் பலவகைகளில் அரசு தனது வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்கின்றது. மிகுதியாக வருவாய் கிடைப்பதால் பல்வேறு ஆக்கப்பணிகளையும், சமுதாய நலப்பணிகளையும் அரசு விரிந்த அளவில் மேற்கொள்கின்றது. பணமிருப்பதால் தான் அரசால் பொதுக்கடனைப் பெறவும், பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தை மேற்கொள்ளவும் இயல்கின்றது.

11. கணக்கு வைத்துக் கொள்ளவும், வரவு-செலவுத் திட்டமிடவும்- பணம் இல்லையென்றால் தனிமனிதர்கள் திறமையாக வரவுக்கும் செலவுக்கும் கணக்குவைத்துக் கொள்ள இயலாது. மேலும் வரவு-செலவுக்கு சரியான முறையில் திட்டமிடவோ, சேமிக்கவோ, முன்னேற்றவோ பணமில்லாவிட்டால் இயலாது.

12. மனிதத் தொடர்புகளை மிகுதிப்படுத்துதல்-பணமிருப்பதால் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வாணிபம் பெருக மக்களுக்கிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. பணத்தின் உதவியால் ஒருவர் பல இடங்களுக்குச் சென்று வரவும் பலரோடு தொடர்பு கொள்ளவும் இயல்கின்றது. இதனால் அறிவு, கலை, பண்பாடு, நாகரீகம் ஆகியவை வளர்கின்றன.

13. கடன் வாய்ப்புப் பெருக்கம்-பணம் புழக்கத்திலிருப்பதால் ஒருவருக்கொருவர் எளிதாகக் கடன் கொடுத்துத் திரும்பப் பெறமுடிகின்றது. பலவேளைகளில் பொருளாதாரச் சிக்கல்களைத் தீர்த்துக் கொள்ள இத்தகைய கடன்களே வாய்ப்பளிக்கின்றன. அரசு பொதுக் கடன்பெறவும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குத் திட்டமிடவும் பணமே வாய்ப்பளிக்கின்றது.

14. சமுதாய நலனை அளக்க-சமுதாய நலனை அளக்கும் கருவியாகப் பணம் இருக்கின்றது. ஒரு நடவடிக்கையில் ஒருவருக்குக் கிடைக்கும் பயன் எவ்வளவென்பதைப் பணத்தின் மூலம் எளிதாகக் கணிக்கலாம்.

15. சமுதாயச் சுதந்திரத்துக்கு வழிவகுத்தல்-பணம் சமுதாயத்திலுள்ள பல்வேறு பகுதியினர் சுதந்திரத்தை வளர்த்திருக்கின்றது. குறிப்பாக தொழிலாளர்கள் சுதந்திரம் கூடியிருக்கின்றது. பண்டமாற்று முறையில் கூலியைப் பொருளாகக் கொடுப்பார்கள். தருகின்ற பொருளைத்தான் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். பணத்தை கண்டுபிடித்த பிறகு கூலியைப் பணமாகக் கொடுக்கின்றனர். கூலிக்காரர்கள் பணத்தைக்கொண்டு வேண்டியப் பொருட்களை வாங்கிக் கொள்ளலாம். பணம் கூலியாய்க் கிடைப்பதால் ஒருவர் எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்று வேலை செய்ய முடிகின்றது.

16. நாட்டில் ஒற்றுமையை வளர்க்க-பணம் நாட்டு மக்களுக்கிடையில் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை வளர்க்கின்றது. பணம் நாட்டின் மூலை முடுக்கில் வாழ்கின்ற மக்களை எல்லாம் இணைத்து வைக்கின்றது. பொருளாதாரத் தொடர்புகள் மக்களை நெருங்கி வரச்செய்கின்றன. இதனால் மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதால் ஒற்றுமை வளர்கின்றது.

17. பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குப் பெருந்துணை-இன்றையப் பொருளாதார முன்னேற்றம் தொழில் வளர்ச்சியைச் சார்ந்திருக்கின்றது. தொழில் வளர்ச்சி மூலதனப் பெருக்கத்தை ஒட்டி அமைகின்றது. மூலதனப் பெருக்கத்திற்கு பணம் அடிப்படையை அமைத்துத் தருகின்றது. இந்தவகையில் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குப் பணமே கருவியாவதைக் காண்கின்றோம்.

18. ஒப்பிட்டுப் பார்க்க-ஒரு நாட்டில் வேறுபட்ட காலங்களிலிருக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சி நிலைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும், ஒரு நாட்டின் பொருளாதார நிலையோடும் முன்னேற்றத்தோடும் மற்றைய நாடுகளின் நிலையையும் வளர்ச்சியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும் பணம் தக்க வகையில் துணை செய்கின்றது. நாட்டின் வருவாயைப் பணக்கணக்கில் கூறுவதால் ஒப்பிடுதல் எளிதாகின்றது.

குறைகள்

பணம் மாற்று மையமாக மட்டும் செயல்படுவதில்லை. அது வேறு பல பணிகளையும் செய்கின்ற பொழுது பயன்கள் விளைவதைப் போன்றே

சீர்கேடுகளும் ஏற்படுகின்றன. பணம் எதிர்பாராத விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் சில வேளைகளில் கட்டுக்கடங்காமல் செல்கின்றது. இதனால் தன்னைப் படைத்தவனையே பாதிக்கின்ற கருவியாகிவிடுகின்றது. இதனால் தான், “பணம் ஒரு சிறந்த வேலையாள்; ஆனால் நம்ப முடியாத கெட்ட மேலாளர் (எஜமான்)”, என்று சிலர் கருதுகின்றனர். பணத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துகின்ற பொழுதோ, நிர்வகிக்கின்ற பொழுதோ ஏற்படக்கூடிய தீங்குகளை “பொருளாதாரச் சீர்கேடுகள்”, “சமுதாயத் தீமைகள்” எனப் பகுத்துத் தொகுத்துக் கூறலாம்.

பொருளாதாரச் சீர்கேடுகள்

1. நிலையற்ற பணமதிப்பு-பணத்தினால் ஏற்படுகின்ற பலகேடுகள் அதன் உண்மை மதிப்பு நிலையாக இல்லாமல் மாறிக் கொண்டிருப்பதால் ஏற்படுகின்றன.

நிறைவுரை

பணத்தின் சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி பணத்தை அழித்துவிட வேண்டுமென்று கூறுகின்ற பொருளியலறிஞர்களும் இருக்கின்றனர். பணத்தால் ஏற்படக்கூடிய சீர்கேடுகளை முழுமையாகப் புறக்கணிக்க இயலாது. ஆனால் பணமில்லாவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய இடர்பாடுகளையும், பணத்தால் விளையும் நன்மைகளையும் எண்ணிப்பார்த்தால் தீங்குகள் குறைவானவையே என்று பெரும்பாலான பொருளியலறிஞர்கள் கருதுகின்றனர் முதலாளித்துவ அமைப்பின் உயிர் மூச்சாகப் பணம் இருக்கின்றது. சமதர்மப் பொருளாதார அமைப்பில் பணமில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அங்கும் பணம் கணக்கலகாகப் பயன்படுகின்றது. ஆதலால் பணத்தை முழுவதும் நீக்கிவிட முடியாது. ஜான்லா என்பவர், ‘உடலுக்கு குருதிபோல அரசுக்கு பணம் இருக்கின்றது’ என்கின்றார்.

பணத்தைத் திறமையாக நிர்வகித்து, நெறிப்படுத்தினால் பணத்தால் ஏற்படும் சீர்கேடுகளைப் போக்கலாமென்று தற்காலப் பொருளியலறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இதனால் தான் டி.ஹெச். இராபர்ட்சன், “மனித குலத்திற்கு பலவகையான நலன்களை வழங்கும் பணம், நாம் சரியாகக் கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் தீமைக்கும் குழப்பத்திற்கும் மூலமாகிவிடுகின்றது”, என்று கூறுகின்றார். இன்றையச் சமுதாய, பொருளாதார, அரசியல் அமைப்புகள் சீராகச் செயல்பட பணம் பல வழிகளிலும் துணை செய்வதை மறந்துவிட இயலாது. பணத்தில் குறைகள் இருந்த போதிலும், இன்றையப் பொருளாதார அமைப்பிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் பெருந்துணை செய்வதால் பணம் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றது. பணத்தைப் பற்றி ஆராய்வதூர தேவையாகின்றது.

பணத்தின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் வகைகளும்

பணத்தின் தோற்றம்

பண்டமாற்று முறையிலிருந்த நடைமுறைச் சிக்கல்கள் மனிதனை ஒரு பொது மதிப்பளவுக் கருவியைக் கண்டுபிடிக்கத் தூண்டின. மனிதனின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்த தீ, சக்கரம் போன்றே ஒரு நிலையில்

பணத்தையும் கண்டுபிடித்து மனிதன் பயன்படுத்தினான். பணத்தின் தோற்றத்தைப் பற்றி வெவ்வேறு வகையான கருத்துக்கள் உள்ளன.

பால் ஐன்சிக் தனது 'தொன்மைப் பணம்' என்ற நூலில் பணத்தின் தோற்றம் பற்றி கூறப்பெறுகின்ற பல கொள்கைகளை விளக்குகின்றார். இவற்றைப் பேராசிரியர் சி. வேலாயுதம், "1) மாற்று மையமாக ஒரு கருவி தேவைப்படுவதால் பணம் தோன்றியது. 2) மக்கள் உள்நாட்டு வியாபாரத்தில், பங்கு கொள்ளப் பணம் தேவைப்பட்டது. 3) அயல்நாட்டு வியாபாரத்தில் பங்கு கொள்ளப் பணம் தேவைப்பட்டது. 4) பணம் மதிப்பின் நிலைக்களான ஒரு பொருள் தேவைப்படுவதிலிருந்து தோன்றியது. 5) மதிப்பை அளக்கும் கருவி ஒன்று தேவைப்படுவதால் பணம் தோன்றியது. 6) கொடுக்கல் வாங்கல் செய்வதற்கு ஒரு கடனளவைக் கருவி தேவைப்படுவதால் பணம் தோன்றியது. 7) மனிதனின் மதக்கட்டணங்களைச் செலுத்துவதற்காகத் தோன்றியது. 8) அரசாங்கக் கடமைகளைச் செலுத்துவதற்காகத் தோன்றியது. 9) கல்யாண காலத்தில் கொடுக்க வேண்டிய பரிசுத்திற்காக ஒரு கருவி வேண்டப்பட்டது. 10) மக்கள் விரும்பிய அணிகலனிகள் நாளடைவில் பணமாக பரிணமித்தன", என்று கூறுகின்றார். இந்தப் பணத்தோற்றம் பற்றி ஊகங்களிலெல்லாம் ஓரளவில் உண்மையிருந்தாலும் இதில் எந்த ஒரு கருத்தையும் முழுமையாக சரியான விளக்கமாக பொருளியலறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

பொதுவாக பொருளியலறிஞர்கள் பணத்தோற்றம் பற்றி இருவகைக் கோட்பாடுகளைக் கூறுகின்றனர். முதலாவதாக, ஒரு சிலர் பணம் சூழ்நிலையை ஒட்டித் தானே தோன்றி வளர்ந்திருக்கும் என்ற கருத்தைக் கூறுகின்றனர். இக்கருத்தின்படி, பண்டமாற்று முறையிலுள்ள சிக்கல்களைத் தீர்க்க ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வொரு இடத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒன்று காலப்போக்கில் பணத்திற்கு முன்னோடியாகி, பணம் தோன்றக் காரண மாயிருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, சிலர் பணம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கூறுகின்றனர். கிரௌதர், அறிவாற்றல் மிக்க சோம்பேறி பண்டமாற்றின் சிக்கல்களைத் தவிர்க்கப் பணத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கலாமென்று கூறுகின்றார். ஒரு தனிமனிதனின் கண்டுபிடிப்பாக இருக்காமல், சமுதாயதின் தேவையின் கண்டுபிடிப்பாகவே பணம் தோன்றியிருக்குமென்று பலரும் கருதுகின்றனர்.

பணத்தின் வளர்ச்சி

பணம் எந்த உருவத்தில் எப்படி முதன் முதலில் தோன்றியதென்று திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாவிட்டாலும் பணத்தின் வளர்ச்சியில் நான்கு நிலைகள் இருந்திருக்குமென்று பொருளியலறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

1. பண்டப்பணம்—முதன் முதலில் மனிதன் பல்வேறு வகையான பண்டங்களைப் பணமாகப் பயன்படுத்தினான். வேட்டையாடி வாழ்ந்த காலத்தில் விலங்கின் தோல்களைப் பணம் போலப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆடு, மாடுகளை மேய்த்து வாழ்ந்த நிலையில், ஆட்டையும், பசு மாட்டையும் பணத்தின் நிலையில் வைத்திருந்தனர். வேளாண்மை நிலைக்குப் பொருளாதாரம் வளர்ந்திருந்த பொழுது பல்வேறு தானியங்களைப் பணமாகக் கருதினர். ஒவ்வொரு சமுதாயத்தினரும் தாங்கள் வாழ்ந்த இயற்கைச் சூழ்நிலைக்கேற்பவும், பொருளாதார வளர்ச்சி நிலைக்கேற்பவும், பல்வேறு

பொருட்களைப் பணமாகப் பயன்படுத்தியதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன. கடற்கரையில் வாழ்ந்தவர்கள் சோழிகளையும், சிப்பிகளையும், முத்துக்களையும் மாற்றுமையப் பொருட்களாகப் புழங்கினர். அலாஸ்கா, சைபீரியா போன்ற குளிர் நாடுகளில் தோல்களையும், உரோமங்களையும் பணமாகக் கருதினர். ஆப்பிரிக்காவில் யானை பணத்தின் பணியைச் செய்தது. யானைத் தந்தம் பணம் போல கொடுக்கல் வாங்கலில் பயன்பட்டது. ஆசிய, ஐரோப்பிய நாடுகளில் பசுவையும், பசிபிக் தீவுகளில் சிலவகைக் கற்களையும், அமெரிக்காவில் சிலவகைத் தினைகளையும் பணமாகப் பயன்படுத்தினர். விலங்குகளைப் பயன்படுத்துவதில் சில சிக்கல்கள் தோன்றின. அவை அளவிலும் தன்மையிலும் வேறுபட்டதாலும், காலத்தால் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டதாலும் அழியக் கூடியவைகளாக இருந்தாலும், பகுக்க இயலாமையாலும் நடைமுறை இடர்பாடுகள் எழுந்தன. ஓரளவு அழியாத உருவமாற்றம் பெறாத, எளிதாக அளக்கக்கூடிய ஒன்றையே மாற்று மையமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்ற பட்டறிவு உலோகத்தைப் பணமாகப் பயன்படுத்தத் தூண்டியது.

2. உலோகப் பணம்—பொருளாதாரத் தொடர்புகள் விரிவடைந்த நிலையில் மனிதன் பல்வேறு வகையான உலோகங்களையும் பணமாகப் பயன்படுத்தினான். குறிப்பாக, தங்கள், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு ஆகிய நான்கு உலோகங்களையும் பயன்படுத்தினார்கள். தங்கள் தனது அழகாலும், கவர்ச்சியாலும், அழியாததன்மையாலும் அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பணமாகியது. மிகப்பழங்காலத்திலேயே பொன் நாணயங்களை இந்தியா, எகிப்து போன்ற நாடுகள் சிறிய அளவில் பயன்படுத்தினாலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கலிபோர்னியாவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் தங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகே விரிந்த அளவில் தங்க நாணயங்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். பொன் முதலில் சேமிப்புக் களஞ்சியமாகி பின் மாற்றுமையமாகவும், மதிப்பளவாகவும் மாறியது. பொன்னையடுத்து வெள்ளியும் பிற உலோகங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டன. தங்கள் மிகவும் விலையுயர்ந்த உலோகமாகவும், இரும்புத் தூக்கிச் செல்லப் பாரமாகவும் இருந்ததால், வெள்ளியும் செம்பும் சிறு பண்டமாற்றுக்களுக்குப் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. கிரேசுதர், எல்லா பண்டங்களைக் காட்டிலும் உலோகங்களே பணமாகப் பயன்படுத்தவதற்குச் சாலச் சிறந்தவையென்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. உலோகங்களைக் கையாள்வது மிக எளிது. அவற்றின் அளவைச் சுலபமாக அறுதியிடலாம். அவை அழிவதுமில்லை. அவற்றை வைத்துக் காப்பதும் எளிது. சேர்த்து வைப்பதற்கென்று பெரிய இடமொன்றும் தேவையில்லை. ஓர் ஆண்டில் உலோகங்களின் உற்பத்தி புழக்கத்தில் உள்ள உலோகங்களின் அளவில் ஒரு சிறிய உறுப்புப் பகுதியேயாகையால் அந்த உற்பத்தியின் அளிப்பு ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் அதிகமாக வேறுபடுவதில்லை”, என்கின்றார். நாணயங்களின் அளவு, உருவம், தரம், எடை ஆகியவற்றை முறைப்படுத்தி அரசு தனது முத்திரையுடன் வெளியிடத் தொடங்கிய பிறகு உலோகப் பணம் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றது.

3. காகிதப்பணம்— உலோகப் பணத்தில் பல நன்மைகள் இருந்தாலும் சில தொல்லைகளும் இருந்தன. எளிதாகத் திருடிச் செல்ல வாய்ப்பளித்தது.

வணிகர்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் பணத்தைத் தூக்கிச் செல்வதில் தொல்லைப்பட்டனர். பணத்திற்குப் பதிலாக புகழ்பெற்ற செல்வர்களின் முத்திரைக் காகிதங்களைக் கொண்டு செல்லும் புழக்கம் ஏற்பட்டது. இதுவே காகிதப் பணத்தை வெளியிட்டது. முதன் முதலில் கி.பி.807-இல் சீனாவில் காகிதப்பணம் புழக்கத்திற்கு வந்தது. அரசு பணம் வெளியிட்டது. பின் மைய வங்கிகள் பணத்தை வெளியிட்டன. இப்பொழுது உலகெங்கும் காகிதப் பணமே புழக்கத்தில் உள்ளது. உதவியாக ஓரளவு அடையாள உலோகக் காசுகளையும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

4. கடன் பணம்-வங்கி முறையின் வளர்ச்சியின் காரணமாக இப்பொழுது காசோலை, மாற்று உண்டியல், வாக்குறுதிப் பத்திரங்கள் போன்றவற்றையும் பணமாகப் பயன்படுவதை காணலாம்.

நல்ல பணத்தின் இயல்புகள் (Characters of Good Money)

உலோக நாணயங்களைப் பணமாகப் பயன்படுத்திய பொழுது அது நல்ல பணமாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறுவதுண்டு. காகிதப்பணம் புழக்கத்திற்கு வந்தபிறகு பணத்தின் இத்தகைய இயல்புகளை யாரும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஆனால் உலோகம் பணமாகப் பயன்பட்டவற்றில் எதிர்நோக்கிய இயல்புகளை அறிந்து கொள்ள அவற்றை இங்கே கூறலாம்.

1. மதிப்பு-பணமாகப் பயன்படுவது உள் மதிப்பு உடையதாக இருக்க வேண்டும். மதிப்பற்ற ஒரு பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு அதற்கு ஈடாகப் பண்டங்களைக் கொடுக்க யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். தங்கமும், வெள்ளியும் உள்மதிப்புக் கொண்டவைகளாதலால் அவற்றை உலகெங்கும் நாணயமாகப் பயன்படுத்தினர். காகிதப் பணத்தில் இத்தன்மை இல்லை. அதற்கு அரசின் முத்திரை மதிப்பை வழங்குகின்றது.

2. பயன்பாடு - நாணயம் மாற்றுமையமாக இருப்பதோடு பயன்பாடுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும். மக்களின் தேவையை நேரடியாக நிறைவு செய்யும் சக்தியுள்ள உலோக நாணயத்தை மக்கள் விரும்பி ஏற்பார்கள். தங்கமும் வெள்ளியும் அணிகலன்கள் செய்யப் பயன்படுகின்றன.

3. ஒருமைத்தன்மை-பணமாகப் பயன்படுவது ஓரியல்புடையதாக இருக்க வேண்டும். நாணயமாக இருக்கும் உலோகத்தின் தன்மை மாறக்கூடாது. ஒரே மதிப்புள்ள எல்லா நாணயங்களும் ஒன்று போலவே இருக்க வேண்டும். தங்கம் வெள்ளி நாணயங்களிடம் இந்த இயல்பைக் காணலாம். காகிதப் பணமும் ஒருமைத்தன்மையோடு இருக்கின்றது.

4. ஏற்றுக் கொள்ளல்-பணமாக இருப்பதை எல்லோரும் எவ்வித தயக்கமும் இன்றி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் பணத்தின் பணிகள் சீராக நடைபெறும்.

5. எளிதாக எடுத்துச் செல்லல்-பணம் எளிதாக ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லக்கூடிய பொருளால் உருவாக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அதிக மதிப்பு சிறிய அளவு உலோகத்தில் இருப்பது நல்லது. எடுத்துச் செல்ல போக்குவரத்துச் செலவாகக் கூடாது. எளிதாகக் கொண்டு செல்லுந்தன்மை இல்லாததாலேயே இரும்போ நிலக்கரியோ

நாணயமாகப் பயன்படுத்தப் பெறவில்லை. தங்கத்தை எளிதாக எடுத்துச் செல்லலாம்.

6. பகுபடுத்தன்மை-பண உலோகத்தைப் பல்வேறு மதிப்புள்ளவைகளாகப் பிரிப்பது தேவையாகின்றது. ஆதலால் பல அளவுகளில் பிரிக்கப்படக் கூடியவையே பணமாக ஏற்றவை வெள்ளியையும், தங்கத்தையும் பிரிக்கலாம். காகிதப் பணத்தில் எந்த அளவிலும் பணத்தை வெளியிடலாம்.

7. அறியத்தக்கது-யாரும் எளிதாக, அறிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் பணம் இருக்க வேண்டும். மற்றவற்றிடமிருந்து வேறுபடக் கூடியதாகவும் ஒரு மதிப்புள்ள நாணயத்தை வேறு மதிப்புள்ளதிலிருந்து இனங்காணக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். இதனாலேயே காகிதப் பணத்தில் வெவ்வேறு வண்ணத்திலும், படங்களுடனும் பணம் வெளியிடுகின்றார்கள்.

8. நிலைத்து நிற்கல்-விரைவில் அழியக்கூடியவற்றைப் பணமாகப் பயன்படுத்த முடியாது. நீடித்து உழைக்கக் கூடியவையே பணமாவதற்கு ஏற்றவை. தங்கமும் வெள்ளியும் நீடித்து நிற்கும் தன்மை பெற்றவை.

ஊக நோக்கம்-இலாபநோக்கில் அதிக வருவாயுள்ளவற்றில் முதலீடு செய்யும் வாய்ப்பை எதிர்நோக்கிப் பணத்தை ரொக்கமாக வைத்திருப்பதை ஊகநோக்கம் என்கின்றோம். எதிர்கால வட்டி வீதத்தில் மாறுதல் ஏற்படுமென்று எதிர்பார்க்கும் சூழ்நிலையில் பணத்தை வைத்திருப்பதனையே இது குறிக்கின்றது.

பணத்தின் மதிப்பு நிலைக்களன் பணியை ஒட்டியே இந்த நோக்கம் தோன்றுகின்றது. அதிக வருவாய் கருதி முதலீட்டுக்கு வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் சூதாட்டமன நிலையில் இருக்கின்றார்கள். பங்கு அங்காடியில் காலம் பார்த்து பத்திரங்களை வாங்கி விற்பவர்கள் நிறையப் பணத்தை ரொக்கமாக வைத்திருப்பார்கள். பத்திரங்களின் மதிப்பில் நிலையற்ற போக்கும், மிகுதியாக ஆதாயம் பெறுகின்ற வாய்ப்பும் இருக்கின்ற பொழுத ஊக நோக்கத்திற்காகப் பணத்தை ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ளும் போக்குக் காணப்படும்.

ரொக்கமாகப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு காத்திருப்பது ஆதாயமாக இருக்கும் சூழ்நிலையில் தான் ஊக நோக்கம் தோன்றும். ஊக நோக்கத்திற்காக வைத்திருக்கின்ற பணத்தின் அளவு வட்டி விகிதத்தைச் சார்ந்து அமையும். வட்டி வீதத்திற்கும் ஊக நோக்கில் வைத்துக் கொள்ளும் பணத்திற்கும் தலைகீழ் தொடர்பே இருக்கின்றது. வட்டி விகிதம் அதிகமாக இருந்தால் ஊக நோக்கத்திற்காக வைத்துக் கொள்ளும் பணம் குறைவாக இருக்கும். வட்டி விகிதம் குறைவாக இருந்தால் ஊக நோக்கில் மிகுதியாகப் பணம் வைத்திருப்பார்கள். ஊக நோக்கிற்கு வைத்திருக்கும் பணம் வருவாயால் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. மாறாக வருவாயைத் தீர்மானிக்கின்றது.

நிறைவுரை-மொத்தப் பணத்தேவையை பேர, முன்னெச்சரிக்கை, ஊக நோக்குங்கள் தீர்மானிக்கின்றன. ஒவ்வொரு நோக்கத்திற்காக எவ்வளவு பணத்தை வைத்துக் கொள்வார்களென்பதைத் திட்டவாட்டமாகக் கூற

இயலாவிட்டாலும், இவை பணத்தேவையை அறிந்து கொள்ளத் துணை செய்கின்றன.

பண அளவுக்கோட்பாடு (QUANTITY THEORY OF MONEY)

பணத்தின் வாங்கும் சக்தியையே பணத்தின் மதிப்பு என்கின்றோம். பணத்தின் வாங்கும் சக்தி பொருட்களின் விலையைச் சார்ந்திருக்கின்றது. விலைகள் கூடுகின்ற பொழுது பணத்தின் மதிப்புக் குறைகின்றது. விலைகள் மாறுகின்ற பொழுது பணத்தின் மதிப்பும் மாறுகின்றது. பண மதிப்பில் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்கள் பொருளாதாரத்தைப் பல வழிகளில் பாதிக்கின்றன. ஆதலால் பண மதிப்பையும் அதில் ஏற்படும் மாறுதல்களையும் தெரிந்து கொள்ளுதல் தேவையாகின்றது.

பண அளவு-பணத்தின் மதிப்பை பற்றி விளக்கிக் கூறப் பலவகையான கோட்பாடுகள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றில் மிகவும் பழமையானது ஒரு நாட்டிலுள்ள பணத்தின் அளவிற்கும் பணத்தின் மதிப்பிற்குமுள்ள தொடர்பைச் சுட்டிக்காட்டும் பண அளவுக் கோட்பாடு ஆகும். பண அளவுக் கோட்பாடு ஒரு பொருளியல் நிபுணர் அளித்த கோட்பாடல்ல. காலப்போக்கில் பல பொருளியல் நிபுணர்களின் கருத்துக்களால் வளம் பெற்று வளர்ந்ததே பண அளவுக்கோட்பாடு. இந்த கோட்பாட்டின் மூலக் கருத்துக்களை 16-ம் நூற்றாண்டில் இத்தாலிய நாட்டைச் சேர்ந்த தாவன் ஜாட்டி என்பவர் முதன் முதலில் கூறினார். இந்தக் கருத்துக்கள் போடின், காசல், ஹியூம் போன்றவர்களின் சிந்தனையால் வலிமை பெற்றன.

பண அளவுக்கோட்பாடுகளில் குறிப்பிடத்தக்க இரண்டு கோட்பாடுகள் உள்ளன. ஒன்று ஜே.ஜே.மில்., இ.டபிள்யூ. கெம்மரர், பேராசிரியர் இர்விங் பிஷர் ஆகியவர்களால் உருவாக்கப் பெற்ற பேரவகைப்பண அளவுக் கோட்பாடு, மற்றொன்று கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளியைச் சேர்ந்த ஆல்பிரட் மார்ஷல் பேராசிரியர் பிகு இராபர்ட்சன் ஆகியோர் அளித்த பண ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு ஆகும்.

பண மதிப்பு-பொதுவாக ஒரு பொருளின் மதிப்பை அதனுடைய அளிப்பும் தேவையும் நிர்ணயிப்பதை போலவே பணத்தின் மதிப்பையும் அதனுடைய அளிப்பும் அதற்கான தேவையும் நிர்ணயிக்கின்றன. பணத்திற்கும் மற்றையப் பொருட்களுக்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. பணத்தை அது வாங்கும் பொருட்களுக்காகவே விரும்புகின்றோம். பணத்தின் மதிப்பை ஒரு விலை மட்டும் காட்டுவதில்லை. பொருட்களின் எல்லா விலைகளின் மாறுதல்களிலிருந்து பணத்தின் மதிப்பை அறிய வேண்டும். பணத்தின் மதிப்பு அதனுடைய கிடைப்பருமையை ஒட்டி அமைகின்றது. பணத்தேவை நிலைத்திருக்க, பண அளிப்பு கூடினால் பணத்தின் மதிப்பு குறையும். பண அளிப்பு நிலைத்திருக்க அதன் தேவை கூடினால் அதனுடைய மதிப்புக் கூடும்.

ஒரு நாட்டில் புழக்கத்திலுள்ள சட்டமுறைப் பணமும் (நாணயங்கள், காகிதப்பணம்), வங்கி வைப்பு நிதிகளும், சேர்த்து பணத்தின் அளிப்பாகின்றன. பணத்தின் அளவை மட்டும் கொண்டு அளிப்பைக் கணித்துவிட முடியாது. ஒரு பத்து ரூபாய் காகிதப்பணம் பொருட்களை வாங்க ஆறுமுறை பயன்படுத்தப் பெற்றால் அதன் மூலம் அறுபது ரூபாய் மதிப்பிற்கு கொடுக்கல் வாங்கல் நடைபெறுகின்றது. பத்து ரூபாய் பணம் ஆறு மடங்காகி

அறுபது ரூபாய் செய்யும் பணியைப் புரிந்திருக்கின்றது. இதனைப் 'புழக்க வேகம்' அல்லது 'சுழற்சி வேகம்' என்கின்றோம். மொத்தப் பண அளிப்பைக் கணக்கிட, பணத்தின் அளவை அது ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் கைமாறிய சராசரிப் புழக்க வேகத்தால் பெருக்க வேண்டும். இது வங்கி வைப்பு நிதிக்கும் பொருந்தும்.

பணத்திற்கான தேவை, பணத்தைக் கொண்டு வாங்க விரும்பும் பொருட்களின் அளவை ஒட்டி அமைகின்றது. அரிசி, துணி, உழைப்பு என்று பலவற்றிற்குக் கொடுக்க எவ்வளவு பணம் தேவைப்படுகின்ற தென்பதை நாட்டில் குறிப்பிட்ட காலத்தில் நடைபெறும். வாணிபத்தின் (பேரத்தின்) அளவிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பணத்தின் மதிப்பு மாறுவது பணத்தின் தேவை அல்லது அளிப்பு ஆகியவற்றில் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்களை ஒட்டி ஏற்படும். எப்படி பண அளிப்பில் ஏற்படும் மாறுதல் பணத்தின் மதிப்பை மாற்றுகின்றதென்பதைப் பண அளவுக் கோட்பாடு விளக்குகின்றது.

பேரவகைப் பண அளவுக்கோட்பாடு (Transaction Type of Quantity Theory)

அமெரிக்கப் பொருளியல் நிபுணரான பேராசிரியர் இர்விங் பிஷரால் முழு உருவம் பெற்ற கோட்பாட்டை அதன் இயல்பை ஒட்டி பேரவகைப் பண அளவுக்கோட்பாடு என்றும் பணச்செலவுக் கோட்பாடு என்றும் கூறுகின்றனர். சாதாரண, பண அளவுக் கோட்பாடு புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் அளவு இருமடங்கானால், மற்றையச் சூழ்நிலைகள் மாறாமலிருந்தால் பணத்தின் மதிப்பு பாதிக்கும் (விலைகள் இரண்டு மடங்காகும்) என்றும், பணத்தின் அளிப்புப் பாதிமானால் பணத்தின் மதிப்பு இருமடங்காகும் (விலைகள் பாதிமாகும்) என்றும் கூறுகின்றது. பேராசிரியர் இர்விங் பிஷர் இந்தக் கோட்பாட்டை மிகவும் திருந்திய முறையில் ஒரு மாற்றுச் சமன்பாட்டு மூலம் விளக்குகின்றார்.

பிஷரின் மாற்றுச்சமன்பாடு—ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலுள்ள பணத்தின் மொத்த அளவும், பேர (வாணிப) நடவடிக்கைகளுக்குள்ளான பொருட்கள் பணிகளின் மொத்த மதிப்பும் சமமாக இருக்குமென்று பிஷர் கருதினார். பிஷரது மாற்றுச் சமன்பாடு பணத்தின் அளிப்பும் தேவையும் சமமாக இருக்குமென்று கூறுகிறது. இந்த மாற்றுச் சமன்பாடு $MV = PT$ என்ற எழுத்துக்களால் குறிப்பிடப் பெறுகின்றது. M என்ற எழுத்து குறிப்பிட்ட காலத்தில் புழக்கத்திலுள்ள எல்லா வகைப் பணங்களின் அளவையும் V என்ற எழுத்தும் பண அளவு பேரச் சராசரியையும் (புழக்க வேகத்தையும்) P என்ற எழுத்து பேரங்களின் சராசரி விலையையும், T என்ற எழுத்து வாணிபத்தில் மொத்த அளவையும் குறிக்கின்றன.

இதனைப் 'பணக்கணியக் கோட்பாடு' பணப் பரிமாணக் கோட்பாடு என்றும் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

முதல் பக்கம் (MV) பணத்தின் அளிப்பைக் காட்டுகின்றது. இதனைப் பணப்பக்கம் என்றும் கூறலாம். அடுத்த பக்கம் பணத்தின் தேவையைக் குறிக்கின்றது. இதனைப் பொருட் (பண்டப்) பக்கம் என்றும் கூறலாம்.

பேரவகைச் சமன்பாட்டிலிருந்து (MV=PT) விலையில் $P = MV/T$ மட்டத்தை என்றும் கூறலாம். பணப்புழக்க வேகமும், வாணிபத்தின் அளவும் மாறாமலிருந்தால் பணத்தின் அளவைக் கூட்டுகின்ற விகிதத்தில் விலை கூடும். எடுத்துக்காட்டாகப் பணத்தின் அளவு 2,000 என்றும், புழக்க வேகம் 10 என்றும் வாணிபத்தின் அளவு 20,000 என்றும் வைத்துக் கொண்டால் விலைமட்டம்

$$P = \frac{2000 \times 10}{20,000} = \text{ரூ. 1.}$$

மற்றவை மாறாமலிருக்கும் பொழுது பணத்தின் அளவை இருமடங்காக்கினால் விலை மட்டம்

$$P = \frac{2000 \times 2 \times 10}{20,000} = \text{ரூ. 2.}$$

அதாவது மதிப்பு பாதிக்கின்றது. பணமதிப்பு விலையோடு தலைகீழ் தொடர்பு (I/P) கொண்டுள்ளது. மற்றவைகள் மாறாமலிருக்கின்ற பொழுது பணத்தின் அளவைப் பாதிக்கினால் விலை மட்டம்

$$P = \frac{2000 \times \frac{1}{2} \times 10}{20,000} = \text{ரூ. } \frac{1}{2}.$$

அதாவது பணத்தின் மதிப்பு இருமடங்காகின்றது.

பிஷ்ரது சமன்பாட்டில் கடன் பணத்தை, M^1 என்ற எழுத்தாலும் அதன் புழக்க வேகத்தை V^1 என்ற எழுத்தாலும் குறித்துப் பண அளிப்போடு சேர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். ஏனென்றால் கடன் பணமும் பொருட்களை வாங்கப் பயன்படுகின்றது. ஆதலால் மாற்றுச் சமன்பாடு அதனுடைய இறுதி வடிவத்தில், $PT = MV + M^1V^1$ அல்லது

$$P = \frac{MV + M^1V^1}{T} \text{ என்று இருக்கும்.}$$

விளக்கம்- பணத்தின் மதிப்பு, பணத்தின் அளவு பணப்புழக்க வேகம், வாணிப அளவு ஆகியவற்றைச் சார்ந்திருக்கின்றது. பணத்தின் அளவு மையவங்கியின் பணவெளியீட்டுக் கொள்கையை ஒட்டி அமைகின்றது. வங்கிப் பணத்தின் அளவையும் மைய வங்கி கட்டுப்படுத்துகிறது. ஒழுங்காகவும் நிலையாகவும் வருவாய் இருந்தாலும், எளிதாகக் கடன் பெறுகின்ற வாய்ப்புக்கள் இருந்தாலும் பண வருவாயும் செலவும் அடிக்கடி நிகழுமென்றாலும், பணத்தைக் கைமாற்ற வசதிகள் இருந்தாலும், பணத்தின் புழக்க வேகம் மிகுதியாக இருக்கும். வாணிபத்தின் அளவு, உற்பத்தியின் அளவைச் சார்ந்திருக்கின்றது. உற்பத்தியின் அளவு, மக்கட்தொகை, உழைப்புத்திறன், இயற்கைவளம், செல்வத் தொகுதி, தொழில் நுணுக்க வளர்ச்சி, உற்பத்தி

முறைகள் ஆகியவற்றை ஒட்டி அமையும். இங்கு குறிப்பிடுகின்ற சராசரி விலை மட்டம் பணத்தின் பேர மதிப்பைக் காட்டுகின்றது.

எடுகோள்கள்-பிஷரது மாற்றுச் சமன்பாடு சில எடுகோளின் அடிப்படையில் கூறப்பெறுகின்றது. 1) பணப் புழக்க வேகமும் வாணிபத்தின் அளவும் வேகமாக மாறுவதில்லை. இவை தனித்தனியாக மற்றவற்றைச் சார்ந்திருக்காமல் சுயேச்சையாக இருக்கின்றன. பணத்தின் அளவில் ஏற்படும் மாறுதல் பணப்புழக்க வேகத்தையோ வாணிபத்தின் அளவையோ நேரடியாகப் பாதிப்பதில்லை. ஆதலால் பணத்தின் அளவில் மாறுதல் ஏற்படுகின்ற பொழுது அதன் நேர் விகிதத்தின் விலை மாறுகின்றதென்று பிஷர் கருதினார். 2) விலை தானாகச் செயல்படுவ (மாறுவ) தில்லை. அது மற்றவற்றைப் பாதிக்காது. ஆனால் அது மற்றவைகளினால் பாதிக்கப்படும். 3) குறுகிய காலத்தில் பண அளவில் ஏற்படும் மாறுதல் பணப் புழக்க வேகத்திலும் வாணிபத்திலும் சில விளைவுகளை ஏற்படுத்தினாலும் நீண்ட காலத்திற்கு பணப்புழக்க வேகமும், வாணிபத்தின் அளவும் மாறாமலிருக்கும். 4) நாட்டிலுள்ள உற்பத்திச் சக்திகளையெல்லாம் முழு அளவில் பயன்படுத்திக் கொண்டிருப்பதாகவும் பிஷர் கருதினார். ஆதலால் தான் பேர (வாணிப) அளவில் மாற்றம் ஏற்படாதென்று எண்ணினார். 5) அளிக்கப் பெறுகின்ற பணம் எல்லாம் பயன்படுத்தப் பெறுமென்றும் பிஷர் கருதினார். பணத்தேவை ஒன்றுக்குச் சமமென்று கொள்ளப் பெற்றது. பணப் பதுக்கலுக்கு இடமில்லை. 6) பேரங்கள் (வாணிப நடவடிக்கைகள்) எல்லாம் பணத்தின் மூலமே நடைபெறுகின்றதென்றும் பண்டமாற்று முறை புழக்கத்தில் இல்லையென்றும் கருதப் பெற்றது.

பிஷரது மாற்றுச் சமன்பாடு மேலே கூறிய எடுகோள்களின் அடிப்படையில் நீண்ட காலத்தில் வாணிபத்தின் அளவும், புழக்க வேகமும் மாறாமலிருப்பதால், பணத்தின் அளவு மாறுகின்ற விகிதத்தில் விலை மாறுகின்ற தென்று கூறுகின்றது.

குறைபாடுகள்

பிஷரது மாற்றுச் சமன்பாட்டில் சில குறிப்பிடத்தக்க குறைபாடுகள் இருப்பதனைத் திறனாய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

1. அறிந்த உண்மை- பிஷரது சமன்பாடு எல்லோரும் அறிந்த ஓர் உண்மையைத் தான் கூறுகின்றதென்றும், புதிதாக இது ஒன்றையும் குறிப்பிடவில்லை என்றும் சிலர் குறை கூறுகின்றனர். கீன்ஸ் கூட, “பண அளவுக் கோட்பாடு எல்லாச் சூழ்நிலைகளுக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஓர் உண்மை. ஆனால் அது குறிப்பிடத்தக்க உண்மையல்ல” என்று கூறுகின்றார். சிலர் $MV=PT$ என்ற சமன்பாடு கூறியதையே கூறுவதாக ஒரே பொருளையே கூறும் சொல்லடுக்காகத் தோன்றுகின்றதென்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

2. பொருந்தா எடுகோள்கள்- பிஷரது மாற்றுச் சமன்பாடு மற்றவை எல்லாம் மாறாமல் இருக்கின்றன என்ற எடுகோளின் அடிப்படையில் அமைந்தது. பணத்தின் அளவில் ஏற்படும் மாறுதல் பணப்புழக்க வேகத்தையும் வாணிபத்தின் அளவையும் பாதிக்காமல் இருக்குமென்று கருதுவது தவறாகும். பணத்தின் அளவில் ஏற்படும் மாறுதல் பணப்புழக்க வேகத்தையும் வாணிபத்தின் அளவையும் பாதிக்கின்றது. நடைமுறையில் விரைந்தியங்கும்

பொருளாதாரத்தில் இவை ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றன. ஒன்றில் விளையும் மாற்றம் மற்றவற்றிலும் மாறுதல்களைக் கொண்டு வரும்.

3. நீண்டகாலச் சமன்பாடு-பிஷர் தனது சமன்பாடு நீண்ட காலத்தில் சரியாக இருக்குமென்று கருதியதைப் பலர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தொடர்ந்து மாற்றங்களுக்குள்ளாகி விரைந்து இயங்கும் இந்த உலகத்தில் “சமன்பாடு என்பது நாளையைப் போல; அது எப்பொழுதும் வராது”, என்று கோல்பார்ன் கூறுகின்றார். “கீன்ஸ், நீண்ட காலத்தில் நாம் இறந்துவிடுவோம்”, என்கிறார். குறுகிய கால விளைவுகளைப் பொருளாதாரத்தில் படிப்பதே மிகவும் தேவையானதாகும்.

4. விலைத்தொடர்-பிஷரது மாற்றுச் சமன்பாடு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் விலைமட்டம் எவ்வளவாக இருக்குமென்று கூறுகின்றதே தவிர, எந்த முறையில் விலையில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றதென்பதைக் கூறவில்லை.

5. குறிப்பிடக் கூடியவைகளாக இல்லை-விலையும், வாணிப அளவும் தெளிவாக குறிப்பிடக் கூடியவைகளாக இல்லை. விலைகள் ஒன்றுபோல இருப்பதில்லை. அவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கும். வாணிபத்தில் வருகின்ற பொருட்கள் எவையென்று திட்டவாட்டமாகக் கூறப்பெறவில்லை.

6. முரண்பாடு- விலை நிர்ணயத்தில் பணத்தின் அளவையும் பணப்புழக்க வேகத்தையும் பயன்படுத்துவதில் கருத்து முரண்பாடு ஏற்படுகின்றது. பணத்தின் அளவென்பத ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் இருப்பது, பணப்புழக்க வேகம் ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் அடங்கியது. ஆதலால் ஒப்பிட முடியாத இரண்டைப் பெருக்கி பண அளிப்பைக் கணிப்பதைத் தவறென்று கூறுகின்றனர்.

7. மற்றவற்றைப் புறக்கணித்தல்-பணத்தின் மதிப்பு மாறுபாட்டிற்குப் பண அளவின் மாறுதல் மட்டும் தான் காரணமென்று கொள்ளப் பெறுகின்றது. ஆனால் கீன்ஸ் உண்மையில் பணத்தின் அளவும் விலை மட்டமும் வருவாய், செலவு, சேமிப்பு, முதலீடு ஆகியவற்றின் விளைவுகளென்று கூறுகின்றார். கிரெளதர், “பணத்தின் மதிப்பு பணக்கணியத்தை விட மொத்த வருவாயைப் பொறுத்தேயிருக்கும்”, என்று கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

8. பணத்தேவை- பணத்தின் அளிப்பை எல்லாம் மக்கள் ஏற்றுச் செலவிடுவார்கள் என்ற கருத்தும் மறுக்கப்படுகின்றது. மந்தகாலத்தில் பணத்தின் அளவைக் கூட்டினாலும், விலைகள் ஏறாமல் இருப்பதனைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். கிரெளதர் “பணம் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் விலைகள் ஏறுவதை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு அதிக அளவு பண அளிப்பைத் தர முன்வந்த போதும், அவற்றைப் பெற யாரும் முன் வரவில்லை என்பதை மெய்ப்பிக்கப் பல நிகழ்ச்சிகள் சான்றாக உள்ளன. தண்ணீரைக் குடித்து கொண்டிருக்கிற குதிரையைத் தண்ணீரைக் குடிக்கவொட்டாமல் வேண்டுமானால் தடுத்து நிறுத்தலாம். ஆனால் அதற்குத் தாகமில்லாத பொழுது என்னதான் அதனை வலிய நீருக்கு அழைத்துச் சென்றாலும் அதனை நீருந்தச் செய்ய முடியாதல்லவா?” என்கிறார். மேலும் இருக்கின்ற பணத்தை எல்லாம் பொருட்களை வாங்க மட்டும் பயன்படுத்துவதில்லை. கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கவும் பயன்படுத்துகின்றோம். அதே போல கடனுக்கும் பொருட்கள் வாங்கப் பெறுகின்றன.

9. வாங்கும் சக்தியல்ல-பிஷ்ரது சமன்பாடு பணத்தின் பேர மதிப்பையே குறிக்கின்றது. நுகர் பொருட்களை வாங்கும் பணத்தின் சக்தியைப் பற்றி கூறவில்லை. பேர மதிப்பு உண்மையான பணமதிப்பைக் காட்டாது.

10. வேலை வாய்ப்பு-உற்பத்திச் சக்திகளெல்லாம் முழுக்கப் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றதென்ற எடுகோளை கீன்ஸ் மறுக்கின்றார். உற்பத்திச் சக்திகள் பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கும் பொழுது பணத்தின் அளவு கூடினால் உற்பத்தி கூடும். இதனால் விலைகள் கூடாது. உற்பத்தி செய்வதில் இடையூறுகள் ஏற்பட்டால், பணத்தின் அளவு கூடுவதும் உற்பத்திச் சக்திகளை முழுமையாகப் பயன்படுத்தாத போதும் விலையைக் கூட்டும்.

11. முழுமையானதல்ல-பண அளவில் ஏற்படும் மாறுதல் வட்டி விகிதத்தில் ஏற்படுத்தும் மாறுதலைப் பற்றிக் கூறாததால் இதனை முழுமையான கோட்பாடாகக் கருத முடியாதென்ற கருத்து கூறப்பெறுகின்றது. திருமதி ஜோன் ராபின்சன், “பண அளவில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. ஆனால் அவற்றின் முக்கியத்துவம் வட்டி விகிதத்தில் அவற்றிற்குள்ள செல்வாக்கில் அடங்கியுள்ளது. வட்டி விகிதத்தைப் பற்றிச் சொல்லாத பணக்கோட்பாடு பணக்கோட்பாடே அல்ல” என்று கூறுகின்றார்.

சிறப்புக்கள்-பண அளவுக் கோட்பாட்டில் பல குறைகள் இருப்பதனைச் சுட்டிக்காட்டிய போதிலும் இதனை ஒரு பயனற்ற கோட்பாடு என்றும் கூறமுடியாது. இன்றும் பணமதிப்பை பற்றி ஆராயும் கருவிகளில் வழி முறைகளில் பண அளவுக்கோட்பாடும் ஒன்றாக இருக்கின்றது. இதற்குச் சில காரணங்கள் உள்ளன.

1. பணத்தின் அளவிற்கும் அதன் மதிப்பிற்குமுள்ள தொடர்பை உலகத்தில் சில சூழ்நிலைகள் தெளிவாக வெளிக்காட்டியுள்ளன. 1849 முதல் 1873 வரை தங்கம் மிகுதியாகக் கண்டுபிடிக்கப் பெற்றதால் இந்தக் காலத்தில் பணத்தின் அளிப்புக் கூட விலையும் கூடியது. 1923-24இல் ஜெர்மனியிலும் மத்திய ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் மிகுதியாகப் பணத்தை வெளியிட்ட தன் காரணமாக விலைகள் அளவுகடந்து கூடின.

2. பண அளவுக் கோட்பாடு, பணப்புழக்கத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலோ, புதிதாகத் தங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலோ, கடன் வசதி குறைந்தாலோ, மிகுதியாகக் காகிதப் பணம் வெளியிட்டாலோ, தொழிலூ செழித்துப் பொருள் உற்பத்தி பெருகினாலோ பணத்தின் மதிப்பில் எத்தகைய விளைவுகள் ஏற்படும் என்பதை ஆராய வழி செய்யும் வகையில் பண அளவைப் பற்றி விளக்கம் தருகின்றது.

3. விலை ஏற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற பணியை பண நிர்வாகத்தினர் செய்ய வேண்டியுள்ளது. பணத்தின் அளவைக் குறைத்து விலை மட்டத்தைக் குறைக்க முடியுமென்பதைப் பணக்கோட்பாடு கூறுகின்றது.

4. பெண்ஹாம் “பண அளவுக்கோட்பாடு ஒரு பயனுள்ள பணியைச் செய்திருக்கின்றது. எதனுடைய அளிப்புக் கூடினாலும் அதனுடைய மதிப்புக் குறையுமென்றும், அளிப்புக் குறைந்தால் அதனுடைய மதிப்புக் கூடுமென்றும்

கூறுகின்ற பொது விதிக்குப் பணம் விதிவிலக்கல்ல என்பதைப் பண அளவுக் கோட்பாடு காட்டுகின்றது” என்கிறார்.

நிறைவுரை- பணத்தின் மதிப்பு மாறுவதற்குப் பணத்தின் அளவை விட மக்களின் வருவாய், சேமிப்பு, முதலீடு ஆகியவற்றை ஒட்டி அமையும் தேவையே காரணமென்று இப்பொழுது வலியுறுத்திக் கூறப்பெறுகின்றது. இருந்தாலும் பண அளவுக் கோட்பாடு பணத்தின் மதிப்பை மாற்றக் கூடிய காரணிகளைப் பற்றி அறியத் துணை செய்கின்றது. பண வீக்கத்திற்கும் பண அளவிற்குமுள்ள தொடர்பை விளக்க இந்தக் கோட்பாடு இன்றும் உதவுகின்றது.

ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு (Cash balance Theory)

பேரவகைப் பண அளவுக் கோட்பாட்டிற்கு அமெரிக்கப் பொருளியல் நிபுணரான பேராசிரியர் இர்விங் பிஷர் ஒரு முழு உருவம் கொடுத்ததனால் அதனை, பிஷரது சமன்பாடு என்றும், அமெரிக்கச் சமன்பாடு என்றும் அழைத்தனர். இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இங்கிலாந்தில் கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளியிலிருந்த பொருளியலறிஞர்கள் பேரவகைப் பண அளவுக் கோட்பாட்டிலிருந்த அடிப்படைத் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு, புதிய ஒரு பண அளவுக் கோட்பாட்டைத் தந்தனர். இது ‘ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு’ என்று அழைக்கப் பெறுகின்றது. இந்தப் புதிய கோட்பாட்டை முதலில் மார்ஷல் அளித்தார். சிற்சில மாறுதல்களோடு அவரைப் பின்பற்றி பிகு, இராபர்ட்சன், கீன்ஸ் ஆகியோர் ரொக்க இருப்புக் கோட்பாட்டிற்கு விரிவான விளக்கங்கள் கொடுத்தனர்.

கேம்பிரிட்ஜ் கருத்து-பேரவகைப் பண அளவுக்கோட்பாட்டின் கண்ணோட்டத்திற்கும், ரொக்க இருப்புக் கோட்பாட்டின் கருத்தோட்டத்திற்குமிடையில் சில வேறுபாடுகள் உள்ளன.

1. அமெரிக்கரது பேரவகைப் பண அளவுக் கோட்பாடு ஒரு சமுதாயத்திற்குக் கிடைக்கின்ற பணமெல்லாம் உடனடியாகச் செலவிடப்படுவதாகக் கருதுகின்றது. ஆனால் கேம்பிரிட்ஜ் பண அளவுக் கோட்பாடு மக்கள் தங்களது வருவாயில் ஒரு பகுதியை எதிர்காலச் செலவிற்காக ரொக்கமாக கையில் வைத்திருப்பார்களென்று கருதுகின்றது.

2. பணத்தினுடைய பணிகளில் அது மாற்று மையமாகப் பயன்படுவதை அடிப்படையாகக் கொண்ட பணத்தைக் கொடுத்துப் பொருட்கள் வாங்குவதற்குப் பணப்புழக்க வேகத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து பணமதிப்பை நிர்ணயிக்க பேரவகைப் பண அளவுக் கோட்பாடு முயலுகின்றது. ஆனால் ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு பணம் மதிப்பு நிலைக்களனாக இருப்பதற்கு முதலிடம் தருகின்றது.

3. பணத்தின் மதிப்பை நிர்ணயிப்பதில் பணத்தின் அளிப்பே பெரும் பங்கேற்கின்றதென்பது பிஷரது கருத்து பணத்தேவையே பணத்தின் மதிப்பை நிர்ணயிப்பதில் சக்திமிக்கதாக இருக்கின்றதென்று கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளியினரின் எண்ணம்.

4. என்னென்ன காரணத்திற்காக மக்கள் ரொக்கமாகக் கையில் பணத்தை வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றார்களென்பதை ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு ஆராய்கின்றது.

5. வாணிபத்தின் அளவைவிட வருவாயின் அளவையே பணமதிப்பை நிர்ணயிப்பதில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளியினர் கூறினர்.

பணத்தேவை-ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஒரு நாட்டின் பணத்தேவையென்பது மக்கள் தங்களது வருவாயில் எவ்வளவு பகுதியைப் பணமாகக் (ரொக்கமாக) கையில் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றார்களென்பதைப் பொறுத்தது. இதனைக் கீன்ஸ் 'நீர்மை விருப்பம்' அல்லது 'ரொக்க விருப்பம்' என்று குறிப்பிட்டார். ரொக்கமாகப் பணத்தை வைத்துக் கொள்வதற்கு மூன்று வகையான நோக்கங்கள் உள்ளன.

1. பேர (வாணிப) நோக்கம்-நாம் வருவாயைப் பெறுவதற்கும் அதனைச் செலாவிடுவதற்கும் நடுவே கால இடைவெளி இருக்கின்றது. நமக்கு வேண்டிய உணவு, உடை போன்ற பொருட்களை வாங்கவும், வேறு தேவைகளுக்கும் ரொக்க பணம் தேவைப்படுகின்றது. எவ்வளவு பணம் வகையில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்பத ஒவ்வொருவரது வருமானத்தையும், வாழ்க்கைத் தரத்தையும், வருவாய் பெறக்கூடிய இடைவேளையையும் ஒட்டி அமைகின்றது. வருவாய் பெறுவதற்குரிய இடைவேளை அதிகமாக இருந்தால் மிகுதியாகப் பணத்தைக் கையில் வைத்திருப்பார்கள். தனிமனிதர்களைப் போலவே வாணிப நிறுவனங்களும் அவற்றின் அன்றாடத் தேவைக்காக ரொக்கம் வைத்திருக்க வேண்டும். இப்படிப் பணம் வைத்திருப்பதை 'வாணிப நோக்கம்' என்கின்றோம்.

2. முன்னெச்சரிக்கை நோக்கம்-ஒவ்வொருவரும் அன்றாடத் தேவைக்கு மட்டும் ரொக்கமாகப் பணம் வைத்திருப்பதில்லை. எதிர்பாராத செலவுகள் ஏற்படக் கூடுமென்று கருதி அதற்காகவும் பணத்தை வைத்திருக்கின்றனர். எதிர்காலம் திட்டமற்றதாக இருப்பதால் அதிகமாகவே கையில் பணத்தை வைத்திருப்பது வருமுன் காக்கும் அறிவுடையார் செயலாகின்றது. இதனைக் கீன்ஸ் 'முன்னெச்சரிக்கை நோக்கம்' என்கின்றார்.

3. ஊக நோக்கம் -இலாபம் கருதி வாய்ப்பை எதிர்நோக்கியும் கையில் ரொக்கம் வைத்திருக்கலாம். விலை ஏற்ற-இறக்கம் வணிகர்களுக்கு இலாபத்தைத் தேடித் தரும் பொருட்களின் விலைகள் இறங்குமென்று எதிர்நோக்கினால் கையில் பணத்தோடு காத்திருப்பார்கள். விலைகள் ஏறுமென்று கருதினால் பணத்திற்குப் பதிலாக பொருட்களை இருப்பு வைத்திருப்பார்கள். ஊக வாணிபத்திற்கு வைத்திருக்கும் பணத்திற்கும் வட்டி விகிதத்திற்கும் நெருங்கி தொடர்பு உண்டு. எதிர்கால இலாப முதலீட்டிற்காக ரொக்கத்தோடு காத்திருப்பது 'ஊக நோக்கம்' எனப் பெறுகின்றது.

4. பண அளவு-கையில் மிகுதியாக ரொக்கம் வைத்திருக்க, யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். ஆதலால் தேவையை ஒட்டி எவ்வளவு பணத்தை வைத்திருக்க வேண்டுமென்பதை வாங்கவேண்டிய பொருட்களின் அளவு, தேவையின் காலநீளம், செல்வம், வருவாய், பண ஆட்சிப் புழக்கம், எதிர்கால

விலை மாறுதல்களின் எதிர்பார்ப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கின்றனர். வருமானத்தில் எவ்வளவு பகுதியை ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றார்களென்பதை K என்ற எழுத்தால் குறிப்பிடுகின்றனர். கடன் நிதிமுறைகள் நன்கு வளர்ந்து எளிதாகக் கடன் கிடைக்கும் வாய்ப்பு இருந்தாலும், குறிப்பிட்ட காலத்தில் வருவாய் தடையின்றிக் கிடைக்குமென்றாலும், விலைகள் கூடுமென்று எதிர் நோக்கினாலும், கையிருப்பு ரொக்கம் குறைவாக இருக்கும். கடன்நிதி நிறுவனங்கள், நன்கு அமையாவிட்டாலும் வருவாய் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும், விலைகுறையுமென்று எதிர்பார்த்தாலும் மிகுதியாகப் பணத்தை வைத்திருக்க வேண்டும்.

பணத்தேவைக்கும் பணப்புழக்க வேகத்திற்கும் நேர்எதிர் மாறான (தலைகீழான) தொடர்பு இருக்கின்றது. பணத்தேவை குறைந்தால் பணப்புழக்க வேகம் கூடுகின்றது. ஆதலால் இதனை $K=1/V; V = 1/K$ என்று குறிப்பிடலாம்.

பணமதிப்பு-பணத்தின் மதிப்பு (வாங்குத் திறன்) மக்களது கையிருப்புப் பணத்தை (தேவையை) ஒட்டி நிர்ணயிக்கப் பெறுகின்றது. மொத்தப் பணத்திற்கும், விலைமட்டத்திற்கும், வாங்கும் திறனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கின்றது. இவை எப்படிச் செயல்படுகின்ற தென்பதை விளக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட பண அளிப்பும் தேவையும் இருக்கின்ற பொழுது ஒரு சரியான விலை மட்டம் இருக்கும். விலைகள் இந்த விலை மட்டத்திற்கு மேல் கூடுகின்றதென்று வைத்துக் கொள்வோம். மக்கள் தங்களிடமுள்ள பணம் போதுமானதாக இல்லையென்று கருதுவார்கள். ஆதலால் தங்களது செலவைக் குறைத்துக் கொண்டோ, பொருட்களை விற்பனை செய்கையிருப்பு ரொக்கத்தைக் கூட்ட முயல்வார்கள். இதனால் விலைகள் குறையும், சரியான விலை மட்டத்திற்கும் கீழ் விலைகள் இருந்தால், மக்கள் தங்களிடம் மிகுதியாக ரொக்கம் இருப்பதை அறிந்து செலவை அதிகப்படுத்துவார்கள். கூடிய அளவில் பொருட்களை வாங்குவார்கள். இந்தச் செயல்களால் விலைகள் கூடி சரியான அளவில் வந்து நிற்கும். இப்படி, பணமதிப்பில் மாறுதல்களை விலைமட்டத்தை ஒட்டி ஏற்படும். ரொக்கத் தேவை நிர்ணயிப்பதைக் கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளியினர் விளக்கினர்.

சமன்பாடுகள்-கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளியைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு பொருளியல் நிபுணரும் ஒரு சமன்பாட்டைத் தந்துள்ளனர்.

1. டாக்டர் மார்ஷலின் சமன்பாடு-டாக்டர் மார்ஷல், மக்கள் தங்கள் ஆண்டு வருவாயில் ஒரு பகுதியையும், சொத்துக்களில் ஒரு பகுதியையும் உடனடியாக எதனையும் வாங்கும் வகையில் ரொக்கமாக வைத்திருப்பார்களென்று கருதுகின்றார். ஆதலால் மக்களுக்குத் தேவைப்படுகின்ற மொத்தப் பணத்தின் அளவு அவர்களுடைய ஆண்டு வருவாயையும் செல்வத்தின் அளவையும் சார்ந்திருக்கும். வருவாயின், செல்வத்தின் நிலையான பகுதியாக பணத்தேவை இருக்குமென்று கருதியதால் மார்ஷல் முதலில் கீழ்க்கண்ட சமன்பாட்டை உருவாக்கினார்.

$$M = KY + K^1A$$

இந்த சமன்பாட்டின் M என்பது மொத்தப் பணத்தின் அளவைக் குறிக்கும். Y என்பது பணவருவாய் K என்பது எழுத்து மக்கள் தங்களுடைய மொத்த வருவாயில் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்ற பகுதியைக் காட்டுகின்றது. A என்பது மக்களிடமிருக்கும் மொத்தச் சொத்தின் பண மதிப்பாகும். K¹ என்ற எழுத்து மொத்தச் சொத்து மதிப்பில் மக்கள் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ளவிரும்புகின்ற பகுதியைக் குறிக்கின்றது.

மார்ஷலைப் பின்பற்றியவர்கள் சொத்தில் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்வதை முக்கியமானதாகக் கருதவில்லை. ஆதலால் சொத்துப் பகுதியை ஒதுக்கிவிட்டு கீழ்க்கண்ட சமன்பாட்டை மார்ஷலின் சமன்பாடாகப் பயன்படுத்தினார்கள்.

$$M = KY$$

இந்த சமன்பாட்டில்—

$$M = \text{மொத்தப் பணத்தின் அளிப்பு}$$

$$Y = \text{மொத்த உண்மை வருவாய்}$$

K=உண்மை வருவாயில் மக்கள் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ளும் பகுதி. மார்ஷலின் சமன்பாட்டின்படி, மொத்த வருவாயில் மக்கள் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்ற பொருட்களின் அளவு (KY) மொத்தப் பண அளிப்பால் வகுத்தால் பணத்தின் மதிப்பைக் (அதாவது வாங்கும் சக்தியைக்) கண்டு கொள்ளலாம். (சமுதாயத்தின் மொத்த உற்பத்தி மொத்த உண்மை வருவாய்க்குச் சமமாக இருக்கும். ஆதலால் மக்கள் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்பும் பணத்தின் அளவென்றாலும், வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்ற பொருட்களின் அளவென்றாலும் ஒன்றுதான்) மார்ஷலின் சமன்பாட்டின் அடிப்படையில் பண மதிப்பு (தோவது பணத்தின் சக்தி) கீழ்க்கண்டவாறு இருக்கும்.

$$KY$$

$$P = \text{-----}$$

$$M$$

(இந்தச் சமன்பாட்டில் P என்பது பண மதிப்பாகும்)

மார்ஷலின் கருத்துப்படி பணமதிப்பை பண அளவில் (M) ஏற்படும் மாற்றம் மட்டுமல்ல. மக்கள் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ளும் பண அளவில் (K) ஏற்படும் மாற்றமும் பாதிக்கின்றன. ஒரு வகையில் பண அளிப்பில் மாற்றமில்லாத பொழுது மொத்தப் பண அளவை (M) விட ரொக்கப் பண அளவே (K) விலையை மிகவும் பாதிக்கின்றது.

பேராசிரியர் பிகுவின் சமன்பாடு—பிகு ரொக்க இருப்புக் கோட்பாட்டை மேலும் சீர்படுத்தினார். அவர் கீழ்க்கண்ட புதிய சமன்பாட்டை வழங்கினார்.

$$KR$$

$$P = \text{-----}$$

$$M$$

(இந்தச் சமன்பாட்டில் :

P = வாங்கும் சக்தி அல்லது பணத்தின் மதிப்பு (பேரவகை சமன்பாட்டில் P என்பது எழுத்து விலை மட்டத்தைக் குறிக்கின்றது. ஆனால் பிசு சமன்பாட்டில் பணத்தின் மதிப்பையே குறிக்கின்றது.

R = ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் சமுதாயம் ஒரு பொருளின் அடிப்படையில் பெறுகின்ற மொத்த உண்மை வருவாயின் அளவு. (எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சமுதாயத்தின் மொத்த வருவாயாக 10,000 குவிண்டால் நெல் விளைந்தால் அதனையே இது குறிக்கும்.)

K = மொத்த வருவாயில் மக்கள் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்கின்ற விகிதம்.

M = மொத்தப் பண அளவு.

மக்கள் தாங்கள் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்ற பணத்தை எல்லாம் சட்டமுறைப் பணமாக (நாணயமாக) மட்டும் வைத்திருப்பதில்லை; வங்கி வைப்புக்களாக வைத்திருப்பார்கள். ஆதலால் வங்கி வைப்புக்களையும் பணத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ள பிசு தனது சமன்பாட்டை கீழ்க்கண்ட வகையில் விரிவுபடுத்தி வழங்குகின்றோம்.

KR

$$P = \frac{KR}{M} \{ c + h (1 - c) \}$$

பிசுவின் விரிவாக்கம் பெற்ற சமன்பாட்டின்:

C மக்கள் சட்டமுறைப் பணமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்ற பணத்தின் விகிதம்.

h வங்கியிலிருக்கும் வைப்புக்களில் ரொக்க காப்பாக இருக்கும் பணத்தின் விகிதம்.

$(1-C)$ என்பது மக்கள் மொத்தப் பணத்தின் வைப்பாக வைத்திருக்கும் பணத்தின் விகிதம்.

பிசுவின் சமன்பாட்டை ஓர் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்கலாம். ஒரு சமுதாயத்தில் மொத்த வருவாயில் ஒரு பகுதியை மக்கள் பணமாக வைத்துக் கொள்வதாகக் கருதுவோம். அதாவது $K=1/4$ சமுதாயத்தின் மொத்த உண்மை வருவாய் 10,000 கிலோ நெல் என்று வைத்துக் கொள்வோம். மொத்த வருவாய் $1/4$ பகுதியை (அதாவது $10,000 \times 1/4$) 250 கிலோ நெல்லை வைத்துக் கொள்ள சமுதாயம் விரும்புகின்றது. இது பண அளவில் எவ்வளவென்பதை நெல்லின் விலை தெரிந்தால் அறிந்து கொள்ளலாம். நெல்லின் விலை ரூ.1 என்றால் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புவது 250 சமுதாயம் இதில் $1/4$ பகுதியை ரொக்கமாக வைத்துக் கொண்டு மீதியை வங்கியில் போடுவதாக கருதுவதாகும். அப்படியானால் 1,250 ரூபாயை கையில் வைத்துக் கொண்டு மீதியை (125) வங்கியில் கட்டுவார்கள். வங்கி எல்லாப் பணத்தையும் கையில் வைத்திருப்பதில்லை. சட்டப்படி 10% ரொக்க இருப்புப் போடுமென்றால் 125 தான் வங்கியில் இருக்கும். ஆக மொத்தப் பணத்திற்குரிய மொத்தத் தேவை (1,250+125) 1,375. இதனை பிசுவின் சமன்பாட்டின்படி போட்டுப் பார்க்கலாம்.

$$\begin{aligned}
& \text{KR} \\
P &= \frac{\text{KR}}{M} \{ c + h (I - c) \} \\
& \frac{1}{4} \times 10,000 \\
&= \frac{2500}{1} \{ \frac{1}{2} + \frac{1}{10} (\frac{1}{2}) \} \\
& 2500 (\frac{1}{2} + \frac{1}{20}) \\
& 2500 \times \frac{11}{20} = 1,375
\end{aligned}$$

பிகுவின் கருத்துப்படி பணத்தின் மதிப்பு மாற்றம் மொத்த பண அளவைவிட ரொக்கப் பண விருப்பத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது. பிகுவின் சமன்பாடு மக்கள் ரொக்கமாக கையில் வைத்துக் கொள்ளும் பணத்தின் அளவு காலத்துக்குக் காலம் வேறுபடுவதை விளக்குகின்றது. அதாவது விலைகள் கூடுகின்ற பொழுது ரொக்க விருப்ப வீதம் (K) குறையும். ஏனென்றால் பணவீக்கக் காலத்தில் பணமதிப்பு தொடர்ந்து குறையும் மக்கள் நாளைக்காகப் பணத்தை வைத்திப்பதைவிட இன்றே செலவிட விரும்புவார்கள். இதனால் ரொக்க விருப்பம் K குறைகிறது. பணவாட்டக் காலத்தில் இதற்கு நேர் எதிரான சூழ்நிலை ஏற்பட்டு ரொக்க விருப்ப வீதம் (K) கூடும்.

பிகுவின் சமன்பாட்டை கடுமையாக விமர்சிப்பவர்கள் உள்ளனர். கீன்ஸ் இந்தச் சமன்பாட்டில் சில குறைகள் இருப்பதனைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

1) பிகுவின் சமன்பாட்டில் R என்ற எழுத்து சமுதாயத்தின் நிகழ்கால வருவாயைக் குறிக்கின்றது. இது ரொக்க இருப்புத் தேவையை மாற்றுகின்ற முக்கியமான காரணிகளில் இதனையும் ஒன்றாக பிகு கருதினார். ஆனால் கீன்ஸ், வருவாய் வைப்புக்களைப் பொறுத்த மட்டில் இது உண்மையென்றும், மொத்த வைப்புக்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளும் பொழுது இதன் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிடுகின்றதென்றும் கருதுகின்றார்.

2) K என்பதற்கு கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவம் வருவாய் வைப்புகளைத் தாண்டியும் விரிவான முறையில் அதனை பயன்படுத்துகின்ற பொழுது தவறான கருத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. பிகு சாதனங்களை நிகழ்கால வருவாய்க்குச் சமமென்று விளக்கியதை கீன்ஸ் தவறென்று கருதுகின்றார்.

3) பிகு உண்மை இருப்பின் அளவை கோதுமையின் கணக்கில் அளக்கின்றார். அவரால் விலைமட்டத்தை எப்படி அளப்பதென்ற சிக்கலைத் தீர்க்கவில்லை. ஆதலால் கீன்ஸ், அளவுச் சமன்பாட்டின் நோக்கம் கோதுமையின் விலையைக் கண்டுபிடிப்பதல்ல. ஆனால் ஏதாவது ஓர் அர்த்தத்தில் பணத்தின் வாங்கும் சக்தியைக் கண்டுபிடிப்பதாகும், என்று கூறுகின்றார்.

4) சேமிப்பு, வாணிபம், வருவாய் என்று பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக வைத்திருக்கின்ற வைப்புக்களின் விகிதத்தில் ஏற்படும் மாற்றத்தால்

தோன்றக்கூடிய வேறுபாடுகளைப் பற்றி பிசு சமன்பாடு எதனையும் கூறவில்லை.

இராபர்ட்சனுடைய சமன்பாடு-பேராசிரியர் இராபர்ட்சன் பிசுவின் சமன்பாட்டைப் போன்ற ஒரு சமன்பாட்டை வழங்கியுள்ளார். ஆனால் இரண்டிற்கும் சிறிது வேறு பாடு இருக்கின்றது. இராபர்ட்சனின் சமன்பாடு.

$$M = KTP \text{ அல்லது } P = \frac{M}{KT}$$

இந்தச் சமன்பாட்டில்

M = பணத்தின் அளிப்பு

P = விலைமட்டம்

T = ஓராண்டில் வாங்குகின்ற பொருட்கள், பணிகளின் மொத்தத் தொகுப்பு

K=T என்பதில் மக்கள் ரொக்கப் பணமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புவதன் விகிதம்.

இராபர்ட்சனின் சமன்பாட்டின் படி விலைமட்டம் P பண அளிப்பின் M மாற்றத்திற்கு ஏற்றார் போலும், K அல்லது T மாற்றத்திற்கு நேர் எதிராகவும் மாறுகின்றது.

$$\text{பிஷரின் சமன்பாடு } P = \frac{MV}{T}$$

$$\text{பிஷரின் சமன்பாடு } P = \frac{M}{KT}$$

இரண்டு சமன்பாடுகளிலும் P, M, T ஆகியவை ஏறத்தாழ ஒன்று போலவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. V என்பதை K யின் தலைகீழ் பின்னமாகக் கருதலாம். இரண்டிற்குமுள்ள முக்கியமான வேறுபாட்டைக் கவனிக்கவேண்டும். பிஷர் செலவிடுகின்ற பணத்தின் அளவைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்கின்றார். ஆனால் இராபர்ட்சன் கையில் வைத்துக் கொள்கின்ற பணத்தின் அளவைக் கருத்தில் கொள்கின்றார். ஆனால் இரண்டையும் ஒரு நாயணயத்தன் இருபக்கங்களாகக் கருதலாம். கையில் வைத்திருக்கும் பணம் செலவிடவே இருக்கின்றது.

கீன்சின் சமன்பாடு-பிசுவின் சமன்பாட்டைக் குறையுடையதென்று கருதிய கீன்ஸ் 1923 ஆம் ஆண்டில் அவருடைய புகழ்பெற்ற “பணச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய ஒரு விளக்கக் கட்டுரை என்ற நூலில் ஒரு அளவுச் சமன்பாடு” என்று கூறலாம்.

கீன்ஸ் தனது சமன்பாட்டைக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகின்றார்.

$$n = PK \text{ அல்லது } P = \frac{n}{K}$$

இதில்:-

n = புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் மொத்த அளவு

P = பொது விலைமட்டம் அல்லது நுகர் பொருட்களின் விலைகள்

K = மக்கள் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ளத் தீர்மானிக்கின்ற நுகர்பொருட்களின் மொத்த அளவு அதாவது K பொதுமக்கள் கையில் ரொக்கமாக வைத்திருக்கும் பணத்திற்கு வாங்க விரும்பும் நுகர்பொருட்களின் அளவு, கீன்ஸ் K என்பதை உண்மையான இருப்பாகக் கருதுகின்றார்.

கீன்சின் சமன்பாட்டின்படி K நிலையாக இருக்குமானால் n -ல் ஏற்படுகின்ற மாற்றம் அதே விகிதத்தில் P -யில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்.

பண அளிப்பில் வங்கி வைப்புகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் கீன்ஸ் தனது சமன்பாட்டைக் கீழ்க்கண்டவாறு விரிவாக்கம் செய்தார்.

$$n = P (K + rK^1) \text{ அல்லது } P = \frac{n}{K + rK^1}$$

இந்த சமன்பாட்டில்:-

r = என்பது வங்கிகள் தங்களுடைய வைப்பில் ரொக்கமாக வைத்திருக்கும் விகிதத்தைக் குறிக்கும்.

K^1 = என்பது சமுதாயம் வங்கி வைப்புகளில் வைத்திருக்கின்ற நுகர்பொருட்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும்.

கீன்சின் விரிவாக்கச் சமன்பாட்டில் K , K^1 , r ஆகியவை மாறாமலிருந்தால், n கூடினால் P கூடும். n குறைந்தால் P குறையும்.

கீன்சின் சமன்பாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க இரண்டு சிறப்புக்கள் உள்ளன. முதலாவதாக, நாட்டின் பணத்தேவை நாட்டில் மொத்தமாக உற்பத்தி பொருட்கள், பணிகளின் அளவை ஒட்டியதல்ல. சமுதாயத்தின் ரொக்க விருப்பத் தன்மையைச் சார்ந்தே அமையுமென்பதைத் தெளிவுப் படுத்துகின்றது. இரண்டாவதாக, நாட்டின் விலைமட்டம் மக்களின் நுகர்வுப் புழக்கத்தைச் சார்ந்து அமைகின்றதென்று சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

முதலில் கீன்ஸ் இந்தச் சமன்பாட்டை வழங்கிய போதிலும் பின்னால் அவரது பணத்தைப் பற்றிய கருத்துக்கள் வளர்ச்சியடைந் பொழுது அவரே தனது இந்தச் சமன்பாட்டைத் தவறானதென்று சுட்டிக் காட்டினார். பொதுவாக இந்தச் சமன்பாட்டில் கீழ்க்கண்ட குறைகள் இருப்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

1) கீன்சின் சமன்பாட்டில் P நுகர்பொருட்களின் விலை மட்டத்தை மட்டுமே குறிக்கின்றது. இது பணத்தின் நுகர்வு மதிப்பை மட்டுமே குறிப்பதால் பணத்தின் உண்மையான வாங்கும் சக்தியைக் குறிப்பதாகக் கருத இயலாது.

2) இந்தச் சமன்பாடு தொழில், நிதி போன்ற எண்ணற்ற நுகர்வு தவிர பிற தேவைகளுக்காகப் பணத்தை வைத்திருப்பதைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

3) கீன்ஸ் குறுகிய காலத்தில் K , K^1 , R ஆகியவை மாறாமல் நிலையாக இருக்குமென்றும், n , P ஆகியவற்றிற்கிடையில் நேரடியான தொடர்பு இருக்குமென்றும் கருதினார். ஆனால் குறுகிய காலத்தில் கூட மக்களின் வருவாயில் ஏற்படும் மாற்றம் K , K^1 ஆகியவற்றில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதைக் காணலாம். மேலும் n , P ஆகியவை நேராக ஒரே விகிதத்தில் மாறுமென்று கூறமுடியாது.

4) கீன்ஸின் சமன்பாட்டில் R , K ஆகியவற்றைத் திட்டவாட்டமாகக் கணிக்க முடிவதில்லை. மக்கள் தங்களுடைய வருவாயில் எவ்வளவு பங்கை கையில் ரொக்கமாகவும், வங்கியிலும் வைத்திருப்பார்களென்பது உறுதியாகக் கூற இயலாது.

5) இந்தச் சமன்பாடு பணத்தின் புழக்க வேகத்தைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

6) கீன்ஸ் நிகழ்கால நுகர்வை மட்டுமே கவனத்தில் கொண்டுள்ளார். நடைமுறையில் பணம் நிகழ்கால நுகர்வுக்கு மட்டுமின்றி முதலீட்டிற்கும், ஊக நோக்கங்களுக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

7) வங்கி வட்டிவீத மாற்றம் K^1 யில் என்ன மாற்றத்தைக் கொண்டு வருமென்று கூறவில்லை.

சிறப்புக்கள்-ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு முந்திய பேரவகைக் கோட்பாட்டைவிடச் சிலவற்றில் முன்னேறியதாகவும் சிறப்பு மிக்கதாகவும் இருக்கின்றது.

1) பிஷரின் சமன்பாடு எந்திர கதியில் அமைந்திருக்கின்றது. ஆனால் கேம்பிரிட்ஜின் கருத்து உண்மையின் அடிப்படையில் உருவாகியுள்ளது. பிஷரின் சமன்பாட்டில் புழக்கத்திலிருக்கும் பண அளவின் நேரடி விளைவாக விலைமட்டம் கருதப் பெறுகின்றது. மனிதர்களின் நோக்கங்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு விலைமட்டத்தை நிர்ணயிக்கும் மக்களின் நோக்கங்களை ஆராய்ந்து கூறுகின்றது.

2) கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாடு பிஷரின் சமன்பாட்டைப் போல பணத்தின் அளிப்பு அளவு மட்டுமே பணமதிப்பை (விலையை) நிர்ணயிப்பதாகக் கருதாமல், பணத்தின் தேவையும் அளிப்பும் சேர்ந்து பணமதிப்பை நிர்ணயிப்பதாகக் கருதுகின்றது. ஆதலால் இதனை ஓரளவு நிறைவான கோட்பாடாகக் கருதலாம்.

3) கேம்பிரிட்ஜ் கருத்து விரிவானதாகவும், எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாகவும் இருக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக விலைமட்ட மாற்றத்திற்கு வருவாய் மாற்றத்தையும் கருதுவதைக் கூறலாம்.

M

4) கேம்பிரிட்ஜின் P= ----- என்ற சமன்பாட்டை, பிஷரின்

KT

MV

P =----- என்ற சமன்பாட்டை விட மிகவும் பயனுடையதாகக்

T

கருதுகின்றனர். ஏனென்றால் மக்களின் செலவுகளைப் பற்றிய விவரங்களைச் சேகரிப்பதைவிட ரொக்க இருப்பைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதை எளிதாகக் கருதுகின்றனர்.

5) கேம்பிரிட்ஜின் கோட்பாடு பண அளவில் மாற்றம் இல்லாவிட்டாலும், மக்களின் ரொக்க இருப்புமீதம் மாறினால் விலை மாறுமென்ற உண்மையைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

6. கேம்பிரிட்ஜின் கருத்துதான் கீன்சின் நீர்மை விருப்பக் கோட்பாட்டிற்கு அடிப்படையை அமைத்துத் தந்திருக்கின்றது. கீன்சின் இந்தக் கருத்து வருவாய், உற்பத்தி, வேலை வாய்ப்பு ஆகியவற்றைப் பற்றிய தற்காலக் கோட்பாடுகளுக்கு அடிப்படையாக இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

7. ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு கையில் பணமாக வைத்திருக்க வேண்டிய (தேவைக்கான) காரணங்களை (நோக்கங்களை) ஆராய்கின்றது. பணத்தேவையே விலையின் மூலம் பணமதிப்பை மாற்றுவதைக் கூறுகின்றது.

8. பொருட்களின் விலை மாற்றத்திற்கும் மக்களின் வருவாய் உற்பத்தி ஆகியவற்றிற்குமுள்ள தொடர்பை விளக்குகின்றது.

9. வருவாயில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களை ஒட்டிப் பணத் தேவையும் புழக்க வேகமும் மாறுவதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

10. பணத் தேவைக்கும் பணத்தின் மதிப்பிற்குமுள்ள (விலைக்குமுள்ள) தொடர்பை விளக்குவதன் மூலம் பணவீக்கம் பணச்சுருக்கம் ஏற்படுவதனையும் காட்ட முயல்கின்றது.

குறைகள்-ரொக்க இருப்புக் கோட்பாட்டில் சில குறிப்பிடத்தக்க குறைகள் உள்ளன.

1. இதுநாட்டின் வருவாயைக் குறிப்பிட்ட போதிலும் பணத்தின் மதிப்பை நிர்ணயிக்கின்ற உற்பத்தித் திறன், சிக்கனம் நீர்மை விருப்பம், பண அளிப்பு ஆகிய எல்லாவற்றையும் மொத்தமாக வைத்து ஆராயவில்லை என்று கூறப் பெறுகின்றது.

2. இந்தக் கோட்பாட்டில் நாட்டு வருமானம் தேவைக்கு மேல் மிகவும் வலியுறுத்தப்படுவதாகக் கீன்ஸ் குறை கூறுகின்றார். விலை மட்டம் வருவாயை மட்டுமின்றி வாணிபப் பேரங்களையும் சார்ந்திருப்பது சுட்டிக்காட்டப் பெறுகின்றது.

3. பணத்தின் வாங்கும் சக்தியை நுகர் பொருட்களைக் கொண்டே இந்த கோட்பாட்டினர் முடிவு செய்கின்றனர். இதனை பிசு உண்மை வருவாயைக் கோதுமையின் அளவில் கூறுவதிலிருந்தும், கீன்ஸ் நுகர்பொருட்களையும், நேரடியாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்தும் அறியலாம்.

ஆனால் பணத்தின் மதிப்பு நுகர் பொருட்களைப் போலவே மற்றைய பொருட்களையும் சார்ந்ததென்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

4. விலை மாறுதலைப் பல காரணிகள் கொண்டு வருகின்றன. இவற்றின் சிக்கலான தொடர்புகளை ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு முழுமையாக விளக்கவில்லை.

ஒற்றுமைகள்-பேரவகைப் பண அளவுக் கோட்பாட்டிற்கும் ரொக்க இருப்புக் கோட்பாட்டிற்கும் இடையில் சில வேறுபாடுகள் இருந்த போதிலும், இரண்டுக்கும் இடையில் சில ஒற்றுமைகள் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

1. இரண்டும் விலைமட்டத்திற்கும் பணத்தின் அளவிற்குமுள்ள தொடர்பை விளக்குகின்றன.

2. இரண்டும் ஒன்றையே இருவகை நோக்குகளாக அணுகுகின்றதென்று கூறப்படுகின்றது. இராபர்ட்ஸ் ரொக்க இருப்புச் சமன்பாடு குறிப்பிட்ட காலத்தில் அமர்ந்திருக்கின்ற பணத்தின் மதிப்பையும், பிஷ்ரது சமன்பாடு ஒரு காலப் பகுதியில் பறக்கும் பணத்தின் சராசரி மதிப்பையும் காட்டுகின்றதென்று கூறுகின்றார்.

3. இரண்டு சமன்பாடுகளும் நேரடியாக ஒப்பிடக் கூடியவகையில் இருக்கின்றன. விலைமட்டம் (P) பிஷ்ரின் சமன்பாட்டின் படி MV/T என்றும், இராபர்ட்ஸ் சமன்பாட்டின் படி M/KT என்றும் இருக்கும். இரண்டு சமன்பாட்டிலும் V, K என்ற எழுத்துக்கள் தவிர மற்றவை எல்லாம் ஒரே பொருளில் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றன. ஆனால் V என்பது $1/K$ ஆகவும், K என்பது $1/V$ ஆகவும் இருப்பதால் இரண்டையும் எளிதாக ஒப்பிட முடிகின்றது.

கடைக்குக்கடை, ஆளுக்கு ஆள் மாறுகின்றன. பொதுவாகக் கடைகளிலிருந்து விலை விபரங்களைச் சேகரிக்கின்ற பொழுது சிலவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும். 1) குறிப்பிடப் பெற்ற பட்டியலில் உள்ள பொருட்களுக்கு விலையைச் சேகரிக்கின்ற பொழுது அவற்றின் தரத்தையும் குறிப்பிட்டு விலையை அறியவேண்டும். 2) உண்மையில் நுகர்வோர் பணத்திற்குப் பொருட்களை வாங்கும் பொழுது செலுத்துகின்ற சில்லரை விலையாக இருக்க வேண்டும். 3) எல்லா நுகர்வோருக்கும் கழிவு கொடுத்தால் அதனையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். 4) பங்கீட்டுக் காலத்தில் வெளிப்படையாகவே கட்டுப்படுத்தப் பெற்ற விலைகளுக்கு மேல் பொருட்கள் விற்கப்படுமானால் அதனையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கவனிக்க வேண்டியவை - வாழ்க்கைத் தரச் செலவுகளுக்கு குறியீட்டெண்ணைத் தயாரிப்பதற்கு விலைகள் மிகவும் முக்கியமான அடிப்படைக் காரணங்களாகின்றன. ஆதலால், விலைகளைச் சேகரிக்கின்ற பொழுது அவை ஒரே தரமான பொருட்களுக்குரியவைதானா வெண்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். மற்றவர்களின் மூலமாகவோ, அஞ்சலின் வழியாகவோ, வேறுவழிகளிலோ விலைகளைச் சேகரிக்கின்ற பொழுது அவை சரியான விலைகள் தானாவென்பதைச் சோதித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பின்பு எல்லா விலைகளையும் தொகுத்து, சராசரியைக் கணக்கிட வேண்டும்.

பல பொருட்களின் விலைகளுக்கும், அந்தப் பொருட்களின் முக்கியத்துவத்தை ஒட்டி எடையளிக்க வேண்டும். இது ஒவ்வொரு பிரிவின்

நுகர்வு முறையை ஒட்டி வேறுபடும். எப்பொழுதும் வாழ்க்கைத் தரச் செலவுக் குறியீட்டெண் 'எடையிட்ட குறியீட்டெண்ணாகவே' இருக்க வேண்டும்.

கணக்கிடும் முறைகள்- இரு முறைகளைப் பின்பற்றி வாழ்க்கை தரச் செலவுக் குறியீட்டெண்ணைக் கணக்கிடுகின்றனர். முதலாவது மொத்தச் செலவு முறையாகும். இரண்டாவது குடும்பச் செலவுத் திட்ட முறையாகும். இரண்டு முறைகளிலும் சராசரி ஒன்று போலவே இருக்கும்.

பயன்கள்-வாழ்க்கைத் தரச்செலவுக் குறியீட்டெண்களால் சில குறிப்பிடத்தக்க பயன்கள் கிடைக்கின்றன. முதலாவதாக, கூலியை நிர்ணயிப்பதற்கு இவை உதவுகின்றன. பல நாடுகளில் வாழ்க்கைத் தரச்செலவுக் குறியீட்டெண்களுக்கேற்ப கூலியிலும் பஞ்சப்படியிலும் மாறுதல்கள் செய்கின்ற போக்கு காணப்படுகின்றது. இரண்டாவதாக, அரசு கூலி, விலை, வாடகைக் கட்டுப்பாடு, ஆகியவைப் பற்றியும், பிற பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பற்றியும், முடிவு செய்ய இக்குறியீட்டெண்கள் துணை செய்கின்றன. மூன்றாவதாக, பணத்தின் வாங்கும் சக்தி உண்மை வருவாய் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாறுதல்களை அளக்க இவை உதவுகின்றன. நான்காவதாக, சிலவகைப் பொருட்களுக்குரிய அங்காடியைப் பகுத்தாய இவை பயன்படுகின்றன.

துணை நூற்கள்:

1. Irving Fisher: The Making of Index Numbers.
2. Lester C. Chander, Economics of Money and Banking
3. Keynes, Treatise of Money.

பணத்தின் அளிப்பு (THE SUPPLY OF MONEY)

பணத்தின் மதிப்பு நிர்ணயம்

பணத்தின் மதிப்பென்று அதனுடைய வாங்கும் சக்தியாகும். ஓரலகுப் பணத்திற்கு மாற்றாகக் கொடுக்கின்ற பொருட்களின் அளவே பணத்தின் மதிப்பென்று ராபர்ட்சன் கூறுகின்றார். பணத்தின் மதிப்பில் ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தை எப்படி அளப்பதென்பதைக் குறியீட்டெண் விளக்குகின்றது.

பணத்தின் மதிப்பை எந்தக் காரணிகள் எவ்வாறு நிர்ணயிக்கின்றதென்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பணமும் மற்றைய பொருட்களைப் போன்ற ஒன்றே. ஆதலால் மற்றைய பொருட்களின் மதிப்பு எப்படி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றதோ, அப்படித்தான் பணத்தின் மதிப்பும் நிர்ணயமாகின்றது. ராபர்ட்சன், பல பொருளாதாரப் பொருட்களில் பணமும் ஒன்று. எந்த ஒரு பொருளின் மதிப்பையும் அதனுடைய தேவை, அந்தப் பொருள் கிடைக்கின்ற அளவு ஆகியவற்றின் சூழ்நிலைகள் நிர்ணயிப்பதைப் போல பணத்தினுடைய மதிப்பை அதே இரண்டு சக்திகள் தான் (அளிப்பும் தேவையும்) அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கின்றன", என்று கூறுகின்றார்.

பணத்தின் அளிப்பிலும், தேவையிலும் ஏற்படுகின்ற மாற்றம் பணமதிப்பில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகின்றது. பணத்தின் அளிப்பில் மாற்றமில்லாத பொழுது பணத்திற்கான தேவை கூடுகின்றதென்று வைத்துக் கொள்வோம். அதனால் பணத்தின் மதிப்புக் கூடும். அதாவது பொதுவிலை மட்டம் குறைவதைக் காணலாம். நேர் எதிர்மாறான சூழ்நிலையில் பணத்தின்

தேவையில் மாற்றமில்லாதிருக்க பணத்தின் அளிப்புக் கூடுகின்றதென்று வைத்துக் கொள்வோம். பணத்தின் மதிப்புக் குறையும். அதாவது விலை மட்டம் கூடும்.

இதேபோல பணத்தின் அளிப்பில் மாற்றமில்லாதிருக்கும் பொழுது பணத்தேவை குறைந்தால் விலை மட்டம் கூட பணத்தின் மதிப்புக் குறையும். பணத்தின் தேவையில் மாற்றமில்லாத பொழுது பணத்தின் அளிப்புக் குறைவதால் விலை மட்டம் குறையும் பணத்தின் மதிப்புக்கூடும்.

இங்கு ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டும். பணத்திற்கும் பொருளுக்குமிடையில் ஒருவேறுபாடு உள்ளது. ஒரு பொருளின் மதிப்பு மாற்றத்தை அதன் விலை மாறுதலிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் பணத்தின் மதிப்பு மாற்றத்தை ஏதாவது ஒரு விலையிலிருந்து மட்டும் அறிந்து கொள்ள இயலாது. எல்லா விலைகளின் தொகுப்பிலிருந்தோ, பொதுவிலை மட்டத்திலிருந்தோ தான் பணத்தின்மதிப்பு மாற்றத்தை அறியலாம்.

பணத்தின் மதிப்பை நிர்ணயிக்கின்ற பணத்தின் அளிப்பும் பணத்தின் தேவையும் வேறு பலவற்றைச் சார்ந்திருக்கின்றன. ஆதலால் அவை பற்றி தனித்தனியாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

பண அளிப்பு-விளக்கம்

பொதுவாக எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய, கடனைத் தீர்க்கப் பயன்படக்கூடியதைப் “பணம்” என்கின்றோம். ஒரு நாட்டிலுள்ள பணத்தின் அளிப்பென்பது பொதுமக்கள் செலுத்துவதற்காக வைத்திருக்கின்ற மொத்தப் பணத்தின் அளவைக் குறிக்கும். தனிப்பட்டவர்கள், வாணிப நிறுவனங்கள், பொதுத் துறையினர், மாநில அரசு, ஊராட்சி மன்றங்கள், நகர மன்றங்கள் போன்றவை செலவு செய்வதற்காக வைத்திருக்கின்ற பணத்தை மட்டுமே பண அளிப்பில் சேர்த்துக் கொள்கின்றோம். நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக மத்திய அரசு கருவூலம், மையவங்கி, வணிக வங்கிகள் ஆகியவை வைத்திருக்கின்ற பணத்தை மொத்தப் பண அளிப்பில் சேர்த்துகூ கொள்வதில்லை. ஆதலால் பொதுவாக பண அளிப்பு என்ற சொல் செலவு செய்யும் நோக்கில் குறிப்பிட்ட காலத்தில் பொதுமக்கள் வைத்திருக்கின்ற, அதாவது புழக்கத்திலிருக்கின்ற மொத்தப் பணத்தையே குறிக்கும்.

ஒரு நாட்டின் பணத்தின் அளிப்பு இரண்டு வகைகளில் அமைகின்றது. முதல் வகை, மையவங்கியும் கருவூலமும் வெளியிட்டு பொதுமக்கள் கையிலிருக்கின்ற காசுகளாகவும் காகிதப் பணமாகவும் இருக்கின்ற நாணயப் பணமாகும். இந்தவகைப் பணம் அரசின் அதிகாரம் பெற்ற சட்டமுறைப் பணமாக இருப்பதால் இதனை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இரண்டாவது, காசோலை மூலமாக விரும்புகின்ற பொழுது எடுக்கக்கூடிய வகையில் வணிக வங்கிகளிடம் நடைமுறை, சேமிப்புக் கணக்கிலுள்ள தேவை வைப்புக்களாகும். நினைத்த நேரத்தில் முன்னறிவிப்பின்றி எடுக்கக்கூடிய நிலையிலிருக்கும் வங்கியிலுள்ள வைப்புக்கள் பணம் போலவே பயன்படுகின்றன. இன்றைய நடைமுறைப் பொருளாதாரத்தில் கடன்களைத் தீர்க்கவும், பொருட்களை வாங்கவும் காசோலைகளின் மூலம் வங்கி வைப்புக்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதில் வங்கியிலுள்ள தேவை வைப்புத்தான் பணமே தவிர, காசோலை பணமல்ல. ஆகவே 1) அரசு

வெளியிட்ட பணத்தையும் 2) வங்கிகளிலிருக்கும் தேவை வைப்பையும் கூட்டினால் நாட்டிலுள்ள பணத்தின் மொத்த அளிப்பை அறிந்து கொள்ளலாம்.

நாணய, காகிதப் பணச் செலாவணி

நாட்டின் பண அளிப்பில் தலையாய பங்கு பெறும் நாணயங்களையும் காகிதப் பணத்தையும் கொண்ட செலாவணியை நாட்டின் பண நிர்வாகம் வெளியிடுகின்றது. பொதுவாக அரசின் சார்பில் மைய வங்கியே பணத்தை வெளியிடுகின்றது. ஆனால் சில நாடுகளில் பணத்தை வெளியிடும் பணியில் நாட்டின் கருவூலமும் பங்கு பெறுகின்றது. நமது நாட்டில் மைய வங்கியும் கருவூலமும் இணைந்து பணத்தை வெளியிடுகின்றன. ஒரு ரூபாய் பணத்தையும் அதற்குக் குறைந்த சில்லறைக் காசுகளையும் அரசின் சார்பில் கருவூலமும், மற்றைய பணங்களை இந்தியாவின் மைய வங்கியான ரிசர்வ் வங்கியும் வெளியிடுகின்றன.

உலோக நாணயங்களை வெளியிடுவதில் கீழ்க்கண்ட மூன்று முறைகளில் ஏதாவது ஒன்றை ஒவ்வொரு நாடும் பின்பற்றுகின்றது.

1. சுதந்திரமானதும், இலவசமானதுமான முறை—இந்த முறையில் யார் வேண்டுமானாலும் நாணயத்தை வெளியிடுகின்ற மைய வங்கியிடமோ, கருவூலத்திடமோ, நிதித்துறையிடமோ நாணயத்திற்கான உலோகத்தைக் கொடுத்து அச்சிட்ட நாணயங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். நாணயங்களை வடிப்பதற்குரிய கூலி எதுவும் தரவேண்டியதில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல நாடுகளில் உலோகத்தைக் கொடுத்தால் கூலியின்றி நாணயங்களைத் தருகின்ற அரசின் நாணயச் சாலைகள் இருந்தன. இந்த முறையில் நாணயங்களின் அளிப்பை பண நிர்வாகத்தில் கட்டுப்படுத்த இயலாது. மக்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப நாணயங்களின் அளிப்புக் கூடவோ, குறையவோ செய்யும்.

2. கட்டுப்படுத்தப் பட்டதும் இலவசமில்லாததுமான முறை—இந்த முறையில், நாணயங்களை வெளியிடுகின்ற முற்றரிமை அரசிடம் இருக்கும். அரசு நாணய உலோகத்தைப் பொதுமக்களிடம் வாங்கி வேண்டிய அளவில் மட்டும் நாணயங்களை வெளியிடும். இம்முறையில் நாணயங்களின் அளிப்பு முழுவதும் அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளிருக்கும். நமது நாட்டில் 1893 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இம்முறையைப் பின்பற்றினார்கள்.

3. சுதந்திரமானதும் இலவசமற்றதுமான முறை— இந்த முறை முதல் முறையிலிருந்து சிறிது மாறுபட்டது. மக்களுக்கு தங்களிடமுள்ள நாணய உலோகங்களை விருப்பப்படி நாணயங்களாக மாற்றிக் கொள்ள உரிமையிருக்கும். ஆனால் உலோகத்தை நாணயங்களாக்கித் தர அரசு கட்டணம் வாங்கும்.

காகிதப் பணத்தை வெளியிடுவதிலும் ஒவ்வொரு நாடும் ஒவ்வொரு முறையைப் பின்பற்றுகின்றது. கீழ்க்கண்ட முறைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

1. உச்ச வரம்பு நம்பிக்கைத் திட்டம்
2. வரையறை செய்த நம்பிக்கைத் திட்டம்
3. வீத அளவுக் காப்பு முறை

4. குறைந்த அளவுக் காப்பு முறை
5. மிகையூதிய (போனஸ்) வைப்பு முறை

தேவை வைப்புகள் (Demand Deposits)

தற்காலத்தில் பண அளிப்பில் வங்கியிலுள்ள தேவை வைப்புக்களின் முக்கியத்துவம் உயர்ந்து வருகின்றது. வங்கியிலுள்ள வைப்புக்களை காசோலைகளின் மூலம் மாற்றி கடனைத் தீர்க்க முடிகின்றது. காசோலைகளைப் பயன்படுத்தி வைப்புக்களைக் கைமாற்றுவதாலும் பணமாக மாற்றுவதாலும் தேவை வைப்புக்களின் அளவு நிலையாக இருப்பதில்லை. தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றது.

வைப்புப் பணத்தின் முக்கியத்துவம் நாட்டுப் பொருளாதாரம் எந்த அளவிற்குப் பணமயமாகி இருக்கின்றதென்பதையும், வங்கிகளின் வளர்ச்சி யையும் மக்களிடமுள்ள வங்கிப் பழக்கங்களையும் ஒட்டி அமைகின்றது.

இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் மக்கள் கொடுக்கல் வாங்கலுக்கும், கடனைத் தீர்ப்பதற்கும் பெரும்பாலும் காசோலைகளையே பயன்படுத்துகின்றனர். இதனால் அரசு வெளியிட்ட காகிதப் பணத்தைவிட தேவை வைப்புக்கள் நாட்டின் மொத்தப் பண அளிப்பில் 80% வரை இருக்கின்றன.

நமது நாட்டைப் போன்ற வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற (பின்தங்கிய) நாடுகளில் தேவை வைப்புக்களின் முக்கியத்துவம் குறைவாக இருக்கின்றது. பெரும்பாலானவர்கள் கடன்களைத் தீர்ப்பதற்கு காசோலை களை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. பொதுவாக பணத்தையே பெரிதும் பயன்படுத்துகின்றனர். நமது நாட்டின் மொத்தப் பண அளிப்பில் வங்கி வைப்புக்கள் மூன்றில் ஒரு பங்கு தான் இருக்கின்றன.

பணத்தின் அளிப்பில் மாறுதல்கள்

ஒரு நாட்டின் பண அளிப்பு நிலையாக இருப்பதில்லை. பணத்தின் அளிப்பு கூடுவதோ குறைவதோ பணத்தை உருவாக்குகின்ற கருவூலம், வணிக வங்கிகள் மையவங்கி ஆகியவற்றின் பண நடவடிக்கைகளை ஒட்டி அமைகின்றன. எப்படி எந்த நிறுவனங்களின் பண உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் பண அளிப்பை மாற்றுகின்றதென்பதை விளக்கலாம்.

1. கருவூலம்-பொதுவாக கருவூலம் குறைந்த மதிப்புள்ள ரூபாயையும் நாணயங்களையும் தான் வெளியிடுகின்றது. சில்லரை வாணிபத்திற்கும் சிறிய கொடுக்கல் வாங்கலுக்கும் துணை செய்கின்ற நோக்கத்தில் குறைந்த அளவிலேயே கருவூலம் பணத்தையும் நாணயங்களையும் வெளியிடுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக நமது நாட்டில் 1999 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரலில் மொத்தப் புழக்கத்திலிருந்த காகிதப் பணத்தின் அளவு ரூ.182,292 கோடி. கருவூலம் வெளியிட்ட சிறு நாணயங்களும் ஒரு ரூபாய் பணமும் 115 கோடி தான் என்பது கவனித்தக்கதாகும். அதாவது 0.06 சதவீதம் தான். மற்றைய நிறுவனங்களின் பண அளிப்போடு ஒப்பிடுகின்ற பொழுது இது குறைவான அளவேயாகும்.

2. வணிக வங்கிகள்- பணத்தை உருவாக்கி பண அளிப்பில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில் வணிக வங்கிகள் பெரும் பங்கு பெறுகின்றன. வணிக வங்கிகள் வைப்புக்களை உருவாக்குதல் மூலம் பண அளிப்பைக்

கூட்டுகின்றன. வங்கி முறையின் வளர்ச்சியில் நேரடியாகப் பணம் கொடுக்காமல் காசோலைகளில் மூலம் கடன் கொடுக்கல் வாங்கல் நடைபெறுகின்றது. இந்த நடைமுறையாலேயே வணி வங்கிகளால் பணத்தை உருவாக்க முடிகின்றது.

வணிக வங்கிகள் இரண்டு முறைகளில் தேவை வைப்புக்களை உருவாக்குகின்றன. முதலாவதாக, வாடிக்கையாளர்கள் தங்களுடைய பணத்தை வங்கிகளில் செலுத்துகின்ற பொழுது வைப்புக்கள் உருவெடுக்கின்றன. இரண்டாவதாக, வங்கிகள் கடன் கொடுப்பதன் மூலமாகவும், முதலீடு செய்வதன் வாயிலாகவும் வைப்புக்கள் தோன்றுகின்றன. முதலாவது வகையை “ஆதார வைப்புக்கள்” இரண்டாவது வகையை “வருவிக்கப் பெற்ற வைப்புக்கள்” என்கிறோம். எல்லா வாடிக்கையாளர்களும் ஒரே நேரத்தில் வைப்புப் பணத்தைத் திரும்பப் பெறுவதில்லை. இதனால் தங்களிடம் எச்சமாக இருக்கும் பணத்தை கடன் கொடுக்கவோ, முதலீடு செய்யவோ பயன்படுத்தி வணிக வங்கிகள் ஆதாயம் பெறுகின்றன. வணிக வங்கிகள் எந்த அளவிற்குக் கடனை (வைப்புக்களை) உருவாக்க முடியுமென்பது கீழ்க்கண்டவற்றை ஒட்டி அமையும்.

1. ரொக்கம் வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய விகிதத்தை ஒட்டி கடனளவு இருக்கும். ரொக்க வீதம் குறைவாக இருந்தால், போதுமென்றால் கடனளவு கூடும். ரொக்க வீதம் மிகுதியாக வைத்திருக்க வேண்டுமென்றால் கடனளவு குறையும்.

2. வணிக வங்கிகளிடம் ரொக்க வீதத்திற்கு மேல் இருக்கின்ற பணத்தின் அளவு மிகுதியாக இருந்தால் அதனை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு நிறையக் கடன் கொடுக்கலாம். மாறாக, எச்ச பணத்தின் அளவு குறைவாக இருந்தால் குறைவாகவே கடன் கொடுக்க இயலும்.

3. பொதுமக்கள் மிகுதியாகக் கடன் கேட்டால் வங்கிகளின் கடனளவு கூடும். மக்களின் கடன் வாங்கும் விருப்பமோ ஆற்றலோ குறைந்தால் வங்கிகளின் கடன் கொடுக்கும் ஆற்றல் பாதிக்கப்படும்.

4. மக்கள் வங்கிகளின் உள்ள வைப்புக்களை பணமாகத் திரும்பும் பெறத் தொடங்கினாலும் வங்கிகளின் ரொக்க இருப்புக் குறைய, கடன் கொடுக்கும் ஆற்றல் பாதிக்கும்.

5. மைய வங்கிகளின் கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையை ஒட்டியும், வணிக வங்கிகளின் கடன் உருவாக்கும் ஆற்றல் கூடவோ, குறையவோ செய்கின்றது.

மையவங்கியும் அரசும்—மைய வங்கி பணத்தை வெளியிடுவதோடு கூட, வணி வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமாகவும் பண அளிப்பில் மாறுதலைக் கொண்டு வருகின்றது. மையவங்கியும் வட்டி விகிதம், வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள், ரொக்க இருப்பு வீதம் ஆகிய மூன்று கடனளவு கட்டுப்பாடு முறைகளின் மூலமாக மறைமுகமாக வங்கிகளின் கடனாக்க ஆற்றலைக் கூட்டவோ குறைக்கவோ செய்கின்றது. மைய வங்கியின் கடன் தன்மைக் கட்டுப்பாடு முறைகளும் வணிக வங்கிகளின் கடனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

அரசின் நிதி நடவடிக்கைகளுக்கும் நாட்டிலுள்ள பண அளிப்பிற்கும் தொடர்பு இருக்கின்றது. அரசு கருவூலம் உண்டியல்கள், பத்திரங்கள் ஆகியவற்றின் விற்பனை மூலமாகவும், கடன் வாங்குவதன் மூலமாகவும் பொது மக்களிடமிருக்கும் பணத்தின் அளவைக் குறைக்கின்றது. அரசு போர்க்காலத்திலும் பொருளாதார மந்தக் காலத்திலும் பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தைப் பின்பற்ற காகிதப் பணத்தை மிகுதியாக அச்சிடுகின்ற பொழுது பணத்தின் அளவு கூடுகின்றது. இவை தவிர அரசு வரி விதிப்பு போன்ற முறைகளின் மூலமாகவும் நாட்டிலுள்ள பணத்தின் அளவைக் குறைக்கின்றது.

பண அளிப்பை நிர்ணயிப்பவை—பண அளிப்பின் மாறுதல்களைப் புரிந்து கொள்ள பண அளிப்பை நிர்ணயிக்கும் அடிப்படைகளாக இருப்பவற்றைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டாம். 1) பணத்திற்கு ஆதாரமாக அமைகின்ற இருப்புக்களின் அளவு, 2) சமுதாயம் ரொக்கமாகவும் கடனாகவும் வைத்துக் கொள்ள விரும்புவது, 3) ரொக்க இருப்பு வீதம் ஆகிய மூன்றும் பணத்தின் அளிப்பை நிர்ணயிக்கின்றன.

முதலாவதாக, பணத்தின் அளவுக்கு அடிப்படையாக தங்க இருப்பு, அரசு வெளியிடும் பிறவகைப் பணம், மைய வங்கி வழங்கியுள்ள கடன் ஆகியவை இருக்கின்றன. இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு தான் மைய வங்கியும் வணிக வங்கிகளும் பணத்தின் அளிப்பைக் கூட்டுகின்றன.

இரண்டாவதாக, மக்கள் பணத்தை ரொக்கமாகவோ, வங்கி வைப்புக்களாகவோ, எப்படி வைக்க கொள்ளப் போகின்றார்களென்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இவற்றிற்குள்ள விகித அளவிற்கும் தொடர்புக்கும் மொத்தப் பணத்தின் அளவிற்கும் தொடர்பு இருக்கின்றது.

மூன்றாவதாக, ரொக்க இருப்பு வீதம் மாறுகின்றபொழுது வங்கிகளின் கடனளவும் மாறுகின்றது.

பணத்தின் சுழல் வேகம்

ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் இருக்கின்ற பணத்தின் அளிப்பை நாணயங்கள், காகிதப்பணம், வங்கிப்பணம் ஆகியவற்றைக் கூட்டிக் கண்டுகொள்ள முடியும். ஆனால் ஓராண்டுக்காலம் போன்று குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திற்குள் இருக்கின்ற பணத்தின் அளிப்பைக் கணக்கிட பணத்தின் சுழல் (புழக்க) வேகத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது தான் சமுதாயத்திலுள்ள பணத்தின் மொத்த அளிப்பை அறிந்து கொள்ள இயலும்.

பணம் தனது பணிகளில் ஒன்றான மாற்றுமையப் பணியைச் செய்கின்ற பொழுது வேகமாகக் கைமாறுகின்றது. ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டு ஒரு நாளில் பத்துப் பேரின் கைமாறுகிறொன்று வைத்துக் கொள்வோம். ஐந்து ரூபாயின் புழக்க வேகம் பத்தாகும். ஆதலால் மொத்தப் பணத்தின் அளவைக் கணக்கிட, இருந்த பணத்தை அதன் புழக்க வேகத்தால் பெருக்க வேண்டும். பண அளவு M என்றால் புழக்க வேகம் V என்றால், மொத்தப் பண அளிப்பு MV ஆக இருக்கும். எடுத்துக்கட்டில் ஐந்து ரூபாயின் புழக்க வேகம் 10 என்றால் பண அளிப்பு ($5 \times 10 = 50$) ரூபாய் ஐம்பதாகும்.

பணத்தின் மொத்த அளிப்பைப் புழக்க வேகம் மாற்றுகின்றது. அரசு வெளியிட்ட பணத்தின் அளவில் மாற்றமில்லாதிருக்கின்ற பொழுது புழக்க வேகம் கூடினால் பணத்தின் அளிப்பு உயரும். மாறாக புழக்கவேகம் குறைந்தால் பணத்தின் அளிப்புக் குறையும். பணத்தின் புழக்க வேகம் கீழ்க்கண்ட வற்றைச் சார்ந்திருக்கின்றது.

1. கூலி செலுத்தும் முறை-கூலியாட்களுக்கு கூலி கொடுக்கின்ற முறைக்கும் பணப்புழக்க வேகத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கின்றது. கூலியாட்கள் நாள்தோறுமோ வாரத்திற்கு ஒரு முறையோ மாதம் ஒரு முறையோ கூலியைப் பெறலாம். நீண்ட இடைவெளியில் கூலி கொடுத்தால், கூலியில் பெரும் பகுதியை தொழிலாளர்கள் கையில் வைத்திருப்பார்கள். இதனால் புழக்க வேகம் குறையும். மாறாக குறுகியகால இடைவெளியில் கூலி கொடுத்தால், தினசரித் தேவைக்காக அதிகமாகத் தொழிலாளர்கள் கையில் பணம் வைத்திருக்க மாட்டார்கள். விரைவாகச் செலவிடுவார்கள். இதனால் பணத்தின் புழக்க வேகம் மிகுதியாக இருக்கும்.

2. வருவாய் முறை-குறிப்பிட்ட இடைவெளியில் ஒழுங்காக நிலையான வருவாய் வருமென்றால் மக்கள் தாராளமாகச் செலவிடுவார்கள். இதனால் பணப்புழக்க வேகம் கூடும். பணம் ஒரே சீராக வராவிட்டால் மக்கள் வருவாயில் பெரும் பகுதியைக் கையில் வைத்திருப்பார்கள். இதனால் புழக்க வேகம் குறையும்.

3. பணத்தின் அளவு - ஒவ்வொரு நாட்டின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கேற்ப பணம் தேவைப்படுகின்றது. தேவையை விடப் பணத்தின் அளிப்புக் குறைவாக இருந்தால் பணப்புழக்கம் அதிகமாக இருக்கும். ஆனால் பணத்தின் தேவையைவிட அளிப்பு மிகுதியாக இருந்தால் பணப்புழக்கம் வேகம் குறையும்.

4. பணம் கொடுக்கல்-வாங்கல்-பணக்கொடுக்கல் வாங்கல் அடிக்கடி நடைபெற்றால் பணப்புழக்க வேகம் அதிகமாகும். மாறாக பணக்கொடுக்கல் வாங்கல் குறைவாக இருந்தால் பணச்சுழல் வேகம் குறையும்.

5. கடன் வசதிகள்-நாட்டில் கடன் வசதிகள் அதிகமாக இருந்தால் மக்கள் கையில் பணத்தை வைத்துக் கொள்ளாமல் செலவிடுவார்கள். இதனால் சுழல் வேகம் கூடும். கடன் வசதியில்லா நிலையில் மக்கள் கையில் பணம் அதிகம் வைத்துக் கொள்வார்கள். அதனால் சுழல் வேகம் குறையும்.

6. வருவாய்ப் பகிர்வு-நாட்டு வருவாய் பகிர்வுக்கும் பணத்தின் சுழல் வேகத்திற்கும் தொடர்பு உண்டு. நாட்டு வருவாயில் பெரும்பகுதி செல்வந்தர்களுக்குச் சென்றால் புழக்க வேகம் குறைவாக இருக்கும். மாறாக நாட்டின் வருவாய் சமமாகப் பங்கிடப்பட்டால், ஏழைகள் மிகுதியாகச் செலவிடுவதால் பணத்தின் சுழல் வேகம் கூடும்.

7. மக்களின் ரொக்க விருப்பம்-சமுதாயத்திலிருக்கும் பல்வேறு பகுதியினர் ரொக்கமாக மிகுதியாகப் பணத்தை வைத்திருக்க விரும்பினால் பணத்தின் சுழல் வேகம் உயரும். அப்படியில்லாமல் மக்களின் ரொக்க விருப்பத்தன்மை குறைந்தால் புழக்க வேகம் கூடும்.

8. நுகர்வு விருப்பத்தன்மை-மக்களின் நுகர்வு விருப்பம் கூடக்கூட மக்கள் செலவிடும் பணத்தின் அளவுகூடும். இதன் விளைவாகப் பணத்தின் சுழல் வேகம் உயரும். மாறாக மக்களின் நுகர்வு விருப்பத்தன்மை குறைந்தால் சுழல்வேகம் குறையக் காணலாம்.

9. எதிர்கால விலை பற்றிய கண்ணோட்டம்-பொருட்களின் விலைகள் கூடுமென்று மக்கள் எதிர்பார்த்தால், மக்கள் விரைவாகப் பணத்தைச் செலவிடுவார்கள்., இதன் விளைவாகப் பணத்தின் சுழல் வேகம் கூடும். மாறாக விலை குறையுமென்று எதிர்நோக்கும் காலத்தில் சுழல்வேகம் குறையும்.

10. போக்குவரத்து வளர்ச்சி-போக்குவரத்து வளர்கின்ற பொழுது நாட்டில் வாணிப நடவடிக்கைகள் கூடும். இதனால் பணத்தின் புழக்க வேகமும் மிகுதியாகும்.

11. கடன் பணத்தின் பெயர்ச்சி-ஒருவர் கணக்கிலிருந்து மற்றவரின் கணக்குக்கு பணத்தை மாற்றுவதற்கும் பணத்தின் சுழல் வேகத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கின்றது. விரைவாகப் பணம் மாற்றப்பட்டால் பணத்தின் சுழல்வேகம் கூடும். பணத்தைக் கணக்குகளில் மாற்றுவதில் காலதாமதமானால் சுழல் வேகம் குறையும்.

12. வாணிபச் சுழல்-செழிப்புக் காலத்தில் வாணிப நடவடிக்கைகள் மிகுதியாக இருக்குமாதலால் பணத்தின் சுழல் வேகமும் அதிகமாக இருக்கும். மாறாக வாணிப மந்தக்காலத்தில் பணத்தின் சுழல் வேகம் குறையும்.

13. பொருளாதார வளர்ச்சிநிலை-நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி நிலைக்கும் பணத்தின் சுழல்வேகத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. பின்தங்கிய பொருளாதார நிலையில் வேளாண்மைப் பொருளாதாரமே இருந்தால், மக்களின் விருப்பங்கள் குறைவாக இருக்கும். பெரும்பாலான கொடுக்கல், வாங்கல்கள் பண்டமாற்றின் மூலம் நடைபெறும். அப்படிப்பட்ட நிலையில் பணத்தின் சுழல்வேகம் குறைவாக இருக்கும். ஆனால் நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற பொருளாதார அமைப்பில் பணத்தின் சுழல்வேகம் மிகுதியாக இருக்கக் காணலாம்.

பணத்தின் அளிப்பை அளப்பதில் சிக்கல்கள்

இன்றையப் பொருளாதார அமைப்பு சிக்கல் மிகுந்ததாயிருக்கின்றது. இந்தச் சூழ்நிலையில் பண அளிப்பைத் திட்டவாட்டமாகக் கணிக்க இயல்வதில்லை. பணத்தை விளக்குவதிலேயே கருத்து வேறுபாடு இருக்கின்றது. மாற்றுமையம், கணக்களவு, சேமிப்புக் களஞ்சியம் ஆகிய பணிகளைச் செய்பவற்றை எல்லாம் பணமாகக் கருதுவதாக இருந்தால் இன்று நாட்டில் பணத்தின் பணிகளைச் செய்கின்ற பல நிதிச் சொத்துக்களையும் பணமாகக் கருதவேண்டி வரலாம். ஆனால் இதில் கருத்து வேறுபாடு வருகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தேவை வைப்புக்களைப் போன்றே கால வைப்புக்களையும் பண அளிப்பில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால், இக் கருத்தைப் பலர் மறுக்கின்றனர்.

பொதுவாக, மையவங்கியும், வணிக வங்கிகளும் பொது மக்களும் சேர்ந்து பணத்தின் அளிப்பை நிர்ணயித்தாலும் மைய வங்கியே பண

அளிப்பை நிர்ணயிப்பதில் பெரும் பங்குபெறுகின்றது. தற்காலத்தில் வட்டி விகிதமும் அங்காடிச் சூழ்நிலைகளும் தான் பணத்தின் அளிப்பை நிர்ணயிக்கின்றனவென்று கூறுகின்றனர். மொத்தத்தில் பொது மக்களின் செயல், வணிக வங்கிகளின் நடவடிக்கைகள், வட்டி விகிதம், மையவங்கியின் கொள்கை எல்லாம் சேர்ந்தே பண அளிப்பை நிர்ணயிக்கின்றனவென்று கூறலாம்.

பணத்தின் தேவை

தனி மனிதர்களுக்கும், வாணிப நிறுவனங்களுக்கும், தொழிலகங்களுக்கும், அரசுக்கும் பிறவற்றிற்கும் பணம் தேவைப்படுகின்றது. பணத்தின் தேவைக்குப் பொருளியலறிஞர்கள் இரண்டு வகைகளில் விளக்கம் கூறுகின்றனர். இந்த விளக்கங்கள் பணம் செய்கின்ற பணிகளான 1) மாற்றுமையம், 2) சேமிப்புக் களஞ்சியம் ஆகிய இரண்டையும் சார்ந்துள்ளன.

தொன்மைப் பொருளியலறிஞர்களின் கருத்து (The Classical View)

நாம் பணத்தைப் பெறுவது அதன் கவர்ச்சியைக் கருதியல்ல; அதனால் பொருட்களையோ பணிகளையோ பெறமுடியும்.

UNIT – II

வணிக வங்கியின் வகைகள் (COMMERCIAL BANKING)

கிளைவங்கியும் தனிவங்கியும்

(BRANCH BANKING AND UNIT BANKING)

வணிகவங்கியின் அமைப்பு முறை நாட்டிற்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. வங்கியின் இயல்பையும், அளவையும் ஒட்டிப் பொதுவாக வணிகவங்கிகளை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று கிளை வங்கி முறை, மற்றொன்று தனி வங்கிமுறை, கிளைவங்கி முறை இங்கிலாந்திலும் பிறநாடுகளிலும் இருக்கின்றது. தனி வங்கிமுறைக்கு அமெரிக்கா தாயமாகும்.

விளக்கம்—ஒவ்வொரு வங்கியும் பல கிளைகளோடு பரந்து விரிந்தது. ஆலமரம் போல பெரிய நிறுவனமாக வளர்வதை, கிளை வங்கிமுறை என்கின்றோம். கிளைகள் நாடெங்கும் தேவையை ஒட்டிக் கிளர்ந்தெழும். வங்கி முழுமையும் ஒரு பங்குதாரர்குழுவிற்குச் சொந்தமாக இருக்கும். இதனை ஓர் இயக்குநர் குழு நிர்வகிக்கும். இது இங்கிலாந்தின் கூட்டுப் பங்கு வங்கி அமைப்பு முறையிலிருந்து தோன்றியது. ஆதலால் இதனை ‘பிரிட்டிஷ் முறை’ என்கின்றார். இங்கிலாந்தின் மிட்லண்ட் வெஸ்ட்மினிஸ்டர், பார்க்லேஸ், லாயிட்ஸ், நேஷனல் புரவின் ஷீய்ஸ், என்னும் ஐம்பெரும் வங்கிகள், 80,000க்கு மேற்பட்ட கிளைகளோடு நாட்டின் பெரும்பாலான வங்கித் தொழிலை மேற்கொண்டு நடத்துகின்றன. இந்த முறை தென்னாப்பிரிக்கா, இந்தியா, பிரான்சு, ஜெர்மனி, கனடா ஆகிய நாடுகளிலும் இருக்கின்றது. கனடாவில் நான்கு சாசன வங்கிகள் ஏறத்தாழ 60,000 கிளையோடு 80 சதவீகித வங்கித் தொழிலைக் கவனிக்கின்றன. ஜெர்மனியில் நான்கு பெரும் வங்கிகளின் கையில் நாட்டின் வங்கித்தொழில் இருக்கின்றது. நமது நாட்டில் 106 பதிவு செய்யப் பெற்ற வங்கிகள் 44335 கிளைகளோடு பணியாற்றுகின்றன.

“தனி வங்கிமுறை” அமெரிக்காவில் தோன்றி வளர்ந்தது. இது கிளைவங்கி முறையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. தனி வங்கிமுறையில் ஒவ்வொரு வங்கியும் மாறுபட்டது. தனி வங்கிமுறையில் ஒவ்வொரு வங்கியும் தென்னமரம் போல தனித்து நிற்கின்றது. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அலுவலகத்தின் மூலம் பணி செய்கின்றது. சில வங்கிகளுக்கு மட்டும் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் கிளைகளைத் தொடங்கி பணி செய்யும் உரிமையை அரசு வழங்கியுள்ளது. முற்றரிமையினால் ஏற்படும் தீமைகளைக் கண்டு அஞ்சிய அமெரிக்க மக்கள், வங்கிகள் கிளை வங்கிகளை விரிந்த அளவில் தொடங்கிப் பணிபுரிவதை எதிர்த்தனர். இதனால் வங்கிகள் கிளைகள் தொடங்குவதை அரசு சட்டத்தின் மூலம் தடைசெய்துவிட்டது. 1962 ஜனவரியில் அமெரிக்காவில் மொத்தம் 13,432 வங்கிகள் இருந்தன. இவற்றில் 11,948 தனி வங்கிகள், மீதமுள்ள 1,487 வங்கிகள் ஏறத்தாழ 6000க்கு மேற்பட்ட (அதாவது சராசரி நான்கு) கிளைகளோடு பணியாற்றுகின்றன.

அமெரிக்காவில் தனி வங்கிமுறை இருந்தாலும் கிளைவங்கி முறையின் பயன்களைப் பெறும் வகையில் மூன்று வகையான வங்கிகளை இணைக்கும் அமைப்பு முறைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. 1) இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வங்கிகள் ஒரு நிறுவனத்தின் கீழ் இணைந்து பணி புரிவதைத்

தொகுப்பு வங்கி முறை எனலாம். 1954 இறுதியில் 627 கிளைகளைக் கொண்டு 291 வங்கிகள் 46 தொகுப்புகளாகச் செயல்பட்டன. 2) சில இயக்குநர்கள் சில வங்கிகளின் நிர்வாகத்தில் பங்கு பெறுவதாலோ, அவற்றைச் சொந்தமாகக் கொண்டிருப்பதாலோ அன்றாடப் பணிகளில் ஓர் இணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு செயல்படுவதைத் “தொடர் வங்கிமுறை” என்கின்றனர். 1964 இறுதியில் அமெரிக்காவில் 115 தொடர் வங்கிகள் இருந்தன. இவை 777 கிளைகளைக் கொண்ட 522 வங்கிகளை இணைத்தன. 3) சிறிய வங்கிகள் பெரிய வங்கிகளில் வைப்பு நிலையை வைத்துக் கொண்டு, தங்களது பணிகளைப் பெரியவற்றோடு இணைத்துக் கொள்கின்றன. இம்முறையை தொடர்பு வங்கிமுறை அல்லது “பதிலாள் வங்கிமுறை” என்கின்றனர்.

கிளை வங்கி முறையின் நன்மைகளும், குறைகளும்

நன்மைகள்—நாடெங்கும் கிளைகளை அமைத்துக் கொண்டு பணியாற்றுகின்ற வங்கி முறையில் சில குறிப்பிடத்தக்க நன்மைகள் உள்ளன.

1. பேரளவு நடவடிக்கையால் சிக்கனங்கள்— கிளைகளை உடைய பெரிய வங்கி விரிந்த அளவில் பணியாற்றுவதால் சில சிக்கன நன்மைகள் கிடைக்கின்றன. வேலைப் பகுப்புமுறையை புகுத்தலாம். உயர்ந்த ஊதியத்தால் ஒவ்வொரு துறையிலும் திறமையான ஊழியர்களை வேலைக்கு நியமிக்கலாம். நிபுணர்கள் பணியாற்றுவதால் வங்கியின் வேலைத் திறமை வளரும். உயர் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் அதிக அளவில் பணியாற்ற வாய்ப்புண்டு. இதனால் நிர்வாகச் சிக்கனம் ஏற்படும். தனிவங்கியின் வருவாய் அளவோடுருக்குமாதலால் நிபுணர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதும், பல நிலைகளிலும் வேலைப் பகுப்புமுறையைப் பின்பற்றுவதும் இயலாமலிருக்கும்.

2. குறைந்த அளவில் ரொக்க இருப்பு—வங்கியிடம் எப்பொழுதும் வாடிக்கையாளர்கள் கேட்டால் கொடுக்க ரொக்கப் பணம் வைத்திருக்க வேண்டும். கிளைகளுடைய வங்கி குறைந்த அளவில் ரொக்க வைத்திருந்தால் போதும். தேவையானால் ஒரு கிளையிலிருக்கும் ரொக்கப் பணத்தை மற்றொரு கிளைக்குக் கொண்டு செல்லலாம். ஆதலால் கிளை வங்கியால் ஒவ்வொரு கிளையிலும் சிறிய அளவில் இருப்பை வைத்துக் கொண்டு அன்றாட நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க முடியும். தனி வங்கிக்கு இத்தகைய வசதி இல்லை. அது தனது காலிலேயே நிற்க வேண்டியிருப்பதால் அதிக அளவில் ரொக்கம் வைத்திருப்பது தேவையாகின்றது.

3. சிக்கனமாக பணம் அனுப்புதல்—கிளை வங்கியால் சிக்கனமாக ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் பணம் அனுப்ப முடியும். பெரும்பாலான இடங்களில் கிளைகள் இருந்தால் செய்திகளை அனுப்பி, பணத்தை எளிதாகக் கைமாற்றி விடலாம். மேலும் வாடிக்கைக்காரர்களின் மாற்று உண்டியல்கள், காசோலைகள் ஆகியவற்றிற்கு கிளைகளின் மூலம் அதிகச் செலவின்றிப் பணத்தை வசூலிக்கலாம். தனி வங்கியால் இத்தகைய பணிகளைச் சிக்கனமாகச் செய்ய முடியாது.

4. இடரைப் பரவலாக்குதல்—கிளை வங்கி நாட்டின் பல பாகங்களிலும் பணி செய்கின்றது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு வகையான தொழில்களுக்குக் கடன் கொடுக்கின்றது. சில பகுதிகளில் தொழில் நடட்டம்

ஏற்பட்டாலும், மற்ற பகுதிகளில் இலாபம் கிடைக்கலாம். எல்லாப் பகுதிகளிலும் இழப்பு ஏற்படுமென்று கூற முடியாது. ஆதலால் ஒரு பக்கம் ஏற்படும் இழப்பை மறுபக்கத்து இலாபம் ஈடு செய்து விடும். ஆனால் தனி வங்கி முறையில், ஒருவங்கி வணியாற்றும் பகுதியில் மந்தநிலை ஏற்பட்டால் அது அந்த வங்கியைப் பெரிதும் பாதித்துவிடும். இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்கலாம்.

1929 பெருமந்தத்தின் போது அமெரிக்க வேளாண்மை பாதிக்கப்பட்டதால் ஏறத்தாழ 6,000 சிறிய வங்கிகள் முறிந்தன. ஆனால் இங்கிலாந்தில் லங்காஷயரில் துணித்தொழில் பாதித்ததால் அந்தப் பகுதியிலுள்ள வங்கிக்கிளைகளின் பணிகள் முடங்கின. அதே நேரத்தில் மற்றைய பகுதியிலுள்ள வங்கிகளின் கிளைகள் நன்கு செயல்பட்டன. ஆகையால் இங்கிலாந்து வங்கிகள் மந்தத்தினால் வீழ்ச்சியடையவில்லை.

5. வட்டியில் ஏற்றத்தாழ்வு நீங்கும்— கிளை வங்கி முறையில் நாடு முழுவதும் ஒரே வட்டி விகிதம் இருப்பதால், எந்த இடத்தில் பணத்திற்கு அதிகத்தேவை இருக்கின்றதோ அந்த இடத்திற்கு கிளை வங்கி முறையில் எளிதாகவும் விரைவாகவும் பணம் செல்லும். இதனால் எந்த இடத்திலும் வட்டி விகிதம் உயராது.

6. மிகுதியாக இலாபம்—கிளை வங்கி முறையில் எளிதாக ஓரிடத்திலிருக்கின்ற பணத்தைத் தேவையுள்ள மற்ற இடங்களுக்கு மாற்ற முடியுமாதலால் பணம் வீணாகத் தேங்கி நிற்காது. இதனால் வங்கியினுடைய இலாபம் தேடும் சக்தி வளர்கின்றது.

7. சிறிய சமுதாயத்திற்கும் பலன்—கிளைவங்கி முறையில் சிறிய ஊர்களில் கூட வங்கியின் கிளைகள் தொடங்கப் பெறலாம். இது வாணிப வளர்ச்சிக்கும் உதவும். எல்லா இடங்களிலும் இருக்கும் சேமிப்பை ஒன்று சேர்த்து நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யும் வகையில் தொழில் நிறுவனங்களுக்குக் கடன் தரலாம்.

8. அதிக அளவில் கடன்—கிளைவங்கியின் முதல் பெருமளவில் இருக்கும். இதனால் அதிக அளவில் அதனால் கடன் கொடுக்க முடியும். தனி வங்கியின் முதல் ஓர் அளவோடுருக்குமாகையால் அதனால் மிகுதியாகக் கடன் கொடுக்க முடியாது.

9. மையவங்கியின் கட்டுப்பாடு—தனி வங்கி முறையில் வங்கிகள் ஏராளமாக இருப்பதால் அவற்றை எல்லாம் கட்டுப்படுத்துவது மைய வங்கிக்குத் தொல்லையான செயலாக இருக்கும். ஆனால் கிளை வங்கி முறையில் வங்கிகளின் தலைமை அலுவலகங்களோடு தொடர்பு கொண்டு அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவது எளிதாக இருக்கும்.

10. குறைந்த செலவு—வங்கியின் கிளைகளைச் சாதாரணக் கட்டிடத்தில் குறைந்த அளவு ஊழியர்களோடு நடத்துவதால் செலவு குறையுமென்று கூறப்பெறுகின்றது. தனி வங்கிகளில் பல வழிகளிலும் செலவு அதிகமாகலாம்.

11. பகுதிகளை அறிதல்—நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் கிளை தொடங்குவதால், அந்தப் பகுதியைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்து கொள் முடியும்.

இதனால் நாட்டில் ஏற்படும் பொருளாதாரச் சிக்கல்களின் உண்மை நிலையை அறிதல் முடியும்.

12. பயிற்சி கிடைத்தல்- வங்கியின் கிளைகள் பல அளவில் இருக்கும். இதனால் பணியாற்றத் தொடங்கும் ஊழியர்களைச் சிறு கிளைகளில் வேலை செய்யக் கூறலாம். இது அவர்களுக்குப் பயிற்சியாக அமையும். பயிற்சிக்குப் பின் பெரிய கிளைகளில் பணியாற்றலாம்.

குறைகள்- கிளை வங்கியில் இருக்கின்ற நன்மைகள் தொடர்ந்து கிடைக்குமென்று கூறமுடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் கிளை வங்கி முறை வளர்கின்ற பொழுது அதனால் சில தீமைகள் விளைவதும் உண்டு.

1. அளவைக் கடக்கலாம்-“வேலை பகுப்பு முறை அங்காடியின் அளவினால் கட்டுப்படுத்தப் பெறுகின்றது” என்று ஆடம்ஸ்மித் கூறுகின்றார். இது வங்கியின் பணிகளுக்கும் பொருந்தும். நாட்டிலுள்ள தேவைகளை ஒட்டியே வளர்ச்சி பெறமுடியும். மிகுதியாகக் கிளைகளைத் தொடங்குவதால் அவற்றிற்கு முழுமையாக வேலையில்லாமல் போகலாம்.

2. பொருளாதாரத்தைப் பாதித்தல்-பல கிளைகளைக் கொண்ட வங்கி முறையால் ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படலாம். ஆனால் தனி வங்கி முறையில் ஓரிரு வங்கிகள் வீழ்ச்சியுறுவதால் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

3. வாடிக்கையாளர் தொடர்பின்மை -தனி வங்கிகளில் வாடிக்கையாளர்களின் நிலையை அறிந்து கடன் முதலியன கொடுக்க பெறுகின்றன. ஆனால் கிளைவங்கியில் சில வேளைகளில் பெரிய அளவில் கடன் கொடுத்தல் போன்றவற்றைத் தலைமை அலுவலகம் முடிவு செய்கின்றது. தலைமை அலுவலகத்தில் பணிபுரிபவர்கள் வாடிக்கையாளர்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்க முடியாது.

4. காலம் கடத்தல்- கிளைகள் தலைமை அலுவலகத்தைக் கேட்டே சிலவற்றை முடிவு செய்ய வேண்டியிருப்பதால் வீணாகக் காலம் கடத்தப்படலாம். தனி வங்கியில் உடனுக்குடன் முடிவுகள் எடுக்கப் பெறும்.

5. ஒரு வட்டாரப் பணம் வேறிடத்தில் பயன்படுத்துதல்-கிளைவங்கி முறையில் ஓரிடத்தில் சேமிக்கப் பெற்ற பணம் வேறொரு இடத்தின் வளர்ச்சிக்காகச் செலவிடப்படுகிறது. இதனால் அந்த வட்டாரப் பணம் அந்தந்தப் பகுதிகளுக்குப் பயன்படாமல் போகின்றது.

6. முற்றுரிமை ஏற்படல்- மிகுதியாகக் கிளைகளைத் தொடங்குவதன் மூலமாகவோ வங்கிகள் இணைவதன் மூலமாகவோ முற்றுரிமை ஏற்படலாம். இதனால் சில வங்கிகளின் கையில் பொருளாதாரச் சக்தி குவியும், இது சமுதாயத்திற்கு நல்லதல்ல.

7. நிர்வாகத் திறமை குறைதல்-அளவுக்கு மீறி வளர்ச்சிக்குக்கும் கிளைவங்கியை நிர்வகிப்பது கடினமாகும். சில கிளைகளில் நிர்வாகம் சீர்கெடலாம். இது வங்கியை காலப்போக்கில் பெரிதும் பாதிக்கும். தனி வங்கி முறையில் குறைபாடுள்ள வங்கி நீக்கப்பட்டு விடும். ஆனால் கிளைவங்கி முறையில் கிளைகளில் உள்ள குறைகள் நீடிக்க வழியுண்டு.

கிளை வங்கி முறையில் நன்மைகளையும், குறைபாடுகளையும் ஒப்பிடுகையில் நன்மைகளே மிகுதியாக இருப்பதைக் காண்கின்றோம். கூறப்பெற்ற குறைகளை எல்லாம் தக்க நடவடிக்கைகள் மூலம் தீர்க்க இயலும்.

தனிவங்கி முறையின் நன்மைகளும் குறைபாடுகளும்

நன்மைகள்-தனிவங்கி முறையில் கீழ்க்கண்ட நன்மைகள் இருக்கின்றன.

1. வட்டார வளர்ச்சி-அந்தந்த வட்டாரத்தில் சேர்க்கப் பெறுகின்ற பணம் அந்தந்த வட்டாரத்திலேயே செலவிடப் பெறும். இதனால் ஒவ்வொரு வட்டாரமும் வளரும்.

2. சிறப்பு அறிவு- பணியாற்றுகின்ற வட்டாரத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு வங்கி மேலாளரும் அறிந்திருப்பார். ஆதலால் எந்தெந்தத் தொழில்களுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுக்கலாமென்பதையும் எழுதுகின்ற சிக்கல்களை எப்படித் தீர்மானிக்கலாமென்பதையும் அறிந்திருப்பார்கள்.

3. திறமையான நிர்வாகம்- சிறிய அளவில் வங்கிகள் இருப்பதால் அவற்றைத் திறமையாக நிர்வகிக்கலாம். நன்றாக மேற்பார்வையும் நடைபெறும்.

4. சிக்கன நலன்களை இழக்காமை- கிளைவங்கி ஓரளவுக்கு மேல் வளர்கின்ற பொழுது முதலில் பெற்ற சிக்கனங்களை இழக்க வேண்டியுள்ளது. தனி வங்கியில் பெரும்பாரும் சிக்கனங்களில் இழப்புத் தோன்றாது.

குறைகள்- தனி வங்கி முறையில் சில குறைபாடுகள் உள்ளன.

1. குறைந்த மூலதனம்-தனி வங்கிகள் மிகக்குறைந்த மூலதனத்தோடு பணியாற்றுகின்றன. இதனால் மந்தநிலை ஏற்படும் பொழுது தனிவங்கிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றன.

2. சிறிய சமூகங்களைப் புறக்கணித்தல்-தனிவங்கிகளைப் பெரும்பாலும் நகரங்களிலேயே அமைக்கின்றனர். இதனால் சிறிய சமுதாயங்கள் புறக்கணிக்கப் பெறுகின்றன.

3. சலுகை காட்டல்-தனி வங்கி முறையில் மேலாளர்கள் அந்த வட்டாரத்திலுள்ள சிலருக்கு மட்டும் தனிச் சலுகைகள் கொடுக்கலாம்.

மதிப்பீடு-தனிவங்கி முறையையும், கிளை வங்கி முறையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் கிளை வங்கி முறையே அதிக நன்மைகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. சேயர்ஸ் கிளைவங்கி முறையைப் பொதுவான விதியாகக் கருதி, அமெரிக்க தனி வங்கி முறையை ஒரு விதிவிலக்காகக் கொள்வதில் தவறு ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்று கூறுகின்றார்.

இந்தியாவும் கிளை வங்கி முறையும்

இந்தியாவிற்கு ஏற்ற முறை கிளை வங்கி முறையே என்று பொருளியலறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். நமது நாட்டில் இப்பொழுது இருவகையான வங்கி முறைகளும் இருக்கின்றன. நாட்டுடைமையாக்கப் பெற்ற 20 பெரிய வணிக வங்கிகளும் மற்றும் சில வங்கிகளும் கிளை வங்கி முறையில் பல கிளைகளோடு செயல்படுகின்றன. ஆனால், தனி வங்கி முறையில் கிளைகளின் மரபு வழிமுறையில் செயல்படுகின்ற எண்ணற்ற

வங்கிகளும் இந்தியாவில் இருக்கின்றன. நமது நாட்டின் அளவையும், வங்கிகள் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிகளையும் மனதில் கொண்டு கீழ்க்கண்ட காரணங்களால் இந்தியாவிற்குக் கிளை வங்கி முறையே ஏற்றதென்று கூறப்பெறுகின்றது.

1. இந்திய வங்கிகள் போதுமான அளவில் வளரவில்லை. 1975ல் பட்டியலில் சேர்க்கப் பெற்ற வங்கிகள் 21,069 கிளைகளோடும், 33 பட்டியலில் சேர்க்கப்படாத வங்கிகள் 151 கிளைகளோடும் பணியாற்றின. சராசரி 26,000 மக்களுக்குப் பணியாற்ற ஒரு வங்கி அலுவலகம் இருக்கின்றது. 1984ல் மொத்தம் 44,335 வங்கிகள் உள்ளன. 15,000 மக்களுக்கு ஒரு வங்கி என்ற விகிதத்தில் உள்ளன. மற்றைய முன்னேறிய நாடுகளோடு ஒப்பிடுகையில் நாம் பெற்றிருக்கும் வங்கி வளர்ச்சி மிகவும் குறைவானது. ஆதலால் கிளை வங்கி முறையில் தான் ஏராளமாகக் கிளைகளைத் தொடங்கி வங்கிப் பணிகளை விரிவடையச் செய்யமுடியும்.

2. நமது நாட்டின் வங்கிகள் பெரும்பாலும் நகரங்களிலேயே பணிபுரிகின்றன. கிராமங்களில் வங்கிகள் தோன்றவில்லை. நாட்டு மக்களின் சேமிப்பை திரட்ட கிராமங்களிலும் வங்கி முறை பரவ வேண்டும். இதற்கு கிளைவங்கி முறையே ஏற்றதாகும்.

3. சிறியவங்கிகள் எளிதாக முறிந்துவிடுகின்றன. இதனால் மக்கள் வங்கிமுறையில் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையை இழக்கின்றனர். இந்தியா போன்ற வங்கிப்பழக்கம் ஏற்படாத நாட்டில் எளிதாக முறிவடையும் தனி வங்கி முறையை வளர்ப்பத நல்லதல்ல. கிளைவங்கி முறையே ஏற்றதாகும்.

4. தொழில் வளர்ச்சி பெற பேரளவில் மூலதனம் தேவைப் பெறுகின்றது. பெரிய வங்கிகளால் மட்டுமே மூலதனத்தை மிகுந்த அளவில் திரட்ட முடியும்.

வைப்பு வங்கிமுறையும் கலப்பு வங்கிமுறையும்

விளக்கம்— வங்கிகள் மேற்கொள்கின்ற பணிகளை ஒட்டி வங்கிகளை வைப்பு வங்கி, முதலீட்டு வங்கி, கலப்பு வங்கி என்று பிரிப்பது உண்டு. பொதுமக்களிடமிருந்து சேமிப்புக்களைப் பெற்று குறுகியகாலக் கடனளித்து, மரபுவழியில் வங்கிப்பணிகளை மேற்கொள்கின்ற முறையை வைப்பு வங்கிமுறை என்கின்றோம். தொழில்களுக்கு நீண்டகாலக் கடன் கொடுக்கும் ணியை முதன்மையாகக் கொண்டவற்றை முதலீட்டு வங்கி முறையைச் சேர்ந்தவையாகக் கருதுகின்றோம். மரபு வழி வணிகவங்கிப் பணிகளையும், தொழில் முதலீட்டு செய்யும் பணியையும் மேற்கொள்ளுவது கலப்பு வங்கிமுறை யாகும். இங்கிலாந்தில் சூழ்நிலையை ஒட்டி வைப்பு வங்கிமுறை வளர்ந்தது. ஆனால் இத்தாலி, ஜெர்மனி, ஹங்கேரி, பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் தேவையை ஒட்டி கலப்பு வங்கி முறை வளர்ந்தது.

வைப்பு வங்கி முறை—வங்கிமுறை கோட்பாட்டின்படி வங்கிகள் வணிகர்களுக்கும் தொழில் முயல்வோருக்கும் குறுகிய காலக்கடன் தருவதே சரியானதென்று கருதப் பெறுகின்றது. தொழில் நிறுவனங்களுக்கு வேண்டிய நடை முதலை இப்பொழுது வணிக வங்கிகள் வழங்குகின்றன. இதனால் வங்கிகளின் ரொக்கத்தன்மை குறைவதில்லை. நீண்ட காலக்கடன்கள்

கொடுக்கின்ற பொழுது வங்கிகளின் நீர்மைத் தன்மை குறைகின்றது. வாடிக்கையாளர்கள் கேட்கும் பொழுது பணம் கொடுக்க வேண்டியது வங்கிகளின் கடமை. வைப்புக்களின் பாதுகாவலர்களாக இருக்கின்ற வங்கிகள் ரொக்கத்தன்மையை இழக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து வலியுறுத்தப் பெறுகின்றது. வட்டி வீதத்தின் மூலம் அமைந்திருக்கின்றது என்பதைச் சேமிப்பு முதலீட்டுக் கோட்பாடு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. பணத்தின் அளவு மாறும்போது வட்டி விகிதம் மாறும். இது சேமிப்பு முதலீட்டை மாற்றும். பொருளாதார நடவடிக்கையில் ஏற்படும் மாறுதல்களையும், பண மதிப்பு மாற்றங்களையும் விளக்கச் சேமிப்பு முதலீட்டுக் கோட்பாடே பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

கூறினார்.

வணிக வங்கியின் முதலீட்டுக் கொள்கை

(Investment Policy of Commercial Banks)

வங்கிகளின் இருப்பு நிலைக் குறிப்பைக் கொண்டு அவை நிதியைச் சேகரித்த விகிதத்தையும் அந்நிதியைப் பயன்படுத்திய விகிதத்தையும் அறியலாம். இதன் மூலம் அவ்வங்கிகள் பின்பற்றும் முதலீட்டுக் கொள்கை பற்றியும் அறியலாம். வணிகவங்கிகள் இலாப நோக்கோடு செயல்படும் நிறுவனங்கள் ஆகும். ஆனால் அவை பொதுமக்களின் பணத்தைக் கொண்டே தமது வணிக நடவடிக்கைகளை நடத்துகின்றன. வங்கியின் மீது நம்பிக்கை இருக்கின்றவரை மட்டுமே மக்கள் வங்கியிடம் பணத்தை விட்டு வைப்பார்கள். அதாவது, வங்கி தாம் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் பணம் தரும் என்ற நம்பிக்கை வாடிக்கையாளருக்கு இருக்கும் வரை மட்டுமே அவ்வங்கி வெற்றிகரமாகத் தொடர்ந்து தொழில் நடத்த இயலும். அவ்வாறு வாடிக்கையாளர் கேட்கும் போதெல்லாம் பணம் தரவேண்டுமானால், வங்கியர் தம்மிடம் உள்ள ரொக்கத்தை மிக விரைவாக ரொக்கமாக மாற்றக் கூடிய வழிகளிலேயே முதலீடு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு முதலீடு செய்யும் போது இலாபம் குறையும். இலாபம் ரொக்கமாகும் தன்மை என்ற இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடானா கோட்பாடுகளாகும். மேலும், தம்மிடம் உள்ள பணத்தை பாதுகாப்பான வழிகளில் முதலீடு செய்வதும் அவசியம். பாதுகாப்பான சொத்துக்கள் இலாபகரம் இல்லாதனவாகவும் இருக்கும். எனவே, ஒன்றை விரும்பினால் மற்ற இரண்டையும் கைவிட வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும். இச்சிக்கலைத் தவிர்த்து இலாபம், பாதுகாப்பு, ரொக்கமாகும் தன்மை ஆகிய மூன்றும் இருக்கக் கூடிய வழிகளில் முதலீடு செய்வதே வங்கியின் கடமை எனலாம்.

உலகெங்கும் உள்ள வங்கிகள் பின்பற்ற வேண்டிய முதலீட்டுக் கொள்கை இதுவேயாயினும், நமது நாட்டில் நிலவும் சில மாறுபட்ட சூழ்நிலைகளால், வணிக வங்கிகள் தம்மிடம் உள்ள தொகைகளை முதலீடு செய்வதில் இம்மரபு வழிக் கொள்கையைப் பின்பற்ற இயலாத நிலை உள்ளது.

வங்கியின் காசோலைத் தீர்வகம்

(BANKERS CLEARING HOUSE)

வங்கிகளின் முக்கியமான பணிகளுள் வாடிக்கையாளர்களின் காசோலையை வசூலிப்பதும் ஒன்று என்பதை நாம் அறிவோம். ஒவ்வொரு வங்கியும் அன்றாடம் தமது வாடிக்கையாளர்கள் கொடுக்கும் வேறு வங்கிகளின் மீது வரையப்பட்ட பல காசோலைகளை நாள்தோறும் பெறுகின்றது. இதுபோல் மற்ற வங்கிகளும் அவற்றில் வாடிக்கையாளர் கொடுத்த பிற வங்கியின் மீது எழுதப்பட்ட காசோலைகளைப் பெறும். ஒரு வங்கி மற்ற வங்கிகளிடமிருந்து வசூலிப்பதாக இருந்தால் மிகவும் தொல்லை ஏற்படும். அப்படிச் செய்வது பணத்திற்குப் பாதுகாப்பும் அல்ல. எனவே, வங்கிகள் தாம் செலுத்த வேண்டிய காசோலைகளுக்கும் தமக்கு மற்ற வங்கிகளிடமிருந்து வரவேண்டிய காசோலைத் தொகைக்கும் உள்ள கொடுக்கல் வாங்கல்களாகத் தீர்த்துக் கொள்ளத் தோன்றிய முறை தான் காசோலைத் தீர்வக முறையாகும்.

ரிசர்வ் வங்கியின் கடன் கட்டுப்பாடுகளும் விளைவுகளும்

(RBI's Credit Controls and their Effects)

ரிசர்வ் வங்கி பொதுவாக மற்ற உலக நாடுகளின் மைய வங்கியின் பெற்றுள்ள எல்லா அதிகாரங்களையும் உடையதாக விளங்குகின்றது. ஆயினும் இவ்வங்கி பின்பற்ற வேண்டிய பணக் கொள்கை அரசின் திட்டமிட்ட பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உதவுவதாகவும், அதே சமயத்தில் விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதாகவும் இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. எனவே, இது கடன் விரிவாக்கத்தை ஒட்டு மொத்தமாகத் தடைசெய்து விடாமல் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தேவையான முன்னுரிமை பெற்ற துறைகளுக்குப் போதுமான கடன் கிடைக்கவும், மற்ற துறைகளுக்குக் கடன்களைச் சுருக்கவும் வல்ல வகையில் கட்டுப்பாட்டோடு கூடிய வளர்ச்சியை குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றது. இவ்வளர்ச்சி மிகச் சிக்கலான ஒரு பிரச்சனை என்றாலும், பல்வேறு வரையறைகளுக்கும் இடையே இவ்வங்கி ஓரளவுக்கு இத்துறையில் வெற்றி கண்டுள்ளது.

நமது நிலைமை பற்றி ஆராய்ந்து, பொருளியல் அறிஞர்கள் கூறியுள்ள சில கருத்துக்கள் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கன எனலாம்.

1. பொருளாதார வளர்ச்சி போதுமான நிதி வசதியில்லாமையால் பாதிக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது. எனவே, இவ்விஷயத்தில் மையவங்கியின் முக்கியத்துவம் மிகக் குறைவேயாகும். இது அரசே நேரடியாகத் தலையிட்டுத் தீர்க்க வேண்டிய பிரச்சனையாகும்.
2. ரிசர்வ் வங்கியிடம் உள்ள அதிகாரம் வணிக வங்கிகளை மட்டுமே கட்டுப்படுத்த வல்லது. ஆனால் பண வீக்கம் தோன்றுவதற்கு வணிக வங்கிகளின் கடன் விரிவாக்கம் மட்டுமே காரணம் அல்ல. வேறு பல காரணங்களும் உள்ளன. அரசு தொடர்ந்து பற்றாக்குறை பட்ஜெட் தயாரிப்பதே பணவீக்கத்துக்கு மிக முக்கியமான காரணம் ஆகும்.

3. நமது நாட்டில் கருப்புப் பணத்தின் புழக்கம் தொடர்ந்து அதிகரித்துக் கொண்டே உள்ளது.

இக்காரணங்களால் நமது நாட்டில் ரிசர்வ்வங்கியின் கடன் கட்டுப்பாடு நடவடிக்கைகளை ஓரளவுக்கு மட்டுமே பயன்தருகின்றன.

ரிசர்வ்வங்கியும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் (RESERVE BANK AND THE ECONOMIC DEVELOPMENT)

மைய வங்கி மற்ற வணிக வங்கிகளின் நடவடிக்கைகளை கட்டுப்படுத்தவும் பண அங்காடியின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், நெறிமுறைப்படுத்தவும், மட்டுமே இயங்கும் ஒரு நிறுவனம் என அண்மைக்காலம் வரையில் கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால் தற்பொழுது இச்சிந்தனைப் போக்கில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. மைய வங்கி அதன் குறுகிய வட்டத்திற்குள் இருந்து வெளியே வந்து நாட்டின் வளர்ச்சிப் பணிகளிலும் சிறப்பாகப் பங்கேற்க முடியும் என்பது வளர்ந்து வரும் பல நாடுகளில் காணப்படும் காட்சியாகும். குறிப்பாக, நமது ரிசர்வ்வங்கி நமது பொருளாதார வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. விவசாயமும் தொழில் வளர்ச்சியும் நமது பொருளாதாரத்தின் இரு கண்கள் எனலாம். இவற்றின் வளர்ச்சிக்கு ரிசர்வ்வங்கி ஆற்றிவரும் பணி மகத்தானது ஆகும். நமது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இவ்வங்கி ஆற்றி வரும் பணிகளை இருதலைப்புகளில் ஆராய்வோம்.

1. விவசாய நிதி உதவியும் ரிசர்வ்வங்கியும்
2. தொழில்நிதி உதவியும் ரிசர்வ்வங்கியும்

1. விவசாய நிதி உதவியும் ரிசர்வ்வங்கியும் (Agricultural finance and the Reserve Bank)

இந்தியா ஒரு விவசாய நாடு ஆகும். இதன் ஜனத்தொகையில் 80% மக்கள் விவசாயத்தைச் சார்ந்திருப்பவர்களேயாவர். வணிக வங்கிகள் விவசாய வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தாததால் நமது ரிசர்வ்வங்கி இத்துறையில் தனது கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டியதாயிற்று. மற்ற நாடுகளில் மைய வங்கிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது நமது ரிசர்வ்வங்கி இத்துறையில் ஆற்றிவரும் பணி சிறப்பான இடம் பெறுவதாகும்.

நாடு விடுதலையடைந்ததும் இவ்வங்கி நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்டது என முன்பே கூறினோம். விவசாயக் கடன் துறை என்ற பிரிவும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் பணிகளாவன:

1. அனுபவமும், அறிவும் மிக்க அதிகாரிகளைக் கொண்டு விவசாய நிதி சம்பந்தமான எல்லா விஷயங்களையும் ஆராய்ந்து மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கும் மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கும் ஆலோசனை கூறுதல்.
2. விவசாயக் கடன் வழங்கும் மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகள், மற்ற விவசாய நிதி நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் பணிகளை ஒருங்கிணைத்தல்.

1949 ஆம் ஆண்டு முதல் 1950 ஆம் ஆண்டு வரை ரிசர்வ்வங்கி கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கு அளித்த மொத்தக் கடன் மூன்று கோடி ரூபாய்க்கும்

குறைவே ஆகும். 1951 ஆம் ஆண்டு இது குறித்து ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. 1954 ஆம் ஆண்டில் அகில இந்திய கிராமியக் கடன் மதிப்பீட்டக் குழு தனது அறிக்கையை அளித்த பிறகு இதன் பணிகள் இத்துறையில் பலவாறாகப் பெருகின எனலாம். தொடர்ந்து இவ்வங்கி இரண்டு நிதிகளைத் தொடங்கியது. அவையாவன-1. தேசிய விவசாய (நீண்ட கால நடவடிக்கைகள்) கடன் நிதி, 2. தேசிய விவசாயக் கடன் (நிலைப்பு) நிதி, 1981 ஆம் ஆண்டின் புள்ளி விவரப்படி இந்நிதிகளில் ரூ.420 கோடிகளும், ரூ.290 கோடிகளும் வரவு இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இந்நிதிகளில் இருந்து மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கு நீண்ட கால மற்றும் குறுகிய காலக் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

நமது நாட்டில் சுதந்திரம் அடைந்த காலம் முதல் கூட்டுறவு வங்கிகளே இத்துறையில் கவனம் செலுத்தி வருவதால், மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கு இவ்வங்கி அளித்து வரும் நிதி வசதி விவசாயத்துக்கு மறைமுகமாகச் செய்யப்படும் உதவி எனலாம். மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கு இவ்வங்கி அளித்து வரும் நிதி உதவிகளைப் பின்கண்டவாறு விளக்கலாம்.

1. மறு கழிவு வசதி-மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகள் வழங்கும் உண்டியல்கள், வாக்குறுதிப் பத்திரங்கள் ஆகியவற்றின் மீது குறைந்த காலக்கடன் வழங்கப்படுகின்றது. இக்கடன் கருவிகள் அம்மாநில அரசால் உத்தரவாதம் செய்யப்படவேண்டும். பருவகால விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கு விவசாய விளைபொருட்களை விற்பனை செய்வதை எளிமையாக்கவும் குடிசைத் தொழில்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்கவும் வழங்கப்படும் கடன்களுக்கு மறுநிதி வசதி அளிக்கப்படுகின்றது. இவ்வசதி ஒரு வகையில் குறுகிய காலக்கடனே ஆகும்.

2. குறுகிய காலக்கடன்கள்-நில வள வங்கிகள் கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள், விவசாய விற்பனைச் சங்கங்கள் ஆகியவற்றுக்கு மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கி மூலம் குறுகிய காலக்கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. 1950 ஆம் ஆண்டில், அக்கடன் 7½ கோடி ரூபாயாகவே இருந்தது. 1981-82 ஆம் ஆண்டில் 1,090 கோடி ரூபாயாக இத்தொகை உயர்ந்துள்ளது.

3. நடுத்தரக் கடன்கள்-1950 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் நடுத்தரக் காலக்கடன்கள் இவ்வங்கியால் வழங்கப்படுகின்றன. இக்கடன்கள் பெரும்பாலும் 3 முதல் 5 ஆண்டுகளுக்குள் திருப்பிச் செலுத்தப்பட வேண்டியவைகளாகும். விளைச்சலைப் பெருக்குவதற்கு என நிலத்தில் செய்ய வேண்டிய முன்னேற்றங்கள், சிறிய பாசனத் திட்டங்களை அமைத்தல் விவசாய எந்திர சாதனங்களை வாங்குதல் ஆகியவற்றுக்காக இக்கடன்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மற்றும் வங்கிகள் மூலம் வழங்கப்படுகின்றன. 1980-81 ஆம் ஆண்டு புள்ளி விவரப்படி இவ்வகைக் கடன்கள் ரூ.110 கோடிகளாகும். பல கூட்டுறவுச் சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு குறிப்பாக பஞ்சத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள ஆலைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட குறுகிய காலக் கடன்கள் மத்திய காலக்கடன்களாக மாற்றப்பட்டன.

4. நீண்டக் காலக் கடன்கள்-ரிசர்வ் வங்கி மூன்று வகைகளில் நீண்ட காலக் கடன்களை வழங்குகின்றது. அவையாவன:

1. நில வள வங்கிகளின் கடன் பத்திரங்களை வாங்குதல்.

2. கூட்டுறவுக் கடன் சங்கங்களுக்கு மூலதனம் வழங்க மாநில அரசுகளுக்குக் கடன் வழங்குதல்.

3. விவசாய மறுநிதிக் கழகத்துக்கு மறுநிதி வழங்கல்

மேற்குறிப்பிட்ட கடன்களைத் தவிர மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கு 15 மாதம் முதல் 5 வருடம் வரையிலான கடன்களையும் இவ்வங்கி வழங்கியுள்ளது. நமது நாட்டின் கூட்டுறவு நிறுவனங்கள் பெருமளவுக்கு ரிசர்வ் வங்கியையே சார்ந்து இருக்க வேண்டியுள்ளது. இதனால் மாநில வங்கிகளை அவ்வப்போது ஆய்வு செய்யவும், அவற்றின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்கவும் ரிசர்வ் வங்கி அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இப்போது மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கு பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்ட வங்கிகளின் அந்தஸ்து அளிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, மற்ற வகை வங்கிகளைப் போன்று இவ்வங்கிகளும் 3% ரொக்க இருப்பை ரிசர்வ் வங்கியிடம் வைத்திருக்க வேண்டியுள்ளது.

இறுதியாக நமது நாட்டிலுள்ள கிராமக் கூட்டுறவு சங்கங்களில் இருந்து மாநில அளவிலான கூட்டுறவு நிறுவனங்கள் வரை, அனைத்தும் ரிசர்வ் வங்கியின் நிதியாதாரத்தையே சார்ந்து இயங்கி வருகின்றன. எனவே கூட்டுறவு வளர்ச்சிக்கும் விவசாய வளர்ச்சிக்கும் ரிசர்வ் வங்கியே மூல காரணம் எனலாம்.

2. தொழில் நிதியுதவியும் ரிசர்வ் வங்கியும்

நமது ரிசர்வ் வங்கி தொழில் வளர்ச்சி நிதியுதவி செய்வதில் ஆற்றிவரும் பணியும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று ஆகும். ரிசர்வ் வங்கியே நமது நாட்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அனைத்து தொழில் நிதி உதவிக் கழகங்களுக்கும் அடிப்படைத் தளம் அமைத்துத் தந்தது எனலாம். 1948 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்தியத் தொழில் நிதிக் கழகம் இதன் முயற்சி யாலேயே தொடங்கப்பட்டது. இதன் மூலதனத்தில் 40% ரிசர்வ் வங்கியால் அளிக்கப்பட்டது. மாநிலத் தொழில் நிதி நிறுவனங்களின் பங்குகளிலும் இவ்வங்கி முதலீடு செய்துள்ளது. அவைகளுக்கு அவ்வப்போது கடன் உதவியும் அளித்து வருகின்றது.

இந்தியத் தொழில் வளர்ச்சி வங்கியும் 1964 ஆம் ஆண்டில் ரிசர்வ் வங்கியால் தொடங்கப்பட்டது. இதற்கு ரிசர்வ் வங்கி 50 கோடி ரூபாய் மூலதனம் அளித்தது.

யூனிட் டிரஸ்ட் ஆஃப் இந்தியாவும் ரிசர்வ் வங்கிக்கு முற்றிலும் சொந்தமான ஒரு துணை நிறுவனம் ஆகும். சிறு தொழில்களுக்கு நிதி உதவியளிக்க மத்திய அரசு கடன் உத்தரவாதத் திட்டத்தை 1960 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கியது. இத்திட்டத்தின் நிர்வாகமும் ரிசர்வ் வங்கியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. 1991 ஆம் ஆண்டு வரையில் இத்திட்டத்தின் கீழ் 3,700 கோடி ரூபாய் கடன்களுக்கு உத்தரவாதம் வழங்கப்பட்டு இருந்தது. 1984 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இப்பணி வைப்பு நிதிக் காப்பீடு மற்றும் கடன் பொறுப்புறுதிக் கழகத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஆகவே, நமது நாட்டில் உள்ள எல்லாத் தொழில் நிதி உதவிக் கழகங்களும் வளர்ச்சி வங்கிகளும் ரிசர்வ் வங்கி அளித்த அடிப்படை

மூலதனத்துடனேயே தொடங்கப்பட்டு பணியாற்றி வருகின்றன எனலாம். ஆயினும் ரிசர்வ் வங்கியின் வேலைச் சுமை காரணமாக பல நிறுவனங்களுடன் இதன் தொடர்பு 1964 ஆம் ஆண்டிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது. நாடாளு மன்றத்தில் கடுமையான விமர்சனங்கள் தோன்றியதே இதற்கு முக்கியக் காரணம் ஆகும். எவ்வாறாயினும் நமது தொழில் வளர்ச்சிக்கு ரிசர்வ் வங்கி ஆற்றிவரும் பணி மகத்தானது என்பதில் ஐயமில்லை.

உண்டியல் அங்காடித் திட்டம்

(BILL MARKET SCHEME OF THE RBI)

எந்த நாட்டிலும் பண அங்காடி வளர்ச்சியடைவதற்கு உண்டியல் அங்காடி போதுமான அளவு வளர்ச்சியடைய வேண்டியது அவசியம். நமது நாட்டில் பணச் சந்தை கட்டுக்கோப்பு அற்றதாகவும் வளர்ச்சியடையாமலும் இருப்பதாலும், உண்டியல் அங்காடியை வளர்ச்சியடையச் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை விடுதலைக்கு முன்பே ஆங்கில அரசும் உணர்ந்திருந்தது. இதனால், ரிசர்வ் வங்கியை அமைப்பதற்கு முன்பே இம்பீரியல் வங்கிக்கு அரசின் வெளியீட்டுத் துறையிடம் 12 கோடி ரூபாய் வரை உண்டியல்களை மறுகழிவு செய்ய உரிமை வழங்கி நமது நாட்டில் ஒரு சிறப்பான உண்டியல் அங்காடியை, உருவாக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. ஆயினும் நாட்டின் அரசியல் சூழ்நிலைகள் காரணமாகவும் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட உலகப் போரினாலும் இத்திட்டம் போதுமான பயன்களை விளைவிக்கவில்லை. நமது நாட்டில் உண்டியல் அங்காடி வளர்ச்சியடையாமலுக்கு மேலும் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவையாவன:

1. வங்கிகள் உண்டியல்களில் முதலீடு செய்வதை பெரும்பாலும் விரும்பவில்லை.
2. வணிக நிறுவனங்களும் நமது வாடிக்கையாளர்களுக்குக் கடனுக்கு விற்கும் முறையை மேற்கொண்டிருந்தன. எனவே, அவை வங்கியரிடம் ரொக்கக் கடன் அதிகப்பற்று ஆகியவற்றைப் பெறுவதிலேயே அதிக ஆர்வம் காட்டின.
3. வணிக வங்கியரிடம் போதுமான உண்டியல்கள் இல்லாமையால் அவை வணிக உண்டியல்களை மறுகழிவு செய்ய வேண்டிய அவசியம் எழவில்லை.
4. உண்டியல்களை மறுகழிவு செய்வதை வணிகவங்கிகளும் தமது பலவீனமாகக் கருதின. எனவே உண்டியல்களை வாங்கவும், மறுகழிவு செய்து நிதி உதவி பெறவும் அவை தயக்கம் காட்டின.
5. முத்திரைக் கட்டணம் அதிகமாக இருந்தமையால் உண்டியல்களும் பெரமளவில் புழக்கத்தில் இல்லை.
6. உண்டியல்களின் இயல்பு, தன்மை, வடிவம் ஆகியவை வட்டாரத்துக்கு வட்டாரம் வேறுபட்டு இருந்தன. வணிக உண்டியல்களுக்கும் கருவூல உண்டியல்களுக்கும் வேறுபாடு அதிகம் இல்லாத நிலையும் இருந்தது.

எனவே, மத்திய வங்கி விசாரணைக் குழு இதுபற்றி ஆராய்ந்து நமது நாட்டில் உண்டியல் அங்காடியை வளர்ச்சியடையச் செய்ய வேண்டியதன்,

அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. மேலும், இதனை வளர்ச்சியடையச் செய்யப் பல்வேறு திட்டங்களையும், வழிகளையும் சிபாரிசு செய்தது. எனவே 1952 ஆம் ஆண்டில் ரிசர்வ் வங்கிச் சட்டத்தில் தேவையான மாறுதல்களை அரசு செய்தது. அந்த ஆண்டிலேயே உண்டியல் அங்காடித் திட்டம் சோதனை முறையில் பின்பற்றப்பட்டது.

1952 ஆம் ஆண்டின் உண்டியல் அங்காடித் திட்டம்

(Bill Market Scheme of 1952)

1951 ஆம் ஆண்டில் வங்கி வீதம் உயர்த்தப்பட்டவுடன், அந்த உயர்வு போதுமான பலன்களை அளிக்க முறையான உண்டியல் அங்காடியை உருவாக்க இத்திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் கீழ் பணம் தேவைப்படும் வங்கிகள் தம்மிடம் உள்ள மாமூல் தவணை உண்டியல்களை அல்லது வாக்குறுதிப் பத்திரங்களை ஈடாக அளித்து ரிசர்வ் வங்கியிடம் கடன் பெறலாம். இதனால் வணிக வங்கிகள் தங்கள் வாடிக்கையாளர்களது உண்டியல்களைக் கழிவு செய்து பணம் தந்துவிட்டுப் பின்னர் அவ்வுண்டியல்களேயே கழிவு செய்து பணம் பெறலாம். இவ்வுண்டியல்கள், 90 நாட்களுக்குள் முதிர்வு அடைவனவாக இருக்க வேண்டும். இதற்குரிய வட்டி வீதம் வங்கி வீதத்தை விட அரை சதவிகிதம் குறைவாக இருக்கும். இத்திட்டத்தின் மற்ற முக்கிய அம்சங்களாவன:

1. இத்திட்டத்தின் மூலம் பத்துக் கோடி ரூபாயும் அதற்கு மேலும் வைப்புகளை உடைய பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்ட வங்கிகள் மட்டுமே கடன் பெற இயலும்.
2. இவ்வுண்டியல்களை மாற்றும் போது ஏற்படும் முத்திரைக் கட்டணத்தில் பாதியை ரிசர்வ் வங்கி ஏற்றுக் கொள்ளும்.
3. ஒரு லட்சம் ரூபாய்க்கும் குறையாத பல தனி உண்டியல்களை ஈடாக வைத்து 25 இலட்சம் ரூபாய் வரையில் கடனாகப் பெற இயலும். ஒரு தடவையில் குறைந்தபட்சமாக 25 இலட்சம் ரூபாய் கடன் பெற வேண்டும். இதற்குக் குறையக் கூடாது.

இத்திட்டம் முதல் ஆண்டில் எதிர்பார்த்த பலனை அளித்தது. பின்னர் மற்ற வங்கிகள் வேண்டிக் கொண்டதனால் இத்திட்டம் ஐந்து கோடி ரூபாய் வைப்புகள் உள்ள வங்கிகளுக்கும் விரிவாக்கப்பட்டது. மேலும் குறைந்தபட்சக் கடன் தொகையும் ரூ.25 இலட்சங்களிலிருந்து ரூ.10 இலட்சங்களாகக் குறைக்க வைக்கும் ஆணை ஒன்றை அளிக்குமாறு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்து வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். இவ்விண்ணப்பத்துடன் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் அறிக்கை ஒன்றும் இணைக்கப்பட வேண்டும். அந்த அறிக்கையில் ரிசர்வ் வங்கியானது இவ்விண்ணப்பம் ஏற்கப்பட்டால், அக்கம்பெனியால் தமது கடன்களை திரும்பச் செலுத்த இயலும் என்று குறிப்பிட வேண்டும்.

வங்கிகளைக் கலைத்தல்-வங்கிகளும், கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனியாதலால் தன் விருப்பப்படி கலைத்துக் கொள்ள உரிமை உண்டு. மேலும் ரிசர்வ் வங்கியும் நீதிமன்றத்தில் விண்ணப்பித்து கம்பெனிக் கலைப்புக்கு உத்தரவு இடும்படி கோரவும் உரிமை உண்டு.

முடிவுரை

நமது நாட்டில் 20 பெரிய வங்கிகள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட பிறகு வங்கித் தொழிலின் 90 சதவிகிதத்திற்கு மேல் அரசு ஆதிக்கத்திற்கு சென்று விட்டது. எனவே, வங்கிச் சட்டம் தற்போது உள்ள தனியார் துறை வங்கிக் கம்பெனிகளை மட்டுமே கட்டுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இச்சட்டத்தின் மூலம் மற்ற தனியார் வங்கிக் கம்பெனிகள் அனைத்தும் கடுமையான கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுப்பாடுகளின் காரணமாக வங்கிகளின் முறிவுக்கு நமது நாட்டில் ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டு விட்டது எனலாம்.

இருப்பு நிலைக்குறிப்பு (BALANCE SHEET)

வணிக வங்கியின் இருப்புநிலைக் குறிப்பு தயாரிப்பது தொடர்பான தத்துவங்களை தருக. (அல்லது)

வணிகவங்கியின் மாதிரி இருப்புநிலைக் குறிப்பு தயாரித்து அதை வங்கி எப்படி பின்பற்றுகின்றது என்பதை விளக்குக.

இருப்புநிலைக் குறிப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட தேதியில் வங்கியின் சொத்துக்கள் பொறுப்புகள் முதலியவற்றை காட்டும் பட்டியலாகும். இது இரட்டைப் பதில் கணக்கு முறையில் தயாரிக்கப்படுகின்றது. இருப்புநிலைக் குறிப்பைக் கொண்டுதான் ஒரு வங்கியின் நிதிநிலைமை கடன் தீர்க்கும் ஆற்றல் ரொக்கத்தன்மை ஆகியவை தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. இருப்புநிலைக் குறிப்பு வங்கி எப்படியெல்லாம் நிதிதிரட்டி அவற்றை என்னென்ன வகையில் முதலீடு செய்திருக்கின்றனர் என்பதைக் காட்டும் கண்ணாடியாகும்.

வணிகவங்கிகளின் சொத்துக்களையும் பொறுப்புகளையும் காட்டும் கருவியாக ஆறுமாதத்திற்கு ஒருமுறை அல்லது ஆண்டிற்கு ஒரு முறை இருப்புநிலைக் குறிப்பு வெளியிடப்படுகின்றது. இக்குறிப்பின் இடதுபக்கத்தில் பொறுப்புகளும் வலதுபக்கத்தில் சொத்துக்களும் காட்டப்பட்டிருக்கும். இருப்புநிலைக் குறிப்பின் இருபக்கங்களும் அதாவது சொத்துக்களும் பொறுப்புகளும் எப்பொழுதும் சமமாக இருக்க வேண்டும். பொறுப்புகள் வங்கி பிறருக்கு எவ்வளவு கடன்பட்டிருக்கின்றது என்பதையும் சொத்துக்கள் பிறரிடமிருந்து எவ்வளவு பெறவேண்டியுள்ளது என்பதையும் தெரிவிக்கின்றது. அல்லது வங்கியிடமிருந்து பிறருக்குச் சேரவேண்டியது பொறுப்புகள் என்றும், பிறரிடமிருந்து வங்கிக்குச் சேரவேண்டியது சொத்துக்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

ஒரு வங்கியின் இருப்புநிலைக் குறிப்பு பின்வருமாறு அமைகின்றது.

இருப்புநிலைக் குறிப்பு

பொறுப்புகள் (Liabilities)

1. செலுத்தப்பட்ட மூலதனம்
2. இருப்புநிதி
3. வைப்புகள்
 1. தவணை வைப்புகள்
 2. நடப்பு வைப்புகள்
 3. சேமிப்பு வைப்புகள்
 4. கால வைப்புகள்
4. பிற வங்கிகளிடமிருந்து கடன்
5. செலுத்த வேண்டிய உண்டியல்கள்
6. வசூல் செய்ய வேண்டிய உண்டியல்கள்
7. வாடிக்கையாளருக்காக ஏற்புகள்
8. பிற பொறுப்புகள்
9. இலாப-நட்டக் கணக்குப்படி இலாபம்
10. எதிர்பாராப் பொறுப்புகள்

சொத்துக்கள் (Assets)

1. ரொக்கம்
2. மற்ற வங்கிகளின் இருப்பு
3. குறுகிய காலக் கடன் அழைப்புக்கடன்
4. முதலீடுகள் (அரசு பத்திரங்கள், பிற பத்திரங்கள்)
5. கடன் வகைகள் (ரொக்க கடன், அதிகப்பற்று கடன் உண்டியல் கழிவு)
6. பெற வேண்டிய உண்டியல்கள்
7. வாடிக்கையாளரின் ஏற்புகள்
8. கட்டிடங்களின் மதிப்பு
9. தளவாடச் சாமான்கள்
10. பிற சொத்துக்கள்

இலாப-நஷ்ட கணக்குப் படி நஷ்டம்

வங்கியின் பொறுப்புகள்-வங்கிக்கு எந்தெந்த வழிகளில் நிதி கிடைக்கின்றது என்பதை பொறுப்புகள் பக்கத்திலிருந்து அறியலாம்.

1. பங்கு மூலதனம்-இதில் செலுத்தப்பட்ட மூலதனம் முதலிடம் வகிக்கின்றது. இது பங்குதாரர்களால் அளிக்கப்பட்ட மூலதனமாகும். இந்திய வங்கிச் சட்டப்படி ஒரு வங்கியின் மொத்த மூலதனத்தில் குறைந்தது 50 சதவிகிதமாவது பங்குதாரர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதில் பாதிக்குக் குறையாமல் செலுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதாவது அனுமதிக்கப்பட்ட மூலதனத்தில் 1/2 பாகமாவது செலுத்தப்பட்ட மூலதனமாக இருக்க வேண்டும்.

2. இருப்புநிதி-பொறுப்புகளில் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுவது இருப்புநிதியாகும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் வங்கி தான் பெறும் இலாபத்தில் ஒரு பகுதியினை இருப்புநிதிக்கென்று ஒதுக்கி வைக்கும். இந்தியாவில் வங்கி நிறுவனச் சட்டப்படி ஒவ்வொரு ஆண்டும் நிகர இலாபத்தில் 20% இருப்புநிதிக்கு செலுத்தப்பட வேண்டும். இந்நிதி எதிர்பாராமல் ஏற்படும் நட்டத்தை சரிசெய்ய பயன்படுத்தப்படும். இருப்புநிதி மூலதனத்தைவிட அதிகமாக இருந்தால் அது வங்கியின் சிறப்பான நிலையைக் காட்டும். இருப்புநிதியில் பங்குதாரர்களுக்கு பங்கு உண்டு. ஆதலால் இவை பொறுப்புகளில் இடம் பெறுகின்றது.

3. வைப்புகள்-தனக்குத் தேவையான நிதிகளின் பெரும் பகுதியை வங்கியானது வைப்புகள் மூலமே பெறுகின்றது. வைப்புகள் பொறுப்புகளில் மிகப் பெரிய பொறுப்பாகும். இதில் நான்கு வகை வைப்புகள் அடங்குகின்றன. அவை. 1. நடப்புக் கணக்கு வைப்புகள், 2. கால வைப்புகள், 3. சேமிப்பு வைப்புகள், 4. தவணை வைப்புகள் ஆகியனவாகும். இந்நான்கு வகை வைப்புகளில் நடப்புக்கணக்கு வைப்புகளே பொருளாதார முக்கியத்துவம் உடையவை. ஏனெனில் இவை உருவாக்கப்படும் போது நாட்டில் புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் அளவு அதிகரிக்கப்படும்.

4. பிற வங்கிகளிடமிருந்து கடன்-வணிக வங்கி மைய வங்கிகளிடமிருந்து கடன் பெறுகின்றது. இக்கடனைத் திருப்பித் தரவேண்டியிருப்பதால் இது அவ்வங்கியின் பொறுப்பாக உள்ளது. சிறிய வங்கிகளின் இருப்புநிலைக் குறிப்பில் இத்தொகை மிகுதியாகக் காணப்படும். கூட்டுறவு வங்கியின் இருப்புநிலைக் குறிப்பில் அரசிடமிருந்துப் பெற்ற கடனும் அடங்குகின்றது.

5. செலுத்த வேண்டிய உண்டியல்கள்-வங்கியின் தலைமை அலுவலகத்தாலும் கிளைகளாலும் வெளியிடப்பட்டு பணமாக மாற்றப்படாத வங்கிப் பண விடைக்கானத் தொகை பொறுப்பில் அடங்கும். இந்த வங்கி பணவிடைகள் என்றாவது ஒரு நாள் மாற்றப்படுமாயைவால் இத்தொகை வங்கியின் பொறுப்பாகின்றது.

6. வசூல் செய்ய வேண்டிய உண்டியல்கள்-வாடிக்கையாளர்கள் பணத்தை உரிய காலத்தில் வசூலித்துத் தருவதற்காக உண்டியல்களை வங்கியிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். இப்பணத்தை வசூலித்து வாடிக்கையாளர்களுக்கு வங்கி கொடுக்க வேண்டும். இது வங்கியின் பொறுப்பாகும்.

7. வாடிக்கையாளர்களுக்காக ஏற்புகள்- வாடிக்கையாளர்கள் பிறரிடமிருந்துப் பொருட்களை வாங்கும் போது அவர்களுக்குத் தரவேண்டிய பணத்திற்கு வங்கி பொறுப்பேற்புண்டு. வாடிக்கையாளர்களுக்காக இவ்ஏற்புகள் வங்கியின் பொறுப்பில் அடங்கும்.

8. பிறபொறுப்புகள்-மேற்கூறிய பிரிவுகளில் அடங்காத பொறுப்புகள் பிற பொறுப்புகள் என்ற பகுதியில் அடங்குகின்றன. இதில் பங்குதாரர்கள் பெறாத இலாப ஈவுகள், வரிக்காக ஒதுக்கப்பட்டத் தொகை தற்காலிக கணக்குகளில் வைக்கப்பட்ட தொகை போன்ற பலவும் அடங்குகின்றன.

9. இலாபம்-இலாப-நட்டக் கணக்குப்படி உள்ள இலாபம் வங்கியின் பொறுப்பாகும். இத்தொகை பங்குதாரர்களுக்கு இலாப ஈவாக தரப்படவேண்டியதால் பொறுப்புகளில் அடங்குகிறது.

10. எதிர்பாராப் பொறுப்புகள்-எதிர்காலத்தில் வரக்கூடிய தொகையை இது குறிக்கும். இதில் கழிவு செய்த உண்டியல்களால் வரக்கூடியவை, நீதிமன்றங்களில் வழக்காடி பெற வேண்டிய தொகை, அரைகுறையாக செலுத்தப்பட்ட பங்குத்தொகை போன்றவை அடங்குகின்றது.

வங்கியின் சொத்துக்கள்

வங்கியின் சொத்துக்கள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டு இருப்புநிலைக் குறிப்பின் வலப்பக்கத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

1. ரொக்கம்-வாடிக்கையாளர்கள் கேட்கின்ற பொழுது தருவதற்காக வங்கியிடம் ரொக்கம் இருப்பது அவசியமாகின்றது. ஆனால் அதிக அளவில் ரொக்கம் வைத்துக் கொள்வது வங்கிக்கு செலவினமாகும். எனவே குறைந்தளவு ரொக்க இருப்பை வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றது.

2. மற்ற வங்கிகளில் இருப்பு - ரிசர்வ் வங்கியிலோ பிற வங்கிகளிலோ தேவையான பொழுது எடுத்துக் கொள்ளும் வகையில் இருப்பு வைக்கப்படுகின்றது. இந்திய வங்கிச்சட்டப்படி, ரிசர்வ் வங்கிகளில் வணிக வங்கிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் கையிருப்பு வைக்கவேண்டியுள்ளது.

3. குறுகிய காலக்கடன், அழைப்புக் கடன்-இக்கடன்களை வாங்கியிருப்பவர்கள் இவற்றைக் கேட்டவுடனேயே திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். இவ்வகை கடன்கள் பெரும்பாலும் வங்கிகளுக்கும் பங்கு விற்பனை தரகர்களுக்கும் இறக்குமதி ஏற்றுமதி நிறுவனங்களுக்கும் கொடுக்கப்படும்.

4. முதலீடுகள்-முதலீடுகள் வங்கியின் முக்கிய சொத்தாக இருக்கின்றது. வங்கிகள் அரசின் கடன் பத்திரங்கள் கருவூல உண்டியல்கள், அஞ்சலகச் சேமிப்புப் பத்திரங்கள், கூட்டுப்பங்கு நிறுவனங்கள் பங்குகள் ஆகியவற்றில் முதலீடு செய்கின்றது. தேவைப்பட்ட பொழுது இம்முதலீடுகளை பணமாக மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

5. கடன் முன்பணம்- வங்கிகளின் சொத்துக்களில் பெரும்பகுதி கடன் முன்பணமாக இருக்கின்றது. வங்கிகள் பலவகைக் கடன்களைத் தருகின்றது. அவை அடமானக் கடன், ரொக்கக்கடன், அதிகப்பற்றுக் கடன் ஆகியனவாகும்.

6. பெறவேண்டிய உண்டியல்கள்- வங்கிகள் விலை கொடுத்து வாங்கி வைத்திருக்கும் வாணிய உண்டியல்கள் ஆகியவை கழிவு செய்யப்பட்ட உண்டியல்களாகும். இவை கடன் வழங்குவதற்கு ஏற்ற சொத்துக்களாக செயல்படுகின்றன. வங்கிகள் கழிவு செய்து வாங்கியிருக்கும் உண்டியல்கள் வங்கியின் சொத்துகளாகும்.

7. வாடிக்கையாளரின் ஏற்புகள்-வாடிக்கையாளர்களுக்கும் அளிக்கும் வாணிய கடன்களுக்கு வாடிக்கையாளரிடமிருந்து அதே தொகைக்கு சொத்துக்களை அடமானமாக எழுதி வாங்குவார்கள். இவை வங்கிகளுக்கு சொத்தாக இருக்கும்.

8 & 9 கட்டிடம், தளவாடச் சாமான்கள்-இவ்விரண்டு சொத்துக்களும் உயிரற்ற சொத்துக்களாகும். இவற்றில் வங்கிக் கட்டிடம், பண்டகசாலை ஆகியன அடங்குகின்றன. ஆண்டு தோறும் இவற்றின் மதிப்பின் ஒரு பகுதியை தேய்மானமாக குறைத்து வருவார்கள். கட்டிடங்களை போல வங்கியின் தளவாடச் சாமான்களான அலமாரிகள் மேஜை, நாற்காலி, தட்டெழுத்து இயந்திரங்கள் ஆகிய பல பொருட்களின் புத்தக மதிப்பு கணக்கிடப்பட்டு இருப்புநிலைக் குறிப்பில் சொத்தாக சேர்க்கப்படுகின்றது.

10. பிறசொத்துக்கள்-இப்பகுதியில் மேற்கூறிய இனங்களில் சேர்க்கப்படாத பிறச் சொத்துக்கள் அடங்குகின்றன. உதாரணமாக நீதிமன்றங்களின் வழக்கில் சிக்கிய தொகைகள், வசூலாவதில் ஐயப்பாடுள்ள கடன்கள் போன்றவற்றைக் கூறலாம்.

11. நடடம்-வங்கிக்கு ஏற்படும் நடடம் சொத்துக்களின் பகுதியில் குறிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இது இறுதியில் இருப்புநிதியிலிருந்த கழிக்கப்பட்டுவிடும்.

இருப்புநிலைக் குறிப்பின் பயன்கள்-வங்கியின் இருப்புநிலைக் குறிப்பு பெரிதும் முக்கியத்துவம் உடையதாக கருதப்படுகின்றது. இதன்மூலம் பின்வரும் பயன்கள் கிடைக்கின்றன.

1. இருப்புநிலைக் குறிப்பு வங்கியின் சாதனைகள் அறிந்துகொள்ள உதவும் ஒரு கருவியாகும்.

2. வங்கியின் இருப்புநிலைக் குறிப்பில் வங்கியிடம் உள்ள சொத்துக்கள் வரிசைப்படுத்தி காட்டப்பட்டுள்ளன.

இந்த வரிசையிலிருந்து வங்கியிடமுள்ள சொத்துக்களின் தன்மைகள் பங்குதாரர்கள் வைப்பாளர்கள், பொதுமக்கள் ஆகிய யாவரும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ரொக்கத்தன்மை லாபத்தன்மை ஆகிய இரண்டையும் உறுதி செய்யும் விதத்தில் வணிகவங்கிகள் தம்மிடமுள்ள பணத்தை எவ்வாறு முதலீடு செய்கின்றன?

வணிகவங்கியின் ரொக்கத்தன்மையும் இலாபத் தன்மையும்- வணிக வங்கிகள் பிறரிடமிருந்து பெறும் பணத்தைக் கொண்டு வங்கித் தொழிலை நடத்துகின்றது. அதாவது வைப்பாளரிடமிருந்து பெறும் வைப்புகள் பிறருக்குக் கடனாகக் கொடுக்கும் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளன. வங்கியின் மீது நம்பிக்கை இருக்கின்ற வரை மக்கள் வங்கியிடம் பணத்தை வைத்திருப்பார்கள். இந்நம்பிக்கையை வங்கி வாடிக்கையாளர்கள் விரும்பிய பொழுது பணம் தருவதன் மூலம் நிலை நாட்ட முடியும். இல்லையெனில் நம்பிக்கை இழந்த வைப்பாளர்களால் வங்கியானது முற்றுகைக்கு உள்ளாகும். எனவே வைப்பாளர்கள் கேட்டவுடன் அவர்களுடைய வைப்புகளை ரொக்கமாக கொடுக்கக்கூடிய வங்கியின் ஆற்றல் அதனுடைய வெற்றிக்குக் காரணமாக அமையும். இது வங்கியின் ரொக்கத்தன்மையை பொறுத்து அமைகின்றது.

வங்கி தான் பெறும் வைப்புகளை இலாபம் தரக்கூடிய வகையில் முதலீடு செய்யவேண்டும். எனவே வங்கிகள் முதலீடு செய்கின்ற போது இலாபத்தன்மையை கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். வங்கியின் இலாப நோக்கமும், நீர்மைத் தன்மையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான நோக்கங்களாக உள்ளன. இந்த முரண்பாடான நோக்கங்களை ஒத்துப் போகுமாறு செய்ய வேண்டியது வங்கியின் கடமையாகும்.

கிரௌதர் என்பவர், “இலாப நோக்கத்திற்கும் நீர்மைத் தன்மைக்கும் இடையே ஒரு சமநிலையை தோற்றுவிக்கும் வங்கியரே வெற்றிகரமாக தம் தொழிலை நடத்திக் கொண்டிருக்க முடியும்” என்று கூறுகின்றார்.

வங்கிகள் முதலீடு செய்கின்ற பொழுது ரொக்கத் தன்மை, இலாபத்தன்மை, பாதுகாப்புடமை ஆகிய மூன்றையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

1. ரொக்கத்தன்மை-வைப்பாளர்கள் கேட்ட உடனேயே அவர்களுடைய வைப்புகளை ரொக்கமாக கொடுக்கக் கூடிய வங்கியினி ஆற்றல் ரொக்கத் தன்மை அல்லது நீர்மைத் தன்மையாகும். வணிக வங்கிகளிடமுள்ள கையிருப்பு ரொக்கம் நீர்மைத் தன்மையுடைய சொத்தாகும். வங்கி 100 சதவிகித ரொக்க கையிருப்பு வைத்திருந்தால் அது நூற்றுக்கு நூறு நீர்மைத் தன்மையைப் பெற்றிருக்க முடியும். ஆனால் இது நடைமுறையில் சாத்தியமானதல்ல. ஏனெனில் இந்நிலையில் வங்கியால் இலாபம் பெற முடியாது. எனவே வைப்புகளில் ஒரு பகுதியை மட்டும் ரொக்கக் கையிருப்பாக வங்கி வைத்திருக்கின்றது. இந்த ரொக்கக் கையிருப்பை கொண்டு வாடிக்கையாளரின் அன்றாட ரொக்கத் தேவையை சமாளிக்க முடிகின்றது.

ரொக்ககையிருப்பைத் தவிர உடனடியாக ரொக்கமாக மாற்றிக் கொள்ளக்கூடியச் சொத்துக்கள் சிலவற்றை வங்கி வைத்திருக்கின்றது. இது நீர்மைச் சொத்துக்கள் எனப்படுகின்றன.

நீர்மைச் சொத்துக்கள் பெறவேண்டிய தன்மைகள்-கீழ்க்காணும் இரு தன்மைகளைக் கொண்டுள்ள சொத்துக்களை நீர்மைச் சொத்துக்கள் எனலாம்.

1. உடனடியாக விற்று ரொக்கம் பெறக்கூடியதாக சொத்துக்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

2. எவ்விதமான மூலதன இழப்புமின்றி விற்று ரொக்கம் பெறக்கூடியதாக சொத்துக்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

இக்கருத்தை மேனிங் டேசி என்பவர், “ஒருவர் தமக்கு சொந்தமான சொத்தை உறுதியாகவும் உடனடியாகவும் மூலதன இழப்பு ஏதுமின்றி விற்று ரொக்கம் பெறமுடியும் என்றால் அச்சொத்தை நீர்மைச் சொத்து எனலாம்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ரொக்கத் தன்மையுடைய நீர்மைச் சொத்துக்கு உதாரணமாக வாணிப உண்டியல்களைக் கூறலாம்.

ரொக்கத்தன்மை என்பது சொத்தை மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய தன்மையும் குறிக்கின்றது. ஒரு வங்கியானது தன்னிடமுள்ள சொத்துக்களை ஏனைய வங்கிகளிடம் மாற்றிக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் மைய வங்கியிடம் மாற்றிக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் இருந்தால் அது ரொக்கத் தன்மையுடையச் சொத்தாகும். சேயர்ஸ் என்பவர் மையவங்கியின் விதிகளுக்குட்பட்ட தகுதியுடைய சொத்துக்களையே நாம் நீர்மைத் தன்மையுடையச் சொத்துக்கள் என்று கருதமுடியும் என்கிறார்.

ரொக்கத்தன்மை வங்கியின் கடன் தீர்வு தன்மையிலிருந்து வேறுபட்டது. வைப்பாளரின் ரொக்கத் தேவையை உடனடியாக எவ்வித சிரமமும் இன்றி நிறைவேற்றக்கூடிய வங்கியின் ஆற்றலைக் குறிப்பது நீர்மைத் தன்மையாகும். வங்கியின் நிதிநிலைமையைக் குறிப்பது கடன் தீர்வுத்

தன்மையாகும். வங்கியால் ரொக்கத்தன்மையின்றி வாடிக்கையாளர்களின் மனதில் நம்பிக்கையை உருவாக்கி செயல்பட முடியாது.

2. இலாபத்தன்மை-வங்கி இலாபத்திற்காக செயல்படுகின்ற ஒரு நிறுவனமாகும். இலாபத் தன்மை என்பது வங்கிச் சொத்தின் இலாபம் ஈட்டும் திறனைக் குறிக்கின்றது. வங்கிப் பொறுப்புகளைச் சொத்துக்களாக மாற்றும் பொழுது எந்தச் சொத்தில் மிகுதியாக இலாபம் கிடைக்கின்றதோ அதில் முதலீடு செய்யவேண்டும்.

வங்கியின் நீர்மைத்தன்மையும் இலாபத்தன்மையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடானது. ரொக்கத்தன்மையுடைய சொத்துக்களான கையிருப்பு ரொக்கம், ரிசர்வ் வங்கியில் இருப்பு ஆகியவை இலாபத்தன்மையற்றவை. இலாபத்தன்மையுடைய நீண்டகாலக் கடனுக்கு ரொக்கத்தன்மை குறைவாக இருக்கும். எனவே இலாபத் தன்மையையும் ரொக்கத்தன்மையையும் ஒரே நேரத்தில் அடையவதென்பது எளிதல்ல.

3. வங்கியில் புழங்கும் நிதியினை பலவகை சொத்துக்களில் பிரித்து வைப்பதன் மூலமாக இவ்விரண்டினையும் அடைவது ஓரளவு சாத்தியமாகும்.

4. பாதுகாப்புடைமை-வங்கி தான் பெறும் வைப்புகளை முதலீடு செய்யும் பொழுது பாதுகாப்புடைமை என்ற கருத்தையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆபத்துக்கள் உடைய தொழில்களுக்கு வங்கிகள் கடன் வழங்குவதை குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஓரிரு தொழில்களுக்கு மட்டும் கடன் வழங்காமல், பல்வேறு தொழில்களுக்கும் வங்கிகள் கடன்கள் வழங்கியிருப்பதால் அவற்றின் பணம் பாதுகாப்பாக இருக்கும். எனவே உரிய காலத்தில் இழப்பின்றி பாதுகாப்பாக திரும்பப் பெறக்கூடிய வகையிலேயே சொத்துக்களை அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வாறு ரொக்கத்தன்மை, இலாபத்தன்மை, பாதுகாப்புடைமை ஆகிய மூன்று நோக்கங்களின் அடிப்படையில் வணிகவங்கிகளானது தன்னிடமுள்ள வைப்புகளை முதலீடு செய்ய வேண்டும்.

வணிகவங்கியில் முதலீட்டுக் கொள்கைக்கான வழிகாட்டி நெறிமுறைகளை சுருக்கமாக விவரி ?

முதலீட்டுக் கொள்கை அல்லது சொத்து அமைப்பு

வங்கியிடமுள்ள சொத்துக்கள் இருப்புநிலைக் குறிப்பில் ரொக்கத் தன்மையை முன்னிட்டு இறங்கு வரிசையிலும் இலாபத் தன்மையை முன்னிட்டு ஏறுவரிசையிலும் அமைக்கப்படுகின்றன. வங்கியிடமுள்ள சொத்துக்கள் இவ்விரு அடிப்படையிலும் கீழே வரிசைப்படுத்திக் காட்டப் பட்டுள்ளன.

1. ரொக்க இருப்புக்கள்-கையிருப்பு ரொக்கம் பிற வங்கிகளிடமுள்ள ரொக்கம் என்ற மூன்று இனங்களில் ரொக்க இருப்புக்கள் அடங்குகின்றன. ரொக்கம் ஒரு பயனற்றச் சொத்து இது வங்கிக்கு வருமானம் ஈட்டித்தராத சொத்து என்று சேயர்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே ரொக்கம் நீர்மைத்தன்மையுடைய சொத்தாக இருந்தபோதிலும் இலாபத்தன்மையுடையதல்ல.

2. அழைப்புக்கடன், குறுகியக்காலக் கடன்-கேட்டவுடனேயே ஓரிரு நாட்களில் திருப்பித்தரவேண்டிய கடன்கள் இதில் அடங்கும். நம் நாட்டில் ஒரு வங்கி மற்றொரு வங்கிக்கு குறுகிய காலத்திற்கு வழங்கும் கடன்களை இவ்வகைக் கடன்களுக்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். இக்கடன்கள் ரொக்கத்தன்மையையும் ஓரளவுக்கு இலாபத்தன்மையையும் கொண்டிருக்கின்றது.

3. கழிவு செய்யப்பட்ட உண்டியல்கள்- வங்கி வேலை கொடுத்து வாங்கி வைத்துள்ள வணிக உண்டியல்களும் கருவூல உண்டியல்களும் இதில் அடங்குகின்றது. இவ் உண்டியல்களை எளிதில் ரொக்கத்திற்கு விற்றுவிடலாம். எனவே உண்டியல்களை நீர்மைத்தன்மையிலும், இலாபத்தன்மையிலும், சிறந்து விளங்குகின்றது. இச்சொத்துக்கள் வணிக வங்கியின் சீர்மைச் சொத்துக்கள் எனப்படுகின்றன.

4. முதலீடுகள்-வணிக வங்கிகளிடமுள்ள அரசின் கடன் பத்திரங்களும், ஏனைய கடன் பத்திரங்களும் முதலீடுகள் ஆகும். இவை இலாபத்தன்மையுடையன. ஆனால் நீர்மைத் தன்மை குறைவானவை.

வங்கி தன் சொத்துக்களை வரிசைப்படுத்தும் போது அச்சொத்துக்களின் நீர்மையின் அடிப்படையில் இறங்குவரிசையிலும், இலாபத் தன்மையின் அடிப்படையில் ஏறுவரிசையிலும் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நீர்மைத் தன்மையும் இலாபத்தன்மையும் ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிரானவை. நீர்மைத்தன்மையுடைய சொத்துக்களில் இலாபத் தன்மை குறைவாகவும், இலாபத் தன்மையுடைய சொத்துக்களில் நீர்மைத்தன்மை குறைவாகவும் இருக்கும். எனவே வங்கி தனது மொத்த சொத்துக்களை பல இனங்களாகப் பிரிப்பது எளிதானதாக இருக்காது. சிறந்த வங்கிகளினால் மட்டுமே இதனை வெற்றிகரமாக செய்யமுடியும் நீர்மைத் தன்மை இலாபத்தன்மை ஆகியவற்றுடன் சொத்துக்கள் பாதுகாப்புடையன வாகும். மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய தன்மையுடையனவாகவும், இருத்தல் வேண்டும்.

பேரா. சேயர்ஸ் கருத்துப்படி வங்கியின் வெற்றிக்கான ரகசியம் தன்னிடமுள்ள சொத்துக்களை பல்வேறு இனங்களுக்கிடையே பகிர்ந்தளிப்பதன் மூலமாக நீர்மை, இலாபம் ஆகியவற்றிற்கிடையே தகுந்த சமநிலையை உருவாக்குவதேயாகும். இதனால் வாடிக்கையாளரின் பணத்தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்கான ரொக்கம் கிடைக்கும் அதே நேரத்தில் இலாபம் ஈட்டவும் முடியும் என்கிறார்.

நீர்மைத்தன்மை, இலாபத்தன்மை, பாதுகாப்புடைமை ஆகிய மூன்று நோக்கங்களின் அடிப்படையில் வணிக வங்கியானது தன்னிடமுள்ள சொத்துக்களை முதலீடு செய்வது சிறந்த ஒரு முதலீட்டுக் கொள்கையாகும். இம்முதலீட்டுக் கொள்கையை ஒட்டியே வங்கியின் வெற்றி அமைகின்றது.

வணிகவங்கிகள் கடன்களை எவ்வாறு உருவாக்குகின்றன? அதற்கான வரையறைகளைக் கூறுக.

(அல்லது)

கடன்கள் வைப்புகளை உருவாக்குகின்றன விளக்குக.

(அல்லது)

கடன்களின் வழித்தோன்றல்கள் வைப்புகளாகும். வைப்புகளின் வழித்தோன்றல்கள் கடன்களாகும் விளக்குக.

கடன் உருவாக்கம்

கடனை உருவாக்குதல் வணிகவங்கியின் முக்கியப்பணியாகும். வணிகவங்கிகள் பணத்தில் வாணிகம் செய்வதோடு பணத்தை உருவாக்கும் நிறுவனமாகவும் திகழ்கின்றன. பேரா. சேயர்ஸ் வங்கிகளை கடன் உற்பத்திச் செய்யும் தொழிற்கூடங்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். வங்கிகள் பொதுமக்களிடமிருந்துப் பெற்ற வைப்புகளை கடனாக வழங்குகின்றது. சிறு வைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல மடங்குக்குக் கடனை தோற்றுவிக்கின்றன.

கடன் உருவாக்கும் முறை

வணிக வங்கிகள் யாவும் கடன்களை உருவாக்கும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளன. அதாவது வங்கிகள் பொதுமக்களிடமிருந்துப் பெறும் வைப்புகளை பன்மடங்காக பெருக்கும் ஆற்றலை கொண்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக வங்கியிடமிருக்க வேண்டிய ரொக்கக் கையிருப்பு வீதம் 20% என வைத்துக் கொண்டால் ரூ.1,00,000 வைப்புகள் இருக்கும் போது படிப்படியாக மொத்தம் ரூ. 5,00,000 அளவுக்கு கடன்களை வங்கி உருவாக்குகின்றன. வங்கிகள் வைப்புகள் மூலம் கடன்களை எவ்வாறு உருவாக்குகின்றது என்பது கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

எடுகோள்கள்- கடன் உருவாக்கலை விளக்குவதற்கு ஆதாரமாக பின்வரும் எடுகோள்களை பின்பற்ற வேண்டியுள்ளது.

1. வங்கிகள் கடனாகக் கொடுக்கும் பணம் மீண்டும் அவற்றிடம் வைப்புகளாக வந்தடைகின்றன.
2. வங்கிகள் யாவும் 20% ரொக்கக் கையிருப்பு வைத்திருக்கின்றன. இதற்கு அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ ரொக்கக் கையிருப்பு இருப்பதில்லை.

கடன்களை உருவாக்கும் விதம்-வங்கிகள் மக்கள் செலுத்தும் வைப்புகளை பெறுகின்றன. ஆரம்பத்தில் ஹ என்ற ஒரு வங்கி ரூ. 1 லட்சம் அளவுக்கு வைப்புகளை பெறுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இது முதன்மை வைப்புகள் எனப்படும். இதில் 20% த்தை அதாவது ரூ.20,000த்தை ரொக்கமாக வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியுள்ள ரூ.80,000த்தைக் கடன்களாக வழங்கும்.

A வங்கியின் இருப்பு நிலைக்குறிப்பு பின்வருமாறு இருக்கும்.

பொறுப்புகள்	சொத்துகள்
வைப்புகள் ரூ. 1,00,000	ரொக்கம் ரூ. 20,000 கடன்கள் ரூ. 80,000
மொத்தம் ரூ. 1,00,000	மொத்தம் ரூ. 1,00,000

ஆரம்பத்தில் A வங்கி வழங்கிய கடன் தொகையான ரூ. 80,000 B என்ற மற்றொரு வங்கியிடம் வைப்புகளாக சென்றடையும். இது வசூலிக்கப்பட்ட வைப்பு எனப்படுகின்றது. வங்கி ரூ.80,000-த்தில் 20% த்தை அதாவது ரூ.16,000-த்தை தம்மிடம் ரொக்கமாக வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியுள்ள ரூ.64,000-த்தை கடன்களாக வழங்கும். இது வேறொரு வங்கியிடம் வைப்புகளாகச் சென்றடையும்.

தற்போது கூடி என்ற வங்கியின் இருப்புநிலைக் குறிப்பு பின்வருமாறு இருக்கும்.

பொறுப்புகள்	சொத்துகள்
வைப்புகள் ரூ. 80,000	ரொக்கம் ரூ. 16,000 கடன் ரூ. 64,000
மொத்தம் ரூ. 80,000	மொத்தம் ரூ. 80,000

B வங்கி கடனாக வழங்கப்பட்ட ரூ.64,000 C என்ற வேறொரு வங்கியிடம் வைப்பாக சென்றடைகின்றது. இந்த ரூ.64,000-த்தில் 20 சதவிகிதத்தை தம்மிடம் ரொக்கமாக வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியுள்ளதை கடன்களாக வழங்கி வரும். இந்நிகழ்ச்சி தொடர்ந்து நிகழ்ந்தவண்ணம் இருக்கும். வைப்புகளின் அளவு மிகச்சிறியதாக வங்கிகள் கடன்களை உருவாக்க இயலாதவரை தொடர்ந்து நிகழும் அதாவது ஆரம்பத்தில் பெற்ற ரூ.1,00,000 வைப்பானது இறுதியில் ரூ.5,00,000 வைப்புகளை தோற்றுவிக்கும் வரை இது தொடர்ந்து நிகழும். வங்கிகள் எந்த அளவுக்கு கடனை உருவாக்க முடியும் என்பதை கண்டறிவதற்கு கீழ்காணும் சூத்திரம் பயன்படுகின்றது.

ஆரம்பத்தில் கிடைத்த வைப்புகள்

ரொக்க கையிருப்பு விகிதம்

எடுத்துக் கொண்ட உதாரணத்தில் ரொக்க கையிருப்பு விகிதம் 20% ஆரம்பத்தில் கிடைத்த வைப்புகள் (முதன்மை வைப்புகள்) ரூ. 1,00,000 ஆக உள்ளது. எனவே மொத்தக் கடன் பெருக்கம்.

$$\frac{1,00,000}{1,00,000} = \frac{1,00,000}{1,00,000} \times 100 = 100\%$$

$$= \frac{20\%}{100\%} \times 100 = 20\% \times 100 = 20\%$$

$$= \frac{20\%}{100\%} \times 100 = 20\%$$

இவ்வாறு கடன்கள் பெருகுவதற்கு ஒரு வங்கியை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் வங்கிமுறை மொத்தமாக மனதில் கொண்டு ஆராய வேண்டும்.

வங்கிகளின் கடன் உற்பத்திக்கு அடிப்படையில் முதன்மை வைப்பு அமைகின்றது. கடன்கள் வைப்புகளை உருவாக்குகின்றன.

பேரா.கீன்ஸ் கடன்களின் வழித்தோன்றல்கள் வைப்புகளாகும். வைப்புகளின் வழித்தோன்றல்கள் கடன்கள் ஆகும் என்கின்றார். மேற்கூறிய உதாரணத்தின்படி A என்ற வங்கி வழங்கிய ரூ.80,000 கடன் தொகை B என்ற வங்கியிடம் வைப்புகளாகச் சென்றடைகின்றன. எனவே கடன்கள் வைப்புகளை உருவாக்குகின்றன என்றும், கடன்களின் வழித்தோன்றலாக வைப்புகள் உள்ளன என்றும், கடன்கள் வைப்பின் குழந்தைகள் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

B என்ற வங்கி தாம் பெற்ற வைப்புகளைக் கொண்டே கடன்கள் வழங்கவேண்டியுள்ளது. எனவே வைப்புகள் கடனை உருவாக்குகின்றன என்றும், வைப்புகளின் வழித்தோன்றல்கள் கடன்கள் என்றும் வைப்புகள் கடன்களின் குழந்தைகள் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

கருத்து வேறுபாடு—வங்கிகள் அவற்றின் முதன்மை வைப்புகளைக் கொண்டு பலமடங்கு கடனை உற்பத்திச் செய்ய முடியும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. ஹாட்லி, வித்தேர்ஸ் போன்ற பொருளியலறிஞர்கள் வங்கிகளால் கடன் பணத்தை உருவாக்க முடியும் என்ற கருத்தை கொண்டிருந்தனர். ஆனால் டாக்டர் வால்டர்லீப், பேரா. எட்வின் கேனல் ஆகியோர் வங்கிகளால் கடன்பணத்தை உருவாக்கமுடியாது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் நடைமுறையில் வங்கிகள் கடன் பணத்தை உருவாக்குகின்றது.

கடன் உருவாக்கத்திற்கான வரையறைகள்—வங்கிகள் கடனை உருவாக்கும் ஆற்றலுடையன என்பது உண்மையான இருப்பினும் அவற்றால் உருவாக்கப்படும் கடனுக்கு ஓர் எல்லை உண்டு.

1. ரொக்க இருப்பு—வங்கிகளின் கடன் உருவாக்கும் திறன் அவற்றிடமிருக்கும் ரொக்க இருப்பை பொருத்தது. வங்கி பெறும் வைப்பில் ஒரு பகுதி ரொக்க இருப்பாக வைக்கப்படுவதால் கடன் கட்டுப் படுத்தப்படுகின்றது. ரொக்க இருப்பின் சதவீதம் அதிகரிக்கும் பொழுது உருவாக்கக் கூடிய கடனின் அளவு குறைகின்றது. கிரௌதர் என்பவர், வங்கியின் ரொக்கம் என்ற நெம்புகோலைப் பயன்படுத்தி வங்கிக்கடன் ஒழுங்கு செய்யப்படுகின்றது எனக் கூறுகின்றார்.

2. வைப்பு இருப்பு விகிதம்— சட்டப்படி வங்கிகள் தம்மிடமுள்ள வைப்புகளில் ஒரு பகுதியை மைய வங்கியிடம் ரொக்க இருப்பாக வைத்திருக்கவேண்டிய நிபந்தனை உள்ளது. இத்தனை சட்டரீதியான ரொக்க இருப்பு விகிதம் எனலாம். இவ்விகிதத்தை மையவங்கி உயர்த்தினால் வங்கிகள் கடன்களை உருவாக்கும் ஆற்றல் குறையும். இவ்விகிதத்தை மையவங்கி குறைத்தால் வங்கிகள் கடன்களை உருவாக்கும். ஆற்றல் அதிகரிக்கும். நமது நாட்டில் ரிசர்வ் வங்கியில் இருக்கவேண்டிய வைப்பு விகிதம் குறைந்த பட்சம் 3% ஆகவும் அதிகபட்சம் 15% ஆகவும் உள்ளது.

3. நாட்டிலுள்ள பணப்புழக்கம்—நாட்டில் புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் அளவிற்கேற்றார் போல வணிக வங்கிகளால் கடன்களை உருவாக்க முடியும்.

புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் அளவு அதிகரிக்கின்ற பொழுது அதிக அளவும் குறைகின்ற பொழுது குறைந்தளவு கடன்கள் உருவாகின்றன.

4.மையவங்கியின் கொள்கை—மையவங்கியின் கடன் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள் கடன் உருவாக்கலை தீர்மானிக்கக் கூடியவைகளாகும். வங்கி வீதம் வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் போன்ற சாதனங்களைப் பயன்படுத்தி மைய வங்கியானது கடனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. மைய வங்கியின் கடன் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள் கடன்கள் உருவாகுவதை பாதிக்கின்றன. மையவங்கியின் கடன் கொள்கைக்கேற்ப வணிகவங்கிகள் கடன்களை உருவாக்குவது அமைகின்றது.

5.மக்கள் கையிலிருக்கும் ரொக்கத்தின் அளவு—மக்கள் கையிருப்பாக வைத்திருக்க விரும்பும் ரொக்கத்தின் அளவைப் பொறுத்து வங்கிக்கடன் அளவு அமைகின்றது. மக்களின் ரொக்க விருப்ப அளவு அதிகமாக இருந்தால் வங்கிகள் கடன்களை உருவாக்கும் ஆற்றல் குறைவாக இருக்கும். மக்களின் ரொக்க விருப்ப அளவு குறைவாக இருந்தால் வங்கிகள் கடன்களை உருவாக்கும் ஆற்றல் அதிகமாக இருக்கும்.

மையவங்கியின் பணிகளை விவரி

(அல்லது)

இறுதிநிலை கடன் ஈவோனாக ஒரு மையவங்கி செயல்படுவது பற்றி விளக்குக.

நாட்டின் வங்கி அமைப்பில் தலைமை இடத்தில் மையவங்கி உள்ளது. டீக்காக் என்பவர், “நாட்டின் வங்கி முறைக்கும் பணமுறைக்கும் தலைவனாக மையவங்கி விளங்குகின்றது” என்று கூறுகின்றார். ஒரு நாட்டின் மையவங்கி அந்நாட்டின் பண அதிகாரி எனக்குறிப்பிடுகின்றது. மனித உடம்பில் தலையைப் போல நாட்டின் வங்கி முறையில் மையவங்கி முக்கியத்துவம் உடையதாகும்.

மையவங்கி—விளக்கம்

மையவங்கி குறித்து யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இலக்கணம் இல்லை. மையவங்கியின் பணிகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு இலக்கணங்கள் பலரால் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

காகிதப்பண வெளியீட்டில் முற்றாரிமைப் பெற்றுள்ள நிறுவனமே மையவங்கி என்று பேரா. ஹாட்ரி, விராஸ்மித் போன்றோர் கூறியுள்ளனர்.

கடன்களை கட்டுப்படுத்தும் பணியை ஆற்றிவரும் நிறுவனமே மையவங்கி என்பது ஷாவின் கருத்தாகும்.

வணிகவங்கிகளின் பணிகளைப் பற்றி சுருக்கமாகக் கூறுக.

இன்றைய நூற்றாண்டின் வணிக உலகில் வங்கிகள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. வங்கிகள் நாட்டின் முதுகெலும்பு என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. பணத்தில் அல்லது கடன்களில் பேரம் நிகழ்த்தம் பணியை வங்கித்தொழில் என்று குறிப்பிடலாம். வங்கித்தொழில் என்பது, “என் மூளையும் உங்கள் பணமுமே ஆகும்” என்று பம்பாய் வங்கி விசாரணைக் குழு கூறுகின்றது. சமுதாயத்தில் ஒரு பிரிவினரிடமிருந்து பணத்தை கடனாகப்

பெற்று மற்றொரு பிரிவினருக்கு கடனையும், முன்பணத்தையும் அளித்து வரும் நிறுவனங்கள் வங்கிகளாகும்.

வங்கியின் இலக்கணம்-சேயர்ஸ் என்பவர், “வங்கிகள் பணத்தைப் பராமரிப்பதோடு பண உற்பத்தியும் செய்கின்றன” எனக் கூறியுள்ளார்.

ஹார்ட் என்ற அறிஞர், “எவரொருவர் மக்களுடைய பணத்தைப் பெற்று அதனை நடப்புக் கணக்கில் வைத்து அவர்கள் விடுத்த காசோலைகளுக்கு பணம் அளிக்கின்றாரோ அவரே வங்கியராவார்” என விளக்குகின்றார்.

இந்தியவங்கி நிறுவனச்சட்டம்-காசோலை அல்லது மற்றவழியில் கேட்கும் பொழுது திருப்பித்தரும் வகையில் பொது மக்களின் பணத்தைப் பெற்று வைப்புகளில் வைத்திருக்கவும் அதன்மூலம் முதலீடு செய்யவும் கடன் கொடுக்கவும் வகைசெய்யும் தொழில் வங்கித்தொழில் என வரையறுக்கின்றது. வேனிற்காலத்தில் குடை ஒன்று இரவல் கொடுத்து மழைக்காலத்தில் அதை திருப்பிக் கேட்கும் நிறுவனங்கள் என்று வங்கிகளை குறைகூறுவதும் உண்டு.

வணிகவங்கியின் பணிகள்

தற்கால வணிகவங்கிகள் சில முக்கியப் பணிகளை ஆற்றிவருகின்றன. இவற்றை முதன்மை பணிகள் என்றும் துணைப்பணிகள் என்றும் பிரித்துக் கூறலாம்.

முதன்மைப் பணிகள்-வணிகவங்கியின் முதன்மைப் பணியாக மக்களிடமிருந்து வைப்புகளைப் பெறுவதும் மக்களுக்குக் கடன்களை வழங்குவதும் உள்ளது.

வைப்புகளைப் பெறுதல்-வங்கிப் பணிகளில் முதன்மையானது பொதுமக்களிடமிருந்து வைப்புகளை பெறுவதாகும். பொதுவாக வங்கிகள் நான்கு வகையான வைப்புகளைப் பெற்றுக் கொள்கின்றன. அவைகளாவன:

அ) நடப்பு வைப்பு அல்லது தேவை வைப்பு- நடப்புக் கணக்கில் உள்ள பணத்தை முன் அறிவிப்பு எதுவுமின்றி எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இவ்வைப்பிற்கு வட்டி கிடையாது. காசோலைகள் மூலமாக இவ்வைப்பிலிருந்த பணம் எடுக்கப்படுகின்றது.

ஆ) கால வைப்பு-குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு வணிகவங்கியில் விட்டு வைக்கப்படும் வைப்பிற்கு கால வைப்புகள் என்று பெயராகும். உதாரணமாக ஓராண்டுக் காலத்திற்கு வங்கியிடம் விட்டு வைக்கப்படும் வைப்பிற்கு கால வைப்பு என்று கூறலாம். இக்கணக்கில் உள்ள பணத்தை நினைத்தபொழுது திரும்பப் பெறமுடியாது. முன் அறிவிப்பின் மூலமே பணத்தை திரும்பப்பெற முடியும். இவ் வைப்புகளுக்கு அதிக வட்டி கிடைக்கின்றன.

சேமிப்பு வைப்பு-மக்களை சிறுகச் சிறுகச் சேமிக்க வழி செய்வது சேமிப்பு வைப்பாகும். ஏழை மக்களிடையே சேமிப்பு உணர்வை தோற்றுவிப்பது இதன் நோக்கமாகும். பணத்தை திரும்ப எடுப்பதில் சில நிபந்தனைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

தொடர் வைப்பு-மாதந்தோறும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு குறிப்பிட்ட தொகையை செலுத்தி காலக்கெடுவு முடிந்தபின்னர் பணத்தையும் வட்டியையும் மொத்தமாகப் பெறும்முறை தொடர்வைப்பு முறையாகும்.

இவ்வகையான வைப்புகளுடன் வேறுவகையான வைப்புகளும் தற்போது நடைமுறையில் இருக்கின்றன. கேட்கின்ற போது கிடைக்கும் அழைப்பு வைப்பு அறிவிப்பு வைப்பு ஓய்வகால நலன் போன்றவை முக்கியமானவைகளாகும்.

2. கடன் கொடுத்தல்- வங்கிகளின் இரண்டாவது முக்கியபணி கடன் கொடுத்தலாகும். பொதுமக்களிடமிருந்து பெறு வைப்பே தேவைப்படுவோருக்கு வட்டியின் பேரில் கடனாக அளித்து உதவுகின்றது. இதில் பல வகைகள் உள்ளன.

அ) பெண்தலைக்கடன்-கடனாளியின் நாணயத்தின் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டு வங்கி வழங்கி வருகின்ற கடன்கள் வெண்தலைக் கடன்கள் ஆகும்.

ஆ) ஈட்டுக்கடன்-ஆபரணங்கள் சொத்துக்கான பத்திரம் போன்ற வற்றில் ஒன்றை ஈடாகப் பெற்று வங்கிகள் வழங்கும் கடன்களை ஈட்டுக்கடன் எனலாம்.

இ) அதிகப்பற்று கடன்-வங்கியில் நடப்பு வைப்புக் கணக்கு வைத்துள் ஒருவருக்கு வங்கி வழங்கும் கடனை அதிகப்பற்றுக் கடன் எனலாம். இக்கடனைப் பெறுபவர் தன் கணக்கில் உள்ளதைவிட அதிகப் பணத்திற்கு காசோலைகள் வழங்க வங்கி அனுமதிக்கின்றது. அதிகப் பற்றுக்கடனுக்கு வரம்பு நிர்ணயிக்கப்படும்.

ஈ) ரொக்கக் கடன்-கச்சாப்பொருட்கள், உற்பத்தியானப் பொருட்கள் போன்றவற்றை அடமானமாக வைத்து கடன்வசதி பெறுவது ரொக்கக்கடன் எனப்படும். இவ்வகை கடனில் பயன்படுத்தியக் கடன் தொகைக்கு மட்டும் வட்டி செலுத்தினால் போதும்.

சமீபகாலத்தில் வங்கிகள் தவணைக்கடன், கடன்பத்திரங்களின் மீது மறுகடன் போன்ற கடன்களையும் கொடுத்து உதவுகின்றன.

உண்டியல்களை கழிவு செய்தல்-உண்டியல் என்பது பண்டங்களை விற்ற வணிகரால், பண்டங்களை வாங்கிய வணிகர் பெயரில் எழுதப்படும் கடன் அத்தாட்சிப் பத்திரம் எனப்படும். உண்டியல்களை வங்கி கழிவு செய்து ஒரு சிறுதொகையை கழிவாகப் பெற்றுக் கொண்டு விற்பவருக்கு உண்டியல் தொகையை கொடுத்து உதவுகிறது. உண்டியல்களை கழிவு செய்வது வங்கிகளின் மற்றொரு முக்கியப் பணியாகும்.

4. பணத்தைக் கைமாற்றுதல்-ஓரிடத்திலிருந்த மற்றொரு இடத்திற்கு ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்கும் பணத்தை எளிதாக அனுப்பி வைப்பதற்கு வங்கிகள் உதவுகின்றன. காசோலைகள் இதற்காக பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

5. துணைப்பணிகள்- மேற்கூறிய முதன்மைப் பணிகளைத் தவிர வணிகவங்கிகள் பலவகையான துணைப்பணிகளையும் ஆற்றிவருகின்றன. இத்துணைப் பணிகள் இருவகையாக உள்ளன. அவை (அ) பதிலாள், (ஆ) பொது பயன்பாட்டுப் பணிகள்.

பதிலாள் பணிகள்-வணிகவங்கிகளின் பின்வரும் பதிலாள் பணிகளை செய்துவருகின்றன.

1. வாடிக்கையாளர்கள் தரும் காசோலைகள், உண்டியல்கள் கடனுறுதிச் சீட்டுகள் முதலியவற்றிற்கான பணத்தை இவை வசூலித்துத் தருகின்றன.

2. வாடிக்கையாளர் கூறியபடி சந்தாத் தொகை முனைமம் வாடகை, மின்சாரக் கட்டணம் முதலியவற்றை உரியகாலத்தில் செலுத்தி வருகின்றன.

3. வாடிக்கையாளருக்காக அவர் கூறியபடி கடன் பத்திரங்கள், பங்குகள் ஆகியவற்றை வாங்கிவிற்க உதவி செய்கின்றன.

4. வாடிக்கையாளருக்கு பதிலாளராகவோ, பிரதிநிதியாகவோ, தொடர்பாளராகவோ, உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் இவை பணியாற்றுகின்றன.

5. வயது வராதவர்களின் சொத்துக்களுக்கு தர்மகர்த்தாவாகவும், நிர்வாகியாகவும் இருக்கின்றது. வாடிக்கையாளர் விருப்பப்படி அவரின் உயிலை நிறைவேற்றுவவராக பணியாற்றுகின்றது.

பொது பயன்பாட்டுப் பணிகள்-தற்கால வங்கிகள் சில பொதுப் பயன்பாட்டுப் பணிகளையும் செய்துவருகின்றன.

1. விலை உயர்ந்தப் பொருட்கள், நகைகள் ஆகியவற்றை வங்கிகள் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க பாதுகாப்பு வசதி வைப்பு அறைகளை வைத்திருக்கின்றன. இக்காப்பு அறைகளை வாடகைக்கு கொடுத்து உதவுகின்றது.

2. ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்தற்கு குறைந்த செலவில் பணம் அனுப்புவதற்கு வங்கிகள் வசதி செய்து தருகின்றன.

3. வாடிக்கையாளரின் நாணயம், சொத்து, நிதிநிலைமை ஆகியவைப் பற்றி சான்று கடிதங்களை வழங்குகின்றன.

4. சில வணிக வங்கிகள் அயல்நாட்டுச் செலவாணியை வாங்கும் பணியையும் விற்கும் பணியையும் செய்து வருகின்றன.

5. வாடிக்கையாளர்களுக்கு சில விஷயங்கள் குறித்து ஆலோசனைகள் வழங்குகின்றன.

6. வியாபார நிலவரங்களையும் பல்வேறு வகையான புள்ளிவிவரங்களையும் அவ்வப்போது வெளியிட்டு வருகின்றன.

வாடிக்கையாளர்கள் இத்தகைய பணிகளால் அதிக பயனை பெறுகின்றார்கள். அவர்கள் தங்களது தொழில் தீவிரமாக ஈடுபட வங்கி துணை செய்கின்றது. இவ்விதமான வணிகவங்கிகள் ஆற்றும் பணிகள் பலவாகும். சுருங்கக் கூறினால் வணிகவங்கிகள் வாடிக்கையாளரின் நண்பராகவும், ஆசானாகவும், வழிகாட்டியாகவும் செயல்படுகின்றது எனலாம்.

வணிகவங்கிகள் ஆற்றும் துணை பணிகள் யாது? (அல்லது)

வணிகவங்கியின் முகமைப் பணிகளை சுருக்கமாக ஆய்வு செய்க.

வணிகவங்கிகளின் துணைப்பணிகள்

நம்நாட்டு வங்கிச்சட்டம், வங்கிகள் எந்தத் தொழிலை செய்யலாம். எந்தத் தொழிலைச் செய்யலாகாது என்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. பொதுமக்களிடமிருந்து பணத்தை வைப்புகளாகப் பெறுதல் அப்பணத்தை

கடன் கேட்கும் நபர்களுக்கு கடனாக அளித்தல் ஆகியன வங்கியின் முதன்மைப் பணிகளாகும். இத்துடன் வங்கிகள் பொதுப்பயன் பணிகளையும், முகமைப் பணிகளையும் ஆற்றுகின்றது. இவை வங்கியின் துணைப்பணிகளாகக் கருதப்படுகின்றது.

வைப்புகளை திரட்டுவதில் கடும்போட்டி நிலவும் இக்காலத்தில் வங்கிகள் வாடிக்கையாளர்களைக் கவர பல துணைப்பணிகளையும் ஆற்றவேண்டியுள்ளது. துணைப்பணிகள் பொதுப்பயன் பணிகளாகவும், முகமைப் பணிகளாகவும் பிரித்துக் கூறப்படுகின்றது.

பொதுப் பயன்பணிகள்-வங்கியர் பின்வரும் பொதுப்பயன் பணிகளை வாடிக்கையாளர்களுக்கு அளிக்கின்றனர்.

1. அனுப்புக்ை வசதிகள்

ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு குறைந்தசெலவில் பணம் அனுப்புவதற்கு வங்கிகள் வசதி செய்து தருகின்றன. கேட்பு பணவிடை அஞ்சல் மாற்றம் தந்திவழி மாற்றம் பயணக் காசோலை நாணய அட்டை போன்ற முறைகளை வங்கிகள் கையாளுகின்றன. வாடிக்கையாளர் மட்டுமின்றிபிறரும் வங்கியரிடமிருந்து பணவிடை வாங்கலாம்.

2. பாதுகாப்பு வைப்பு

விலை உயர்ந்த நகைகள், பிணையங்கள் மற்றும் சொத்துரிமை ஆவணங்கள் ஆகியவற்றை வங்கியா பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து வாடிக்கையாளர் கேட்கும் போது திருப்பி அளிக்கின்றனர். இதற்காக பாதுகாப்புப் பெட்டக வசதி வங்கிகளில் உள்ளன. இதனால் பொருட்கள் களவு, தீ போன்ற இடர்களிலிருந்த காப்பாற்றப்படுகிறது.

3. வாணிப உறுதிக்கடிதம்

வாணிக மேம்பாட்டுக்கு உதவும் வகையில் வங்கிகள் வாணிப உறுதிக்கடிதம் வெளியிடுகின்றன. ஒரு வங்கியர் தமது வாடிக்கையாளரின் வசதி கருதி, மற்றொரு வங்கியரை தம் வாடிக்கையாளர் விடுக்கும் காசோலை, மாற்றுச்சீட்டு முதலியவற்றை மதிக்கும்படி கோருவது வாணிப உறுதிக்கடிதம் ஆகும். அயல்நாட்டு வாணிபத்தில் வாணிப உறுதிக்கடிதம் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது.

4. ஒப்புறுதிப் பணி

நிறுவனங்கள் வெளியிடும் பங்கு அல்லது கடன் பத்திரங்களை வங்கிகள் ஓரளவுக்கு வாங்கிக் கொள்ள உறுதியளிப்பத ஒப்புறுதிப் பணியாகும். நிறுவனங்களின் வெளியீடுகளை வங்கியர் ஒப்புறுதி செய்வது அந்நிறுவனத்தின் மதிப்பை உயர்த்துகின்றது. பொதுமக்களும் அந்நிறுவனத்தின் பிணையங்களை வாங்க விரும்புவர். இப்பணிக்காக வங்கிக்கும் ஒப்புறுதி கழிவு கிடைக்கின்றது.

5. வாடிக்கையாளர் நிதி நிலைப் பற்றிய மதிப்பீடு

வாடிக்கையாளரின் நிதிநிலைமை நாணயம் சொத்து ஆகியவைப் பற்றி சான்றுக் கடிதங்கள் வழங்குகின்றன. இதைக் கொண்டு வாணிப நடவடிக்கைகளில், வாடிக்கையாளர்கள் ஈடுபடமுடிகிறது.

6. அயல்நாட்டுச் செலவாணி நடவடிக்கைகள்

வாடிக்கையாளருக்காக அயல்நாட்டுச்செலவாணி நடவடிக்கைகள் வங்கியர் மேற்கொள்கின்றனர். இறக்குமதி வாணிபத்தில் வங்கியர் மேற்கொள்கின்றனர். இறக்குமதி வாணிபத்தில் உறுதிக்கடிதம் வெளியிடுதல், பின் செலுத்தும் உத்திரவாதம் வெளியிடுதல் போன்றவற்றை செய்கின்றன. ஏற்றுமதி வாணிபத்தில் ஏற்றுமதி வாணிப உறுதிக் கடிதத்தை உறுதிப்படுத்துதல், கடனளித்தல், ஏற்றுமதி மாற்றுச் சீட்டுகளை வாங்குதல் போன்றவற்றை செய்கின்றன.

7. ஆலோசனைகள் வழங்குதல்

வரி செலுத்துதல் பற்றி ஆலோசனைகள் வழங்குகின்றன. வியாபார நிலவரங்களையும், பல்வேறு வகையான புள்ளி விவரங்களையும் அவ்வப்போது வெளியிட்டு வருகின்றது.

இவையாவும் வங்கியர் வாடிக்கையாளர்களுக்கு அளிக்கும் பொதுப்பணியாகும்.

வங்கியின் முகமைப் பணிகள் –வங்கியர் ஏற்கும் முகமைப் பணிகள் பின்வருவனவாகும்.

1. காசோலைகள் பணவிடை வசூல் செய்தல்– வாடிக்கையாளர் சார்பாக காசோலைகளை வசூல் செய்வது, எல்லா வங்கியரும் மேற்கொள்ளும் முகமைப் பணியாகும். கடனுறுதிச் சீட்டுகள் மாற்றுச் சீட்டுகள் முதலியவற்றிற்கான பணத்தை வசூலித்துத் தருகின்றன.

2. காப்புறுதிக் கட்டணம், வாடகைச் செலுத்துதல்– வங்கிகள் வாடிக்கையாளருக்காக அவர் கூறியபடி வாடகை காப்புறுதிக் கட்டணம், சந்தாத்தொகை மின்சாரக் கட்டணம் முதலியவற்றை உரியகாலத்தில் செலுத்தி வருகின்றது.

3. வாடகை, இலாப ஈவு போன்றவற்றை வசூலித்தல்–வங்கிகள் வாடிக்கையாளரின் உத்திரவின் பேரில் அவர்களுக்கு வரவேண்டிய இலாப ஈவு, ஊதியம், ஓய்வு ஊதியம் முதலியவற்றை வசூலித்துத் தருகின்றது.

4. பிணையங்களை வாங்குதல் விற்பல்– வாடிக்கையாளர்களுக்காக அவர் கூறியபடி பிணையங்களை வாங்குதல் மற்றும் விற்பதில் ஈடுபடுகின்றது. வங்கியர் பங்குமாற்று நிலையத்தில் நேரடியாக பிணையங்களை வாங்கி விற்க முடியாது. இருந்தபோதிலும் பங்குமாற்று தரகர்கள் மூலம் பிணையங்களை வாங்கி விற்க ஏற்பாடு செய்கின்றனர். இதற்காக வாடிக்கையாளரிடமிருந்து தரகத் தொகையும் கட்டணத் தொகையும் வசூலித்து கொள்கின்றனர்.

5. பொறுப்புரிமையர், நிறைவேற்றாளர் பணிகளை மேற்கொள்ளுதல்–வங்கி வாடிக்கையாளரின் நிறைவேற்றாளராக பொறுப்புரிமையராக, வக்காலத்தாராக செயலாற்றுகின்றது. ஒருவர் இறந்த பின் அவரது சொத்தை நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் தரப்பட்டுள்ளவர் நிறைவேற்றாளராவார். அவர் அச்சொத்துக்கு பொறுப்பாளராகவும் இருப்பார். இவர் இறந்தவரின் சொத்தைப் பாதுகாத்து உயிலில் கண்டுள்ளபடி செய்யவேண்டும். இப்பணிகளை வங்கி வாடிக்கையாளருக்காக செய்கின்றது.

வாடிக்கையாளரின் வக்காலத்தாராக வங்கி செயலாற்றுகின்றது. பிணையங்களை வாங்கும் பொழுதும் விற்கும்பொழுதும் வாடிக்கையாளர் சார்பாக கையொப்பமிட அதிகாரம் உண்டு. வயது வராதவர்களின் சொத்துக்களுக்கு பொறுப்பாளராகவும், நிறைவேற்றாளராகவும் செயல்படுகின்றது.

6. வாடிக்கையாளருக்காக பணம் அனுப்புகின்றது—ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு பணம் அனுப்புவதற்கு வாடிக்கையாளருக்கு வங்கிகள் உதவுகின்றன. வங்கிகள் காசோலை, பணவிடை, அஞ்சல் மற்றும் தந்திவழி மாற்றம் ஆகிய வழிகளில் வாடிக்கையாளருக்கு பணம் அனுப்ப உதவுகின்றது.

மேற்கூறிய பணிகளை செய்வதன்மூலம் வாடிக்கையாளரின் முகவராக வங்கிகள் செயலாற்றுகின்றன. இவையாவும் வங்கியின் முகமைப் பணிகளாகும்.

3. தற்கால வணிகவங்கியின் பல்வேறு பணிகள் யாது? ஒரு நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் அவைகளின் முக்கியத்துவத்தை குறிப்பிடுக.

பொருளாதார வளர்ச்சியில் வணிகவங்கியின் பங்கு

வங்கிகள் ஆற்றும் பல்வேறு பணிகளிலிருந்து நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அவை பல வகைகளில் உதவுகின்றன என்பதை தெரிந்துக் கொள்ளலாம். “ஒரு நாட்டின் வேளாண்மை அதன் முதுகெலும்பு, தொழில்கள் அதன் இதயம், போக்குவரத்து, அதன் நரம்புகள், வங்கிகள் அதன் ரத்த ஓட்டம்” என்று வர்ணிக்கப்படுவதிலிருந்து வங்கிகளின் முக்கியத்துவம் புலனாகின்றது. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு வங்கிகள் பலவகைகளிலும் துணைபுரிகின்றன.

1. மூலதனத் திரட்சிக்கு வங்கிகள் உதவுகின்றன. மக்களிடையே சேமிக்கும் விருப்பத்தை வளர்த்து அவர்களது சேமிப்பைத் திரட்ட அரும்பாடுபடுகின்றன.

2. திரட்டிய சேமிப்பை முதலீடு செய்வோருக்கு கடனாக வழங்கி நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு துணை செய்வது வங்கிகளேயாகும்.

3. வாணிபம், தொழில் ஆகியவை தொடர்ந்து சீராக நடைபெற உதவுகின்றன. வங்கிகள் அளிக்கும் கடன் உதவியின் மூலமே வாணிப நடவடிக்கைகளில் பெரும்பகுதி நடைபெற்று வருகின்றன.

4. நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கிடையே மூலதனத்தை பகிர்ந்தளிக்க வங்கிகள் உதவுகின்றன. காஷ்மீரில் திரட்டப்பட்ட பணம் கன்னியாகுமரியில் முதலீடு செய்யப்படுவது வங்கித் தொழிலின் சிறப்பாகும்.

5. வங்கியில் பொது மக்களின் வைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேரளவு கடன் பணத்தை வங்கிகள் உருவாக்குகின்றன. எனவே இவை கடன் உற்பத்தி நிலையங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இக்கட பணத்தினால் பலதொழில்கள் தொடங்கப்பட்டு நாட்டின் பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைகின்றது.

6. வணிகத் துறையில் வங்கிகள் ஆற்றும் பணிகள் பல வணிகர்களுக்கு கடன் கொடுப்பது, அவர்களது உண்டியல்களை கழிவு

செய்வது, பணம் அனுப்ப உதவுவது, வெளிநாட்டு வணிகத்திற்கு ஆவண செய்வது போன்ற பல்வேறு பணிகளையும் வங்கிகள் செய்கின்றன.

7. நாட்டின் பண அங்காடியில் வட்டிவீத மாறுதல்களை ஏற்படுத்தி நாட்டின் பொருளாதாரத்தைச் சீர்படுத்த வங்கிகள் உதவுகின்றன.

8. வளரும் நாடுகளில் வங்கிகள் மேற்கொள்கின்ற பணிகள் பலவாகும். சேமிப்புகளைச் சேகரிப்பது, முதலீடு செய்வது, வேளாண்மை சிறு தொழில்களுக்கு கடன் கொடுத்து நாட்டின் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது போன்றவையாகும். உண்மையில் ஆற்றல் மிக்க வங்கி முறை இல்லாதபோது விரைந்தப் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெறமுடியாது. எனவே பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு வங்கிகள் இன்றியமையாதவையாகும்.

4. இந்தியாவில் வங்கிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டபின் வங்கிப் பணிகளின் வளர்ச்சியைப் பற்றிக் கூறுக. (அல்லது)

1969-ல் வணிக வங்கிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதன் காரணத்தை கூறுக.

வங்கிகளின் நாட்டுடமையாக்கம்

நாட்டின் பொருளாதார திட்டங்களின் குறிக்கோள்களை எளிதில் அடைய பெரிய வணிக வங்கிகள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டன. 1969-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 10-ம் தேதி ரூ.50 கோடிக்கு மேல் மூலதனம் வைத்திருந்த 14 பெரிய வணிக வங்கிகள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டன. 1980-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 15-ம் தேதி மேலும் 6 வங்கிகள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டன. இதுவரை 20 வங்கிகள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

நாட்டுடமையாக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள் நோக்கங்கள் - வங்கிகள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டதற்கான முக்கிய காரணங்கள் பின்வருவன:

1. வங்கித்தொழில் ஒரு சிலரின் கையில் குவிந்த நிலையை நீக்குதல்.
2. வேளாண்மைத்துறைக்கு போதுமான கடன் உதவி அளித்தல்.
3. சிறுதொழில்களை வளர்ச்சிக்கு போதுமான நிதிஉதவி அளித்தல்.
4. ஏற்றுமதி துறைக்கு போதுமான கடனை அளித்தல்.
5. புதிய தொழில்முயல்வோர் தோன்றுவதை ஊக்குவித்தல்.
6. வங்கி ஊழியர்களுக்கு போதுமான பயிற்சி அளித்து நியாயமான வேலை நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்துதல்.
7. வங்கி நிர்வாகிகள் வங்கித்துறையில் அனுபவமுள்ளவராக இருக்கும் நிலையை தோற்றுவித்தல்.

நாட்டுடமையாக்கப்பட்ட பின் வங்கிப் பணியின் வளர்ச்சி-வங்கிகள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டது இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் மாபெரும் மாற்றங்களை தோற்றுவித்துள்ளது. இதன் விளைவாக நாட்டில் வியக்கத்தக்க அளவுக்கு வங்கி வசதிகளும், வங்கியிடமுள்ள வைப்புகளும், வங்கி வழங்கும் கடன்களும், வேலை வாய்ப்புகளும் பெருகியுள்ளன. வங்கியின் பணிகளும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. நாட்டுடமையின் விளைவுகளையும் வங்கிப்பணிகள் வளர்ச்சியையும் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

1. புதிய கிளைகள்-நாட்டின் பின்தங்கிய பகுதிகளிலும் கிராமப்புறங்களிலும் சிறிய நகரங்களிலும் வங்கியின் கிளைகள் திறக்கப்பட்டன. 1969-ல் சுமார் 8320 வங்கிக் கிளைகள் இருந்தன. இது தற்போது 42000 கிளைகளாகப் பெருகியுள்ளன. வங்கிவசதிகள் இல்லாத இடங்களில் கிளைகள் திறக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2. கிராமப்புற கிளைகளின் வளர்ச்சி-நாட்டுடமைக்குப் பின்னர், கிராமப்புறங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கிளைகளின் எண்ணிக்கை பெரிதும் அதிகரித்தது. 1969-ம் ஆண்டு கிராமப்புறங்களில் சுமார் 1800 கிளைகள் மட்டும் இருந்தன. தற்போது சுமார் 15,000 கிளைகளுக்கு மேல் கிராமப்புறங்களில் உள்ளன. இதன் விளைவாக கிராமப்புறங்கள் நன்கு வளர்ச்சியடைந்தன. வங்கிகளின் பணி கிராமப்புறங்களுக்கு சென்றடைந்தன.

3. வைப்புகள்-நாட்டுடமைக்குப் பின்னர் வங்கியிடம் உள்ள வைப்புகள் பெருமளவு அதிகரித்தன. 1969-ல் ரூ.460 கோடி வைப்புகளாக இருந்தது. இது தற்போது சுமார் ரூ.51,050 கோடிகளாக அதிகரித்துள்ளது.

கிளைவங்கியும் தனிவங்கியும்-வணிகவங்கி குறுகிய எல்லைக்குள் ஓரிரு கிளைகளை மட்டும் நிறுவிக்கொண்டு வங்கித்தொழிலை நடத்தினால் அது தனிவங்கி முறையாகும். அமெரிக்காவில் தனிவங்கி முறை பின்பற்றப்படுகின்றது. கிளைவங்கி முறையில் ஒவ்வொரு வணிகவங்கியும் பல கிளைகளோடு நாட்டின் பல பாகங்களிலும் செயல்படுகின்றன. இங்கிலாந்து மற்றும் பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் இம்முறை பின்பற்றப்படுகின்றது. சேயர்ஸ் தனிவங்கி முறையை சிற்றளவுத் தொழிலோடும் கிளைவங்க முறையை பேரளவு தொழிலோடும் ஒப்பிடுகின்றார்.

கிளைவங்கி முறை

இம்முறையில் ஒவ்வொரு வணிக வங்கியும் கிளை அலுவலகங்களுடன் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் செயல்படுகின்றது. கிளைவங்கி முறைக்கு இங்கிலாந்த ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். வெஸ்ட் மினிஸ்டர், பார்க்லேக்ஸ், லாயிட்ஸ், மிட்லன்ட், நேசனல் பரவின்ஷியஸ் ஆகிய ஐம்பெரும் வங்கிகள் நாட்டின் வங்கி நடவடிக்கைகளில் 85%க்கும் அதிகமான நடவடிக்கையை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வங்கிகளுக்கு சுமார் 80,000 த்திற்கு மேற்பட்ட கிளைகள் உள்ளன.

கிளைவங்கி முறை கனடா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, இந்தியா ஆகிய நாடுகளிலும் பின்பற்றப்படுகின்றது. இந்தியாவில் பாரத ஸ்டேட் வங்கிக்கு மட்டும் சுமார் 6,500 கிளைகள் உள்ளன.

கிளைவங்கி முறையின் நன்மைகள்-கிளைவங்கியால் கிடைக்கக்கூடிய நன்மைகள் பின்வருவனவாகும்.

1. பேரளவு உற்பத்தியில் விளையக்கூடிய நன்மைகள் யாவும் கிளைவங்கி முறையின் மூலம் கிடைக்கின்றன. கிளைவங்கி வேலை பகுப்பு முறையை மேற்கொள்ள முடியும். ஒவ்வொரு துறையிலும் தேர்ச்சிப் பெற்ற தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தி அதிக அளவுப்பணியைப் பெற வாய்ப்புண்டு. இதனால் வேலைத் திறமையும் வளரும். இதுபோன்ற நன்மைகள் தனிவங்கி முறைக்கு கிடையாது.

2. கிளைவங்கி முறையில் வங்கிக்கிளைகள் நாடு முழுவதும் பரவியிருப்பதனால் பல்வேறு நபர்களின் சேமிப்பை திரட்டி மூலதனப் பெருக்கத்தை உருவாக்கலாம். தனிவங்கிமுறையில் நாட்டின் ஒரு பகுதியில் வாழும் மக்களின் சேமிப்பை மட்டும் தான் திரட்டமுடியும்.

3. கிளைவங்கி முறையில் வங்கி நிறுவனங்கள் தொழிலில் ஏற்படும் பல்வேறு ஆபத்துக்களை அல்லது இடர்களை தாங்கிக் கொள்ள முடியும். இவ்வங்கிகள் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வெவ்வேறு வகையான தொழில்களுக்குக் கடன் கொடுப்பதால் இடர்களை பரவலாக்கிக் கொள்கின்றன. இதனால் நாட்டின் ஒரு பகுதியில் ஏற்படும் பொருளாதாரச் சீர்கேடு வங்கியின் வலுவை குறைப்பதில்லை.

4. கிளைவங்கி முறையின் கீழ் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு காசோலை, உண்டியல், அஞ்சல் மாற்றம் ஆகியவற்றின் வாயிலாக பணம் அனுப்புவதற்கு முடிகின்றது. ஒரு வங்கிக்கு நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கிளை இருப்பதே இதற்கு சாத்தியமாகின்றது. ஆனால் தனி வங்கி முறையின்கீழ் இது சாத்தியமாகாது.

5. கிளைவங்கி முறையின் கீழ் ஒவ்வொரு கிளையும் குறைந்தளவு ரொக்கத்தை கையிருப்பாக வைத்துக் கொண்டு வங்கித்தொழிலை நடத்தமுடியும். அப்படி பணம் தேவையானால் ஒரு கிளையானது மற்ற கிளைகளிடமிருந்து ரொக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். ஆனால் தனி வங்கிமுறையின் கீழ் இதற்கு சாத்தியமில்லை.

6. கிளைவங்கி முறையில் நாட்டின் செழிப்பு மிக்க பகுதிகளில் திரட்டப்படும் சேமிப்பு செழிப்பு குறைந்த பகுதிகளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதனால் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளும் ஏறத்தாழ ஒரே சீராக வளர ஏதுவாகின்றது. ஆனால் தனிவங்கி முறையில் இது சாத்தியமாக இருக்காது.

7. கிளைவங்கி முறையில் ஒரு சில கிளைகளில் பயனின்றி தேங்கிக்கிடக்கக் கூடிய பணத்தை வேறு கிளைகளுக்கு அனுப்பி வைக்கமுடியும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் தனக்கு கிடைக்கக்கூடிய இலாபத்தினை உச்ச அளவினதாக அமைத்துக் கொள்ளமுடியும்.

8. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் ஒரே மாதிரியான வட்டி விகிதம் நிலவுவதற்கு கிளை வங்கி முறை வழிகோலுகின்றது. இம்முறையின் கீழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியிலிருந்து பிற பகுதிகளுக்கு பணத்தை அனுப்ப முடிவதால் இது சாத்தியமாக இருக்கின்றது.

9. கிளை வங்கிமுறையின் கீழ் மொத்த வங்கியின் எண்ணிக்கை மிகக்குறைவானதாகும். எனவே மையவங்கி வங்கிகளின் நடவடிக்கைகளை திறமையுடன் கண்காணிக்கின்றது. ஆனால் தனிவங்கி முறையில் மொத்த வங்கிகள் அதிகம் இருப்பதால் அவற்றை கண்காணிப்பது எளிதல்ல.

10. ஒரு தனிநபருக்கோ அல்லது தனி நிறுவனத்திற்கோ பெரிய தொகையை கடனாகக் கொடுக்க கிளைவங்கி முறையின் கீழ் சாத்தியமாகின்றது. ஆனால் தனி வங்கிமுறையின் கீழ் பெரிய தொகையை கடனாக கொடுக்க முடியாது.

கிளைவங்கி முறையின் தீமைகள்-கிளைவங்கி முறையால் கிடைக்கும் நன்மைகள் தொடர்ந்து கிடைக்கும் என்று கூறமுடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் வங்கியின் கிளைகள் பெருகினால் அதனால் பல தீமைகள் எழுகின்றன. கிளைவங்கி முறையில் ஏற்படக்கூடிய தீமைகளாவன.

1. வங்கியின் கிளைகள் பல மடங்காக பெருகிவிட்டால் அதனை திறம்பட நிர்வகிக்க முடியாது. மேலும் கிளைகளின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைத்து செயல்படுத்துவதற்கு ஆகும் செலவு பெருமளவு அதிகரிக்கின்றது.

2. தனிவங்கி முறையில் ஒரு வங்கி திவாலானால் அது நாடு முழுவதிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை. ஆனால் பல கிளைகள் உடைய கிளை வங்கி ஒன்று திவாலானால் அது நாடு முழுவதிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

3. கிளைவங்கி முறையின் கீழ் வாடிக்கையாளரைப் பற்றி மேலாளர் நேரடியாக அறிந்திருக்கமுடியாது. தலைமை அலுவலகத்தின் அனுமதியின் பேரிலேயே கிளை மேலாளர் செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் தனிவங்கி முறையின் கீழ் வாடிக்கையாளரின் நிலையை அறிந்து மேலாளர் செயல்பட முடிகின்றது.

4. கிளைவங்கி முறையில் ஓரிடத்தில் சேமிக்கப்பட்ட பணம் வேறொரு இடத்தின் வளர்ச்சிக்காக செலவிடப்படுகின்றது. இதனால் ஒரு வட்டாரத்தில் திரட்டப்படுகின்ற பணம் அதே வட்டாரத்தில் செலவிடப்படுவதில்லை.

5. கிளைவங்கி முறையால் நாட்டின் வங்கித்தொழிலில் சர்வாதீனம் தோன்றுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன. நாடுமுழுவதும் கிளைகளுடைய பெரிய வங்கி காலப்போக்கில் சர்வாதீன அமைப்பாக உருவாகின்றது. இது சமுதாயத்திற்கு ஏற்றதல்ல. ஒரு வங்கி மிகுதியாக கிளைகளை தொடங்கினால் ஒவ்வொரு கிளையும் அதன் முழுதினையும் பயன்படுத்த வாய்ப்பில்லாமல் போகின்றது.

இந்தியாவில் கிளைவங்கி முறைகிளைவங்கி முறையே இந்தியாவிற்கு ஏற்றதாகக் கருதப்படுகின்றது. இதற்கான காரணங்கள் பின்வருவன.

1. கடந்த காலத்தில் திவாலான வங்கிகளில் பெரும்பாலானவை சிறிய வங்கிகளேயாகும்.

2. கிராமப்புற மக்களிடமுள்ள சேமிப்புகளை திரட்டுவதற்கு சிறிய வங்கிகள் ஏற்றவையல்ல. ஏனெனில் இவைகள் கிராமப்புறங்களில் இலாபகரமாக செயல்பட முடிவதில்லை.

3. நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வங்கி வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்கு கிளைவங்கி முறையே உகந்ததாக உள்ளது.

4. திறமைக் குறைவோடு நிர்ணயிக்கப்பட்ட பல தனிவங்கிகளை இந்திய ரிசர்வ் வங்கி வலுக்கட்டாயமாக இணையச் செய்தது. இதன் மூலம் கிளைவங்கி முறையே இந்தியாவிற்கு ஏற்றத என்பதை அறியலாம்.

இந்தியாவில் தற்போது கிளைவங்கி முறையே உள்ளது. ஏறத்தாழ 30,000 கிளைகளையுடைய 85 வங்கிகள் உள்ளன. சராசரி 20,000 மக்களுக்கு ஒருகிளை என்ற வீதத்தில் வங்கிக்கிளைகள் உருவாகியுள்ளன.

தனிவங்கி முறையிலுள்ள நன்மை தீமைகளை விளக்குக.

தனிவங்கி முறை

வணிகவங்கி குறுகிய எல்லைக்குள் ஓரிரு கிளைகளை மட்டும் நிறுவிக்கொண்டு வங்கித்தொழிலை மேற்கொண்டால் அது தனி வங்கி முறையாகும். இம்முறையில் ஒவ்வொரு வங்கியும் தனி அலுவலகமாக கிளைகளின்றி செயல்படுகின்றது. ஒவ்வொரு வங்கிக்கும் தனியாக மூலதனமும் இயக்குநர் குழுவும் உள்ளது. அமெரிக்காவில் இத்தகைய வங்கிகளே காணப்படுகின்றது. வங்கித்தொழிலில் சர்வாதீனம் தோன்றிவிடக்கூடாது என்ற நோக்கத்தோடு இம்முறை அமெரிக்காவில் கொண்டு வரப்பட்டது.

தனிவங்கி முறையின் நன்மைகள்—தனிவங்கி முறையில் கீழ்க்கண்ட நன்மைகள் இருக்கின்றன.

1. இம்முறையில் வங்கிகள் சிறிய நிறுவனங்களாக இருப்பதால் அவை நிறுவப்பட்டுள்ள இடத்தில் சிறப்பாக செயல்படுகின்றன. வாடிக்கையாளருக்கும் மேலாளருக்கும் நேரடித்தொடர்பு இருக்கின்றது.
2. தனிவங்கி முறையில் நடைமுறைச் செலவு மிகவும் குறைவு. இதில் தலைமை அலுவலகம், கிளைகள், கண்காணிப்புச் செயலகம் போன்றவைகளுக்குச் செலவுகள் இல்லை.
3. இம்முறையின் கீழ் ஒரு வட்டாரத்தில் சேகரிக்கப்படும் சேமிப்பு முழுவதும் அப்பகுதியிலேயே பயன்படுத்தப்படுவதால் அப்பகுதி முன்னேற வாய்ப்பிருக்கின்றது.
4. இம்முறையின் கீழ் வங்கி அதிகாரிகள் வாடிக்கையாளரின் பணத்தேவையையும் அவர்களின் கடனைத் திருப்பி அளிக்கும் திறனையும் நன்கு அறிய முடிகின்றது. இதனால் கடன் வசதிகள் எளிதாக பெறமுடிகின்றது.
5. தனிவங்கி முறையின் கீழ் ஒரு பகுதியில் தேவைக்கும் அதிகமாக வங்கிகள் தோன்றுவதில்லை. இதனால் வங்கித் தொழிலில் வீணான போட்டி ஏற்படுவதில்லை.
6. தனிவங்கி சிறு அமைப்பாக இருப்பதால் வங்கி ஊழியர்கள் நேரடியாக கண்காணிக்கப்படுகின்றனர். மோசடிகள் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை.

தனிவங்கி முறையின் தீமைகள்—தனிவங்கி முறையில் பின்வரும் தீமைகள் காணப்படுகின்றன.

1. தனிவங்கிகள் மிகக் குறைந்த மூலதனத்தோடு செயல்படுகின்றன. இதனால் மந்தநிலை ஏற்படும் போது தனி வங்கிகள் பாதிக்கப்படுகின்றன. நிதிவசதி போதாமையால் வாடிக்கையாளர்களுக்கு சிறப்பாக பணியாற்ற முடிவதில்லை.
2. தனிவங்கிகள் பெரும்பாலும் நகர்புறங்களிலேயே அமைக்கப்படுகின்றன. இதனால் கிராமப்புறங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன.

3. தனிவங்கி முறையால் ஒரு வட்டாரத்திலுள்ள சிலருக்கு மட்டும் சலுகைகள் கிடைக்கின்றன. தனிவங்கி முறையில் வங்கிகள் அதிக அளவில் சேமிப்பை சேகரிக்கவோ, சேவை செய்யவோ முடியாது.

கிளைவங்கி முறை முறையையும், தனிவங்கி முறையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் கிளைவங்கி முறையே நாடுகளின் வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக இருக்கின்றது. இந்தியா போன்ற வளர்ந்து வரும் நாடுகளுக்கு கிளைவங்கி முறையே ஏற்றதாக உள்ளது.

கலப்பு வங்கி முறையின் நன்மைகள், தீமைகளைக் கூறுக.

கலப்பு வங்கி முறை என்றால் என்ன? அது வைப்பு வங்கி முறையிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது?

கலப்பு வங்கி முறை

வங்கி செய்கின்ற பணிகளின் அடிப்படையில் வங்கிகளை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன. 1. வைப்பு வங்கிமுறை, 2. முதலீட்டு வங்கிமுறை, 3. கலப்பு வங்கி முறை ஆகியனவாகும்.

1. **வைப்பு வங்கிமுறை**—வணிக வங்கியின் முதன்மையான பணி வைப்புகளைப் பெறுவதும் கடன் வழங்குவதும் ஆகும். வங்கிகள் மக்களிடம் வைப்புகளை ஏற்று குறுகிய கால கடன் அளிக்கும் முறையை வைப்பு வங்கி முறை எனலாம்.
2. **முதலீட்டு வங்கிமுறை**—வணிகவங்கிகள் தொழிலுக்கு வேண்டிய நீண்டகால கடன் தேவைகளை மட்டும் நிறைவேற்றினால் அது முதலீட்டு வங்கி முறையாகும். இம்முறைக்கு தொழில் வங்கிமுறை என்று மற்றொரு பெயரும் உண்டு. நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சியில் இவ்வங்கிகளின் பெரும் பங்கேற்கின்றன.
3. **கலப்பு வங்கிமுறை**—வைப்பு வங்கிமுறையும் முதலீட்டு வங்கி முறையும் இணைந்து கலப்பு வங்கி முறை உருவானது. இம்முறையின் கீழ் வணிக வங்கிகள் வைப்புகளை ஏற்று குறுகிய கால கடன்களையும், நீண்டகால கடன்களையும் அளிக்கின்றன. ஜெர்மன் நாடு கலப்பு வங்கி முறைக்கு தாயகமாகும். இந்நாடு விரைவான தொழில் வளர்ச்சிப் பெற்றதற்கு கலப்பு வங்கி முறை ஒரு முக்கியக் காரணமாகும்.

கலப்பு வங்கி முறையின் நன்மைகள்— கலப்பு வங்கி முறையால் கீழ்க்காணும் நன்மைகள் கிடைக்கின்றன.

1. நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டியநிதியை வழங்கி தொழில்கள் விரைவாக வளருவதற்கு உறுதுணையாக இம்முறை இருக்கின்றது.

2. கலப்பு வங்கியானது தொழில் நிறுவனங்கள் பற்றி ஆராயும் திறமையுள்ளவர்களை தம்மிடம் கொண்டுள்ளது. இவர்களால் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு வேண்டிய ஆலோசனைகளை வழங்கமுடியும்.

3. வங்கிகளிடம் பயன்படுத்த இயலாமல் நிதி தேங்கிக் கிடக்கலாம். இந்நிதிகளை வங்கிகள் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு நீண்டகாலக் கடன்களை வழங்குவதன் பயனுள்ள வகையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

4. நீண்டகாலக் கடன் அளிப்பதன் மூலம் வங்கிகளின் வருவாய் அதிகரிக்கின்றது.

கலப்பு வங்கி முறையில் தீமைகள்—வங்கிமுறையில் சில தீமைகளும் உள்ளன.

1. தொழில்களில் மந்த நிலை தோன்றும் காலத்தில் கலப்பு வங்கிகள் நட்ப்படவேண்டியிருக்கும்.
2. வணிகவங்கிகள், தான் பெறும் நடப்புக்கணக்கு வைப்புகளை தொழில்களுக்கு நீண்டகால கடன்களாக வழங்க பயன்படுத்துகின்றன. வைப்பாளர்கள் முன் அறிவிப்பு ஏதுமின்றி வங்கியிடமிருந்து வைப்பை திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டால் வங்கிகள் நீண்டகால கடன் வழங்குவது தடைபடும்.
3. செழிப்புக் காலத்தில் இவ்வங்கிகள் அதிக கடன் உதவி அளிப்பதால் பணவீக்கம் ஏற்படுகின்றது.

இந்தியாவில் கலப்பு வங்கி முறை— பல காலமாக இந்திய வங்கிகள் குறுகிய காலக்கடன்களை மட்டுமே வழங்கி வந்தன. அண்மைக்காலத்தில் நடுத்தர காலக்கடன்களையும் நீண்டகாலக் கடன்களையும் கொடுக்க முன்வந்தன. தொழில்களுக்கு குறுகிய காலத்திற்கு வழங்கப்படும் கடன்களை மீண்டும் புதுப்பித்து தருகின்றது. இது நீண்டகாலக் கடனாக மாறிவிடுகின்றது. வணிக வங்கிகள் தொழில்நிதிக்கழகம் மாநில நிதிக்கழகம் ஆகியவற்றின் பங்குகளிலும் கடன் பத்திரங்களிலும் முதலீடு செய்கின்றன. இதனால் தொழில் முதலீட்டில் வணிகவங்கிகள் மறைமுகமாகப் பங்கேற்கின்றன.

1969-ம் ஆண்டில் 14 பெரிய வங்கிகள் நாட்டுமையாக்கப்பட்டன. பின்னர் இவை தொழில்களுக்கு அளித்துவரும் நீண்டகால கடன்கள் பெருகின.

வணிக வங்கிகள் நீண்டகால கடன்களை வழங்கிவந்தாலும் இவை வழங்கிவரும் மொத்தக் கடன்களில் நீண்டகால கடன்களின் பங்கு மிகக் குறைவானதாகும். வணிக வங்கிகள் தொழில் வளர்ச்சிக்கு வருங்காலத்தில் அதிக அளவில் உதவும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

UNIT- III

மையவங்கி (CENTRAL BANKING)

மையவங்கியின் பணிகளை விவரி.

(அல்லது)

இறுதிநிலை கடன் ஈவோனாக ஒரு மையவங்கி செயல்படுவது பற்றி விளக்குக.

நாட்டின் வங்கி அமைப்பில், தலைமை இடத்தில் மையவங்கி உள்ளது. டீக்காக் என்பவர் “நாட்டின் வங்கி முறைக்கும் பண முறைக்கும் தலைவனாக மையவங்கி விளங்குகின்றது” என்று கூறுகின்றார். ஒரு நாட்டின் மையவங்கி அந்நாட்டின் பண அதிகாரி எனக்குறிப்பிடுகின்றது. மனித உடம்பில் தலையைப் போல் நாட்டின் வங்கிமுறையில் மையவங்கி முக்கியத்துவம் உடையதாகும்.

மையவங்கி-விளக்கம்

மையவங்கி குறித்து யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இலக்கணம் இல்லை. மையவங்கியின் பணிகளின் அடிப்படையில் பல்வேறு இலக்கணங்கள் பலரால் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

காகிதப் பண வெளியீட்டில் முற்றூரிமைப் பெற்றுள்ள நிறுவனமே மையவங்கி என்று பேரா. ஹாட்ரி, விராஸ்மித் போன்றோர் கூறியுள்ளனர்.

கடன்களைக் கட்டுப்படுத்தும் பணியை ஆற்றிவரும் நிறுவனமே மையவங்கி என்பது ஷாவின்க் கருத்தாகும்.

“இறுதிநிலைக் கடன் ஈவோனே மையவங்கி” என்று ஹாட்ரி இலக்கணம் தருகின்றார்.

பேரா.எல்.சி.ஜெயினின் இலக்கணப்படி “மையவங்கியானது நாட்டில் புழங்கும் பணத்தினையும், வங்கிக் கடன்களையும் கண்காணிப்பதற்கென நிறுவப்பட்ட அரசியல் சார்பற்றதும், இலாப நோக்கு இல்லாததுமான மக்களின் பதிலாள் நிறுவனம் மையவங்கி” ஆகும்.

மையவங்கியின் பணிகள்

நாட்டின் நலன் கருதி மையவங்கி பின்வரும் பணிகளை ஆற்றி வருவதாக டீக்காக் என்பவர் தனது மையவங்கியியல் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பணிகளாவன:

1.காகிதப் பண வெளியீடு-காகிதப் பணத்தை வெளியிடும் அதிகாரம் மையவங்கிக்கு மட்டுமே உள்ளது. அதாவது மையவங்கிகள் எல்லா நாடுகளிலும் காகிதப் பண வெளியீட்டில் முற்றூரிமைப் பெற்றுள்ளன. இதனால் சில நன்மைகள் கிடைக்கின்றன.

1. காகிதப் பண வெளியீட்டு முறை ஒரே சீரானதாகவும் எளிதாகவும் அமைகின்றது.
2. புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் அளவை கட்டுப்படுத்த முடிகின்றது.
3. நாட்டின் தேவைக்கேற்ப காகிதப் பண அளவை அதிகரிக்கவும் குறைக்கவும் மையவங்கியால் முடிகின்றது.

காகிதப் பணத்தை பல மதிப்பு அளவுகளில் அச்சிட்டு வெளியிடுவதும் அதனை கண்காணிப்பதும் மையவங்கியே ஆகும். இதற்கென பணவெளியீட்டு இலாகா என்ற தனி இலாகா பண அதிகாரிகளின் தலைமையில் செயல்படுகின்றன. பேரா. ஹேட்டே என்பவர் காகிதப் பண வெளியீட்டை மையவங்கியின் முக்கியப் பணியாகக் கருதுகின்றார்.

2. அரசின் வங்கி- மையவங்கி அரசிற்கு வங்கியாகவும், பதிலாளராகவும் ஆலோசகராகவும் செயல்படுகின்றது. பேரா. ஸ்பார்க் என்பவர் மையவங்கியை அரசின் பணபதிலாளர் எனக் கூறுகின்றார். மையவங்கி அரசின் ஓர் அங்கமாகும் என கேயர்ஸ் கருதுகிறார்.

அரசின் வங்கி என்ற வகையில் மையவங்கி பின்வரும் பணிகளை ஆற்றி வருகின்றது.

அ) அரசின் வரவு-செலவு கணக்குகளை கவனித்து வருகின்றது.

ஆ) அரசுக்குப் பொதுமக்கள் செலுத்தவேண்டிய பணத்தை இது பெற்றுக் கொள்கின்றது. உதாரணமாக வரித்தொகையைப் பெற்றுக் கொள்வதை கூறலாம்.

இ) பணம் பட்டுவாடா செய்தல் போன்ற பணிகளை மையவங்கி நிறைவேற்றுகின்றது.

ஈ) அரசுக்கு தேவைப்படும் பொதுக் கடன்களை இது எழுப்புகின்றது.

உ) அரசின் புதிய கடன்பத்திரங்களை விற்பதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்கின்றது.

ஊ) அரசுக்கு தற்காலிகமாக தேவைப்படும் பணத்தை கடனாக அளிக்கின்றது. இத்தன்மைக்கான கடன்கள் வழிவகை கடன்கள் எனலாம்.

எ) பொருளாதார மந்தம், போர் போன்ற நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டிருக்கும் போது அரசுக்கு விசேசக் கடன்களை அளிக்கின்றது.

ஏ) அரசுக்காக அயல்நாட்டுச் செலவினங்களை வாங்குவதையும் விற்பனையும் செய்கின்றது.

ஐ) நிதி மற்றும் பொருளாதார விஷயங்கள் குறித்து அரசுக்கு அவ்வப்போது ஆலோசனை அளித்து வருகின்றது.

சுருங்கக் கூறின் மையவங்கி அரசின் வங்கியாகவும் அதன் ஆலோசகராகவும், பதிலாளராகவும் பணியாற்றுகின்றது.

3. வங்கிகளுக்கு வங்கி- மையவங்கி நாட்டிலுள்ள மற்ற வங்கிகளுக்கெல்லாம் தலைமை வங்கியாக விளங்குகின்றது. பேரா. வில்லியம்ஸ் என்பவர் மையவங்கி என்பது வங்கிகளின் வங்கி என குறிப்பிடுகின்றார். வங்கிகளுக்கு வங்கி என்ற வகையில் மையவங்கி கீழ்க்காணும் பணிகளை ஆற்ற வருகின்றது.

அ. வணிக வங்கிகள் யாவும் மையவங்கியில் கணக்குகள் வைத்துள்ளன. இவை தம்மிடமுள்ள வைப்புகளில் ஒரு பகுதியை மையவங்கியில் ரொக்க இருப்பாக வைத்துள்ளன.

ஆ. அவசியம் ஏற்படும் போது வணிக வங்கிகளுக்கு மையவங்கி கடன்கள் அளித்து வருகின்றது. முதல்தர வங்கிகள் அரசாங்கக்

கடன்பத்திரங்கள் போன்றவற்றை ஈடாகப் மையவங்கி வணிக வங்கிகளுக்கு கடன்கள் அளித்து வருகின்றன. மையவங்கி அறிவுரைக்கேற்ப வணிகவங்கிகள் தம் கொள்கைகளை உருவாக்கிச் செயல்படுகின்றது.

4. வங்கிகளின் தீர்வகம்-எல்லா வங்கிகளும் மையவங்கியில் ரொக்க இருப்புகள் வைத்திருக்கின்றன. இதனால் ஒரு வங்கியில் பிற வங்கிகளுக்கு கொடுக்க வேண்டியக் கடன்களை எளிதில் தீர்த்துக் கொள்ள முடிகின்றது. மையவங்கி நாடெங்கும் தீர்வகங்களை அமைத்துள்ளது. தீர்வகங்களில் வங்கிகளின் சார்பாளர்களை ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சந்தித்து தாங்கள் பணம் கொடுக்க வேண்டிய, பணம் பெற வேண்டிய காசோலைகளை கணக்கெழுதிக் கொண்டு மாற்ற முடிகின்றது. மையவங்கியில் உள்ள வணிக வங்கிகளின் பற்று வரவு கணக்கில் உரிய மாற்றங்களை செய்வதன் மூலம் இவ்வாறு செய்யமுடிகின்றது. எனவே வங்கிகள் தங்களுக்குள் தரவேண்டிய கடன்களை எளிதில் தீர்த்து வைக்கும் மைய நிறுவனமாக மையவங்கி உள்ளது.

5. இறுதிநிலைக் கடன் ஈவோன்-வணிகவங்கிகளிலும் பண அங்காடியிலும் நெருக்கடி நிலை ஏற்படும் போது பாதிக்கப்பட்டுள்ள வங்கிகளுக்கு துயரைத் துடைக்கக்கூடிய ஒரே நிறுவனம் மையவங்கியாகும். இறுதியாக கடன் கொடுக்கும் பணியினை மையவங்கி மேற்கொள்வதால் வங்கிகள் முறிவடையாமல் காப்பாற்றப்படுகின்றது. டீக்காக் என்பவர், சில நிபந்தனைகளோடு வங்கிகள் ஏனைய நிதி நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் நியாயமான கடன் தேவைகளை நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ நிறைவேற்ற வேண்டியது மையவங்கியின் பொறுப்பாகும். இப்பொறுப்பை மேற்கொள்ளும் மையவங்கி இறுதிநிலைக்கடன் ஈவோனாக விளங்குகின்றது என்கின்றார்.

வங்கிகள் ஒன்றுக்கொன்று பணம் அனுப்புவதற்கான வசதிகள் செய்து கொடுப்பது, காசோலைத் தீர்வகங்களை நடத்துவது நாட்டின் பல பாகங்களில் தேவையான அளவு பணம் இருக்கும் வகையில் பணப்பெட்டகங்களை நிர்வகிப்பது ஆகியன இப்பணியில் அடங்குகின்றது.

6. அந்நிய செலாவணியின் பாதுகாவலன்- அந்நியச் செலாவணியைச் சேகரித் தேவையானவர்களுக்கு பங்கிட்டுக் கொடுப்பது மையவங்கியின் முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகும். நாட்டு மக்களால் திரட்டப்படும் அந்நியச் செலாவணி முழுவதையும் சட்டப்படி மையவங்கியிடம் விற்கவேண்டும். மையவங்கி அந்நியச் செலாவணியை இறக்குமதியாளர், அயல் நாடுகளுக்குச் செல்வோர் ஆகியோர்களுக்குக் கட்டுப்பாட்டுடன் பங்கிட்டு அளிக்கின்றது. இதற்கென மையவங்கியில் செலாவணிக் கட்டுப்பாட்டுத்துறை என்ற தனி இலாகா ஒன்று உள்ளது. அரசு நிர்ணயிக்கும் அந்நியச் செலாவணி மாற்று விகிதத்தை மையவங்கி நிலைபெறச் செய்கின்றது. மையவங்கி பொன், அந்நியச் செலாவணி ஆகியவற்றின் பாதுகாவலனாக பணியாற்றுகின்றது.

7. கடன் கட்டுப்பாடு-தற்கால மையவங்கியின் தலையாய பணி கடன் கட்டுப்பாடே என பேரா. டீக்காக், சர் பெஞ்சமிங் ஸ்ட்ராங் ஆகியோர் கூறுகின்றனர். நாட்டிலுள்ள வணிகவங்கிகள் வழங்கும் கடன்களை மையவங்கி ஒழுங்குப்படுத்தி வருகின்றது. இதன் மூலம் நாட்டில்

புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் அளவை மையவங்கி கட்டுப்படுத்துகின்றது. இப்பணியை மையவங்கி செம்மையாக நிறைவேற்றினால் பணவீக்கம், பணவாட்டம் ஆகிய சிக்கல்கள் ஏற்படாது.

வணிகவங்கிகள் வழங்குகின்ற கடன்களை கட்டுப்படுத்துவதற்காக மையவங்கி சில கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளை கையாளுகின்றன. அவை கடன் அளவுக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள், கடன் தன்மைக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள் என இருவகைப்படும். வங்கிவீதக் கொள்கை, வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள், ரொக்க காப்பிருப்பு விகிதம் போன்றவை கடன் கட்டுப்பாட்டு, வரம்பு நிர்ணயம், அறிவுறுத்தல்; நேரடி நடவடிக்கை போன்றவை கடன் தன்மை கட்டுப்பாட்டுக் கருவியாகும்.

8. பிற பணிகள்-வளர்ச்சிக் குறைந்த நாடுகளில் மையவங்கி மேற்கூறிய பணிகளைத் தவிர வேறு சில சிறப்புப் பணிகளையும் ஆற்றிவருகின்றன. அவையாவன.

1. இந்நாடுகளின் தொழில்துறை, வேளாண்மைத் துறை ஆகியவற்றிற்கு நிதி உதவி அளிக்கின்றது.

2. இந்நாடுகளின் வங்கி அமைப்பில் பல குறைபாடுகள் உள்ளன. இக்குறைபாடுகளை அகற்றுவது மையவங்கியின் பொறுப்பாக இருக்கின்றது.

உரிய பணக்கொள்கை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு பொருளாதார வளர்ச்சித்திட்டங்களுக்கு மையவங்கி உதவி புரிகின்றது.

சுருங்கக்கூறின், பொருளாதார வளர்ச்சியில் பின்தங்கி உள்ள நாடுகளின் வளர்ச்சி வேகத்தை விரைவுபடுத்த மையவங்கிகள் தம்மால் இயன்றவரை உதவுகின்றன. நன்கு அமைந்த மையவங்கி உள்நாட்டு விலைவாசியை கட்டுப்படுத்தவும் அந்நியச் செலாவணி வீதத்தை நிலைப்படுத்தவும் பணம் மற்றும் தொழில் பிரச்சினைகளை தவிர்க்கவும் உதவுகின்றது. மையவங்கியின் பணியினை பின்வரும் பட்டியல் காட்டுகின்றது.

ஒரு நாட்டின் நாணய பெருக்கத்தினை கட்டுப்படுத்த மையவங்கியிடம் எத்தகைய கருவிகள் உள்ளன? (அல்லது)

வங்கிவீதக் கொள்கை வெளி அங்காடி நடவடிக்கை கருத்தை விளக்குக. அதன் வரையறைகளைத் தருக. (அல்லது)

ரொக்க இருப்புவித மாறுதல்கள் வெளி அங்காடி நடவடிக்கை இவற்றில் எது சிறந்தது ஏன்?

கடன் கட்டுப்பாடு

மையவங்கி ஆற்றி வருகின்ற பல்வேறு பணிகளில் அதனுடைய கடனைக் கட்டுப்படுத்தும் பணியே முதன்மையானது என்று டீக்காக் கூறுகின்றார். தற்காலத்தில் புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் பெரும்பகுதி கடன் பணமாக இருப்பதால் கடன்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். வணிக வங்கிகள் மிதமிஞ்சியோ அல்லது மிகக்குறைவாகவோ கடன்களை வழங்கினால் நாட்டுப் பொருளாதாரத்தில் நிலையானத் தன்மை இருக்காது. எனவே நாட்டின் பண அதிகாரியான

மையவங்கி வணிகவங்கிகள் அளவுக்கு அதிகமாக கடன்கள் வழங்குவதையும் அளவுக்கு குறைவான கடன்கள் வழங்குவதையும் தடுக்க வேண்டும்.

கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள்

வணிக வங்கிகள் வழங்கும் கடன்களை கட்டுப்படுத்தவும் அவற்றின் கொள்கையை கட்டுப்படுத்தவும் நாட்டின் நாணயப் பெருக்கத்தினைக் கட்டுப்படுத்தவும் மையவங்கிக்கு சில அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வதிகாரங்களை கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள் மூலம் செயல்படுத்துகின்றது. தற்காலத்தில் மையவங்கி இருவகைக் கடன் கட்டுப்பாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றுகின்றது. அவை. 1.கடனளவு கட்டுப்பாட்டு முறைகள், 2.கடன்தன்மைக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் ஆகியனவாகும்.

கடன் அளவுக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள்—நாடு முழுவதிலுமுள்ள பல்வேறு துறைகளுக்கும், தொழில்களுக்கும் வணிக வங்கிகள் வழங்கும் கடன்களை நெறிப்படுத்துவதற்கான மையவங்கி கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டு முறையை பின்பற்றுகின்றது. கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டு முறையில் பின்வரும் கருவிகளை மையவங்கி பயன்படுத்துகின்றது. அவைகள். 1.வங்கிவீதக் கொள்கை, 2. வெளி அங்காடி நடவடிக்கை, 3.ரொக்க இருப்பு வீத மாறுதல்கள், 4.நீர்மைச் சொத்து விகிதம் ஆகியவைகளாகும்.

வங்கிவீதக் கொள்கை

வங்கிவீதம் என்பது வணிக வங்கியின் முதல்தர உண்டியல்களை மறுகழிவு செய்வதற்கு மையவங்கி விதிக்கக்கூடிய குறைந்தபட்ச வட்டி வீதமாகும். வங்கிவீதம் மிகவும் முக்கியமானதொரு கருவியாகும். ஏனெனில் மையவங்கியால் வட்டி வீதத்தை அதிகரிப்பதன் மூலம் நாட்டிலுள்ள கடன் அளவைக் குறைக்கவும், வட்டி வீதத்தை குறைப்பதன் மூலம் நாட்டிலுள்ள கடன் அளவை அதிகரிக்கவும் முடிகின்றது.

மேன்மில்லன்குழு அறிக்கை—வங்கிவீதக் கொள்கை பணமுறையை சிறப்பாக நிர்வகிக்க மிகவும் தேவையான ஒன்றாகும். இது மிகவும் நுட்பமான, அழகான கருவியாகும் என்று கூறுகின்றது.

வங்கிவீதக் கொள்கையின் செயல்பாடு— மையவங்கி, வங்கிவீதத்தை மாற்றுகின்ற பொழுது பண அங்காடியிலுள்ள மற்றைய வட்டிவீதங்களும் மாறிநாட்டின் மொத்த கடனளவின் அளவு கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. மையவங்கி வங்கிவீதத்தை அதிகரிக்கும் போது வணிக வங்கிகள் தாம் கொடுக்கும் கடன்களின் மீது விதிக்கும் வட்டிவீதங்களை அதிகரிக்கும். இதற்கு மாறாக வங்கிகள் தாம் கொடுக்கும் கடனின் மீது விதிக்கும் வட்டிவீதங்களை குறைக்கும். இந்தமாறுதல்களால் வங்கிக் கடனின் அளவு கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.

நாட்டில் பணவாட்டநிலை ஏற்படும்போது இதனைக் கட்டுப்படுத்த மையவங்கி வங்கிவீதத்தை அதிகரிக்கும். இதைத் தொடர்ந்து வணிக வங்கிகள் விதிக்கும் வட்டி வீதங்களும் அதிகரிக்கும். இதனால் கடன் களுக்கான தேவை குறையும். அதாவது தொழில் அதிபர்களும்

வர்த்தகர்களும் கடன் வாங்குவதை குறைத்துக் கொள்கின்றனர். எனவே வங்கிகள் உருவாக்கும் கடனின் அளவு குறைகின்றது. இதனால் நாட்டில் பழங்கும் மொத்தப்பண அளவும், பொருட்களுக்கானத் தேவையும் அதிகரித்து விலைகளில் அதிகரிக்கும் போக்கு காணப்படுகின்றது.

எனவே பணவீக்கக்காலத்தில் வங்கிவீதத்தை உயர்த்துவதும், பணவாட்டக் காலத்தில் வங்கிவீதத்தை குறைப்பதும் மையவங்கியின் கடமையாகும்.

வரையறைகள்

மேற்கூறிய விளைவுகள் வங்கிவீத மாற்றத்தால் ஏற்படும் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாது. வங்கிவீதம் பல வரையறைகளுக்குட்பட்டு செயல்படுகின்றது. அவையாவன.

1. பண அங்காடி சீரியமுறையில் செயல்படவேண்டும். அப்பொழுது தான் வட்டி வீதங்கள் வங்கி வீதத்திற்கேற்ப மாறுதல் அடையும். இங்கிலாந்தில் வங்கிவீத மாற்றங்கள் நல்லபலன் அளிப்பதற்கு முக்கியக் காரணம் அந்நாட்டுப் பண அங்காடியின் சிறப்பே ஆகும். வளர்ச்சிக் குறைந்த நாடுகளில் சீரியமுறையில் செயல்படும் பண அங்காடிகள் இல்லை.

2. வணிகவங்கிகள் பணத்தேவைக்கு மையவங்கியினை எதிர்நோக்கி இருத்தல் வேண்டும். நீர்மைத் தன்மையும் ரொக்கத்தன்மையும் உடைய சொத்துக்களை அதிகம் கொண்ட வங்கிகளின் கடன் உற்பத்தி வங்கிவீதத்தை அனுசரித்து இருக்குமென எதிர்பார்க்கமுடியாது.

3. வட்டிவீதத்தை அனுசரித்து முதலீடுகள் இருக்குமென கூறமுடியாது. வருங்கால இலாப எதிர்நோக்குத் தகுந்தவாறே முதலீடுகள் இருக்கும்.

4. பணவீக்கமோ, பணவாட்டமோ தொடக்க நிலையிலிருந்தால் வங்கிவீதம் பலனளிக்கும். இவை கட்டுக்கு அடங்காமல் செல்லும்போது வட்டிவீதம் செயலற்று விடுகின்றது.

5. பணவீக்கத்தை, வங்கிவீதத்தை உயர்த்தி கடனளவைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் ஓரளவுக்குத் தடுக்கலாம். ஆனால் பணவாட்டத்தை வங்கிவீதத்தைக் குறைப்பதன் மூலம் எளிதாக மாற்ற முடியாது.

6. வங்கிவீதம் சிறப்பாக செயல்பட வங்கிகள் கழிவு செய்யும் வணிக உண்டியல்களை மையவங்கி மறுகழிவு செய்யும் பழக்கம் உடையனவாக இருத்தல் வேண்டும். இத்துடன் முதல்தரமான உண்டியல்களை வணிகர்கள் பயன்படுத்த வேண்டும். அதாவது நாட்டில் சிறந்ததொரு உண்டியல் அங்காடி இருத்தல் வேண்டும்.

7. மையவங்கியின் கொள்கையை அனுசரித்து வணிகவங்கிகள் செயல்பட வேண்டும். வணிகவங்கிகள் ஒத்துழைக்காவிடில் வங்கி வீதக்கொள்கை வெற்றியடைய வாய்ப்பில்லை.

வங்கிவீதக் கொள்கை மையவங்கியின் கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளுள் முதன்மையாதாக ஒரு காலத்தில் கருதப்பட்டது. ஆயினும் அதன் முக்கியத்துவம் உலகப்போருக்குப் பின்னர் குறைந்தது. இந்தியா போன்ற வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் சீரிய முறையில் அமைந்த

பண அங்காடிகள் இல்லாமையால் வங்கி வீத மாறுதல்கள் நல்ல பலனளிப்பதில்லை. கீன்ஸ் வங்கிவீதக் கொள்கை காலம் கடந்த ஒரு கடன்கட்டுப்பாட்டு முறை அதன் இடத்தை வெளி அங்காடி நடவடிக்கையும், அறிவுறுத்தலும் பிடித்துவிட்டன என்கிறார்.

வெளி அங்காடி நடவடிக்கை

வங்கிகளில் கடன் உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்த சில சமயங்களில் மையவங்கி பங்குச்சந்தையில் நேரடி நடவடிக்கையில் ஈடுபடுகின்றது. எஸ்.என். சென்ஸ் என்பவர் அங்காடியை கட்டுப்படுத்துவதற்குரிய மிகவும் பழமையான மற்றும் முக்கியமான முறையாக வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் இருக்கின்றன என்கின்றார். வங்கிவீதக் கொள்கையில் சில குறைபாடுகள் காணப்பட்டதால் கடனளவைக் கட்டுப்படுத்தும் கருவியாக வெளி அங்காடி நடவடிக்கையை மையவங்கி மேற்கொள்ளத் தொடங்கியது.

உண்டியல்கள், பத்திரங்கள் ஆகியவற்றை மையவங்கி அங்காடியில் விற்பதையும் வாங்குவதையும் குறிப்பது வெளி அங்காடி நடவடிக்கையாகும். டீகாக் என்பர் “வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள்” என்பது பத்திரங்கள், உண்டியல்கள், அந்நியச் செலாவணி போன்றவற்றை மையவங்கி வாங்கி விற்பதை குறிக்கும் என்கின்றார். இந்நடவடிக்கைகளின் மூலம் மையவங்கியால் கடனளவைக் கட்டுப்படுத்த முடிகின்றது.

வெளிச்சந்தை நடவடிக்கையின் செயல்பாடு-நாட்டின் பணவீக்கம் ஏற்படும் போது இப்போக்கை தடுக்கும் நோக்கத்தோடு மையவங்கி உண்டியல்களையும், பத்திரங்களையும் வெளி அங்காடியில் விற்கின்றது. இவற்றை வணிக வங்கிகள் வாங்குகின்றன. வங்கிகள் இவற்றை வாங்குவதனால் அவற்றின் ரொக்கம் குறைகின்றது. இதனால் கடன் உற்பத்தி அளவு குறைந்து பணவீக்கப் போக்கு ஏற்படுகின்றது.

பணவாட்ட காலத்தில் மையவங்கி உண்டியல்களையும் கடன் பத்திரங்களையும் வெளி அங்காடியில் விலை கொடுத்து வாங்குகின்றது. மையவங்கி வணிகவங்கியிடமிருந்து இவற்றை வாங்குகின்றன. இதனால் வணிக வங்கிகளிடமுள்ள நிதி அதிகரிக்கின்றது. எனவே வங்கிகள் வழங்கக்கூடிய கடனின் அளவும் அதிகரிக்கின்றது. இதன் விளைவாக பணவாட்டப் போக்கு தடுக்கப்பட்டு பொருளாதாரம் மீட்சி நிலையை அடைகின்றது.

வெளி அங்காடி நடவடிக்கையின் மூலம் மையவங்கி கடனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. இதனால் வியாபார நடவடிக்கைகளும் பொருளாதார நிலையும் ஒழுங்குப்படுத்தப்படுகின்றன.

வெளி அங்காடி நடவடிக்கையின் சிறப்பியல்புகள்-நடவடிக்கை மையவங்கியின் சக்தி வாய்ந்த கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கருவியாக கருதப்படுகின்றது. வங்கிவீதக் கொள்கையை விட சிலவகைகளில் இது சிறந்ததாகும்.

1. வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் கடன் உற்பத்தியின் அளவை நேரடியாக கட்டுப்படுத்துகின்றன. ஆனால் வங்கிவீத மாறுதல்கள் மறைமுகமாக கடனின் அளவை கட்டுப்படுத்துகின்றன.

2. மையவங்கியால் வணிகவங்கிகளின் ஒத்துழைப்பில்லாமலேயே வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகளில் மூலம் கடனின் அளவை கட்டுப்படுத்த முடியும். ஆனால் வங்கி வீதத்தை வணிகவங்கிகளின் ஒத்துழைப்பின் மூலம் தான் செயல்படுத்த முடியும்.

3. வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் மூலமாக வங்கிகளின் கடன்அளிக்கும் திறன் உடனடியாக கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் வங்கிவீதக் கொள்கை வாடிக்கையாளர்கள் வங்கியிடமிருந்து பெரும் கடனளவைக் கட்டுப்படுத்தவே உதவுகின்றது. எனவே வெளி அங்காடி நடவடிக்கை வங்கியின் கடனளிக்கும் சக்தியை கட்டுப்படுத்துகின்றது.

4. வெளி அங்காடி நடவடிக்கையால் அரசு வெளியிடும் கடன் பத்திரங்களை மையவங்கி வாங்கி, விற்று விலையை நிலைபெறச் செய்கின்றது.

மேற்கூறிய வகைகளில் வெளி அங்காடி நடவடிக்கை வங்கிவீதக் கொள்கையை விட சிறப்புடையதாகும்.

வரையறைகள்—வெளி அங்காடி நடவடிக்கையின் செயல்பாடு சில வரையறைகளுக்குட்பட்டதாகும்.

1. மையவங்கி வாங்கி விற்கும் பத்திரங்களுக்கு விரிந்த அங்காடி இருக்கவேண்டும். சீரியமுறையில் அமைந்த முதல் தரமான பங்குச்சந்தை இருந்தால் தான் மையவங்கியால், பேரளவில் வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள இயலும்.

2. மையவங்கி வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள போதுமான அளவில் ரொக்கமும் பத்திரங்களும் இருக்கவேண்டும்.

3. வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகளால் வணிக வங்கிகளின் ரொக்க கையிருப்பு குறையும். அதற்கு ஈடாக மையவங்கியிடம் கடன் பெறுதல் உண்டியல்களை மறுகழிவு செய்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளை வணிகவங்கிகள் மேற்கொள்ளக்கூடாது.

4. மையவங்கியின் நோக்கங்களை அனுசரித்து வணிகவங்கிகள் மையவங்கியோடு ஒத்துழைக்கவேண்டும்.

5. மையவங்கி வணிக வங்கிகளுக்கு நேரிடையாக கடன் கொடுக்கவோ, பெறவோ கூடாது. அப்பொழுதுதான் வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் முழு ஆற்றலுடன் செயல்படும்.

வெளி அங்காடி நடவடிக்கை மேற்கூறிய வரையறைகளுக்குட்பட்டு செயல்படுகின்றது. குறிப்பாக வளர்ச்சிப் பெற்ற நாடுகளில் எதிர்பார்க்கும் விளைவுகளை வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் மூலம் பெற முடியும். ஆனால் பின்தங்கிய நாடுகளில் வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் சிறப்பாக செயல்படுவதில்லை.

கீன்ஸ் வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகளை திறமையாகப் பயன்படுத்தினால் வங்கி விதக் கருவியை பயன்படுத்தாமலேயே எதிர்பார்த்த விளைவுகளைப் பெறமுடியும் என்று கருத்து தெரிவிக்கின்றார்.

ரொக்க இருப்பு வீத மாறுதல்கள்

ரொக்க இருப்பு வீத மாறுதல்கள் அண்மைக்காலத்தில் தோன்றிய கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளில் ஒன்றாகும். இம்முறையை முதன்முதலில் அமெரிக்க கூட்டரசு காப்பு முறை கையாண்டது. தற்போது உலக நாடுகள் யாவற்றிலும் மையவங்கிகள் இக்கடன் கட்டுப்பாட்டு முறையை பின்பற்றுகின்றன.

வணிகவங்கிகள் தாம்பெறும் வைப்புகளில் ஒரு பகுதியை மையவங்கியால் ரொக்கக் காப்பிருப்பாக வைத்திருக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. இதற்கு சட்டரீதியான ரொக்கக் காப்பிருப்பு என்று பெயர். இக்காப்பிருப்பு வீதத்தை அதிகரிக்கவோ குறைக்கவோ மையவங்கிக்கு அதிகாரம் உண்டு. இதையே ரொக்க இருப்பு வீதம் மாறுதல்கள் எனலாம். இம்முறையைப் பயன்படுத்தி வங்கிகளிடமுள்ள ரொக்கத்தின் அளவை உடனடியாகக் குறைக்கவோ கூட்டவோ முடியும்.

பணவீக்கக் காலத்தில் மையவங்கி ரொக்க இருப்பு வீதத்தை அதிகரிக்கும் இதனால் வணிகவங்கிகளிடமுள்ள நிதி குறையும். இவை வழங்கக்கூடிய கடன்களின் அளவும் குறைகின்றது. எனவே விலைகள் அதிகரிக்கும் போக்கும் குறைகின்றது.

பணவாட்டக் காலங்களில் மையவங்கி ரொக்கக் காப்பிருப்பு விகிதத்தைக் குறைக்கும். இதனால் வணிகவங்கிகளிடமுள்ள கடன் தரும் நிதியின் அளவு அதிகரிக்கின்றன. எனவே கடனின் அளவும் அதிகரிக்கின்றது. இதன் காரணமாக விலைகளில் அதிகரிக்கும் போக்கு காணப்படுகின்றது.

ரொக்க இருப்பு வீதத்தின் சிறப்புகள்

1. ரொக்க இருப்பு வீத மாறுதல்கள் வங்கி வீதக் கொள்கை, வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றை விட சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றன.

2. சிறந்த பண அங்காடியோ அல்லது மூலதன அங்காடியோ இருந்தால்தான் வங்கிவீத மாறுதல்களும் வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகளும் சிறப்பாக செயல்படும். ஆனால் ரொக்கக்காப்பிருப்பு முறையை கையாளுவதற்கு சிறந்த பண அங்காடியோ அல்லது வெளி அங்காடியோ இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. இதனால் பின்தங்கிய நாடுகிள்ல இம்முறை பேராக்கம் பெற்றுள்ளது.

3. இம்முறையின் மூலம் கடனளவை நேரடியாக கட்டுப்படுத்தவும், வங்கியின் ரொக்கத்தன்மையை பாதுகாக்கவும் மையவங்கியின் பணபலத்தைப் பெருக்கவும் முடிகின்றது.

வரையறைகள்

1. இம்முறையில் வணிகவங்கிகள் இலாபமில்லாமல் ரொக்கத்தை மையவங்கியில் இருப்பு வைக்கவேண்டியுள்ளது. இதனால் ஏற்படும் இழப்பை சரிகட்ட வணிக வங்கிகள் தாம் அளிக்கும் கடன்கள் மீது விதிக்கும் வட்ட வீதங்களையும் பிற கட்டணங்களையும் உயர்த்த வேண்டியுள்ளது.

2. இம்முறை ஒழுங்கீனமான மற்றும் பாரபட்சமான விளைவுகளை தோற்றுவிக்கக்கூடியது என்றும், நெகிழ்வற்றது என்றும் டாக்டர் S.K. பாச குறை கூறுகின்றார்.

3. பேரா. சேயர்ஸ் பெரியன, சிறயன என்று பார்க்காமல் எல்லா வங்கிகளுக்கும் ஒரே ரொக்க இருப்பு வீதத்தை அமுல்படுத்துவது அநீதி என்று கூறுகின்றார்.

குறைபாடுகள் கூறப்பட்ட போதிலும் ரொக்க இருப்பு வீதமாறுதல்கள் மையவங்கியின் சக்திவாய்ந்த கருவியாக இருந்து வருகின்றது. வங்கிவீதக் கொள்கை வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் ஆகிய கருவிகளை வெற்றிகரமாக செயல்படுத்த முடியாத சூழ்நிலையில் உள்ள நாடுகளில் இம்முறை பெரிதும் பலனளிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

நீர்மைச் சொத்து விகிதம்—வணிகவங்கிகளிடம் ரொக்கம் தவிர உண்டியல்கள், கடன் பத்திரங்கள் போன்ற நீர்மைச் சொத்துக்கள் உள்ளன. இவை இரண்டாம் நிலை காப்பிருப்புகள் எனப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு வணிகவங்கியும் குறைந்தபட்சம் எவ்வளவு நீர்மைச் சொத்துக்கள் மையவங்கியிடம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று விதித்திருக்கின்றது. இவ்விகிதத்தை அதிகரிக்கவும், குறைக்கவும் மையவங்கி அதிகாரம் பெற்று உள்ளது. பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் தான் விரும்பும் மாற்றங்களை தோற்றுவிக்க முடியும். இக்கடன் கட்டுப்பாடு முறைக்கு சட்டரீதியான நீர்மை சொத்து விகிதம் என்று பெயர்.

மேலே விளக்கப்பட்ட வங்கி வீதக் கொள்கை வெளிச் சந்தை நடவடிக்கைகள் ரொக்க இருப்பு வீத மாறுதல்கள், நீர்மைச் சொத்து விகிதம் ஆகிய நான்கும் மைய வங்கிக்கடனை கட்டுப்படுத்தக் கையாளும் கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டு முறைகளாகும்.

கடன் தன்மைக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளால் ஏற்படும் பயன்களையும் முக்கியத்துவத்தையும் குறிப்பிடுக.

கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டு முறைகளை விவரி.

கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டு முறைகள்

நாட்டில் ஒரு சில தொழில்களுக்கு அல்லது துறைகளுக்கு கிடைக்கும் கடன்களின் அளவைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு மையவங்கி கடன் தன்மைக் கட்டுப்பாட்டு கருவிகளை கையாளுகின்றது. இம்முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில பண்டங்களுக்கு தரப்படும் கடன் குறிப்பிட்ட சில தொழில்களுக்கு கொடுக்கப்படும் கடன் முதலியன கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இதனைத் தேர்வுக் கடன் கட்டுப்பாடு என்றும், கடன் கட்டுப்பாடு என்றும் கூறுவதுண்டு. விட்டில்லி என்பவர் கடன் தன்மைக் கட்டுப்பாட்டை பேதம் காட்டும் தன்மையை உடையன என்று கூறுகின்றார்.

இக்கடன் காட்டுப்பாட்டு முறையின் முக்கிய நோக்கமாக இரண்டினை கூறலாம்.

1. விரும்பத்தகாத துறைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் அற்ற துறைகளுக்கும் அளிக்கப்படும் வங்கிக் கடன்களை தடைசெய்வது.

2. அவசியமான துறைகளுக்கு வங்கியின் கடன் அளவை அதிகரிப்பது.

கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டு முறை இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் அதிக அளவில் கடைபிடிக்கப்பட்டது. கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளை முதன் முதலில் உருவாக்கிய பெருமை அமெரிக்க கூட்டரசு காப்பு முறையைச் சாரும். தற்சமயம் உலக நாடுகளில் உள்ள மையவங்கிகள் யாவும் இக்கருவியை கையாளுகின்றன.

கடன் தன்மைக்காட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள்

வரம்பு நிர்ணயம், நுகர்வோர் கடன் கட்டுப்பாடு, ஆணைகள் பிறப்பித்தல், அறிவுறுத்தல், கடன் பங்கீடு நேரடி நடவடிக்கை ஆகியன கடன் தன்மைக்காட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளாகும்.

1. வரம்பு நிர்ணயம்—பங்குச் சந்தையில் தோன்றும் ஊக வாணிபத்தை தடை செய்வதற்காக வரம்பு நிர்ணயம் என்ற கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கருவி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இம்முறை முதன் முதலில் அமெரிக்காவில் கையாளப்பட்டது. இம்முறையில் அடமானமாக வைக்கப்படும் பண்டத்தின் அல்லது பத்திரத்தின் மதிப்பில் எந்த அளவு வரம்பை தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு வணிகவங்கி கடனளிக்க வேண்டும் என்பதை மையவங்கி தீர்மானிக்கின்றது.

உதாரணமாக ரூ.1000 பெறுமானமுள்ள பங்குகளை ஈடாகக் கொடுத்து ஒருவர் வங்கியிடமிருந்து ரூ.900 கடனாகப் பெறமுடியும் என்றால் 10% வரம்பு ஆகும். அதாவது ஈடாக அளிக்கப்படும் சொத்தின் மதிப்பிற்கும், கடனாக பெற கூடிய தொகைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு வரம்பு எனப்படுகின்றது.

கடனளவைக் குறைக்க இவ்வரம்பை உயர்த்துவதும், கடனளவை அதிகரிக்க, இவ்வரம்பை குறைப்பதும் உண்டு. நாட்டில் உணவுப்பொருட்களின் விலை அதிகரித்தால் மையவங்கி வரம்பை உயர்த்தும். வரம்பை உயர்த்துவதன் மூலம் பொருட்களின் விலை உயர்வு தடைபடும். இந்தியாவில் உணவுப்பொருட்கள் எண்ணெய் வித்துக்கள், பருத்தி, சர்க்கரை ஆகிய பொருட்களுக்கு ஈடாக வணிக வங்கிகள் வழங்கும் கடன்களுக்கு வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

2. நுகர்வோர் கடன் கட்டுப்பாடு—இம்முறையை முதன் முதலில் அமெரிக்கா கையாண்டது. தவணை முறையில் பொருட்களை வாங்குவதை நெறிப்படுத்துவதற்காக இம்முறை கையாளப்படுகின்றது. தவணை முறையில் விற்பனை செய்யப்படும் பொருட்களின் விலைகள் அதிகரிப்பதைத் தடுப்பதற்காக மையவங்கி முதலில் செலுத்தவேண்டிய தொகையை அதிகரிக்கும். தவணைகளின் எண்ணிக்கையை குறைக்கும். இவ்வாறு செய்வதால் தவணை முறையில் பலரால் பொருட்களை வாங்க இயலாது. இதனால் பொருட்களுக்கானத் தேவை குறைந்து விலைகள் இறங்கும். மந்தகாலத்தில் இதற்கு நேர் எதிரான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். இவ்வாறு செய்வது நுகர்வோர் கடனைக் கட்டுப்படுத்தும்.

3. ஆணைகள் பிறப்பித்தல்—வணிகவங்கிகள் எவ்வாறு கடன் வழங்க வேண்டும் என்று ஆணைகள் பிறப்பிக்கக்கூடிய அதிகாரம் மைய வங்கிக்கு உள்ளது. வணிகவங்கியின் ஆணைகளுக்கு கீழ்படிந்து நடக்கத் தவறும் வணிக வங்கிகளை தண்டிக்கும் அதிகாரம் மையவங்கிக்கும் உண்டு. உதாரணமாக நம் நாட்டில் 1949-ம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட வங்கிகளை நெறிப்படுத்தும் சட்டத்தின் மூலம் இந்திய ரிசர்வ் வங்கிக்கு இது போன்ற அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பொதுவாக மையவங்கிக்கும் வணிகவங்கிகளுக்கும் இடையில் நல்ல தொடர்பு இருக்கின்ற பொழுது இம்முறை நல்ல பலனைத் தருகின்றது.

4. அறிவுறுத்தல்—மையவங்கி பிற வங்கிகளின் தலைவனாகக் கருதப்படுகின்றது. எனவே நட்புணர்ச்சியுடனும், நல்லெண்ணத்துடனும் ஆலோசனை கூறி கடனின் அளவை ஓரளவுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியும். மையவங்கியானது அவ்வப்போது வணிகவங்கிகள் மேற்கொள்ள வேண்டிய கடன் கொள்கை குறித்து ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் வழங்கி வருகின்றது. இதனை அறிவுறுத்தல் என்கிறோம். இம்முறையின் வெற்றி மைய வங்கியின் ஆற்றலையும் வணிக வங்கிகளிடையே மையவங்கி பெற்றுள்ள செல்வாக்கினையும் பொறுத்துள்ளது.

5. கடன் பங்கிடு—கடனளவைக் கட்டுப்படுத்தி ஒழுங்குப்படுத்த கடன் பங்கீட்டு முறையை மையவங்கி பின்பற்றுகின்றது. கடன் பங்கீட்டு முறை மூன்று முக்கியத் தன்மைகளைப் பற்றி கூறுகின்றது.

1. தனிப்பட்ட வங்கி ஒன்று வழங்கக்கூடியக் கடனுக்கும் முன்பணத்திற்கும் மையவங்கி உச்சவரம்பு விதிக்கலாம்.

2. சில குறிப்பிட்ட வகையைச் சார்ந்த கடனுக்கும் முன்பணத்திற்கும் மையவங்கி உச்சவரம்பு விதிக்கலாம்.

3. வணிகவங்கி ஒவ்வொன்றும் மையவங்கியிடம் பெறக்கூடிய மறுகழிவு உதவிக்கு மையவங்கி உச்சவரம்பு விதிக்கலாம்.

கடன் பங்கீட்டு முறை திட்டமட்டப் பொருளாதார முறைக்கும், முதலாளித்துவப் பொருளாதார அமைப்பிற்கும் ஏற்றவை என்று டீகாக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

6. நேரடி நடவடிக்கை—நேரடி நடவடிக்கையின் கீழ் வணிக வங்கிகள் கடன் வழங்குவதில் மையவங்கி நேரடியாக தலையிட்டு எவ்வித கடன்களை எந்த அளவில் வழங்குவது என கட்டளையிடுகின்றது. இதற்காக மைய வங்கிகளுக்கு சட்டத்தின் மூலம் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. நேரடி நடவடிக்கைகளில் மைய வங்கி கட்டளைகள் மூலமாக எந்தெந்தத் துறைகளுக்கு கடன் வழங்கக்கூடாது வங்கிகளுக்கு தெரிவிக்கின்றது. வணிக வங்கிகள் இக்கட்டளைகளை மேற்கொள்கின்றனவா? என்பதை மையவங்கி அவ்வப்போது கண்காணித்து வருகின்றது.

கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டின் முக்கியத்துவம்— கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள் நடைமுறையில் சிறந்த பலனை அளித்து வருகின்றன. பின்தங்கிய நாடுகளில் இவை பேராற்றலுடன் திகழ்கின்றன. பேரா. டீகாக் என்பவர் இக்கருவிகளை பொருளாதார வளர்ச்சியில்

பின்தங்கியுள்ள நாடுகளில் எளிதில் கையாள முடியும். இந்நாடுகளில் இக்கருவிகளுக்கு பெரும் வாய்ப்புகள் இருப்பதோடு ஆற்றலுடன் விளங்குகின்றன என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள் பணவீக்கக் காலத்தில் கடன் அளவைக் கட்டுப்படுத்த சிறந்த கருவியாக இருக்கின்றது. பணவாட்டக் காலத்தில் அல்லது மந்த நிலையில் இதன் செயல்பாடு ஐயப்பாட்டிற்குரியது. கடன் அளவுக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளோடு இணைத்து செயல்படுத்தும் போது சிறந்த பலன் கிடைக்கும்.

வரையறைகள்- கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளை தற்கால மைய வங்கிகள் பெருமளவில் பயன்படுத்தி வருகின்றன. எனினும் இவை கீழ்காணும் வரையறைகளுக்குட்பட்டு செயல்படுகின்றது.

1. நாட்டில் வணிக வங்கிகள் தவிர பிற நிதி நிறுவனங்கள் பல்வேறு வகையைச் சார்ந்த கடன்களை அளித்து வருகின்றன. வணிக வங்கிகள் அளித்து வரும் கடன்களை மட்டும் கட்டுப்படுத்தி பிற நிதி நிறுவனங்கள் வழங்கும் கடன்களை கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளால் எதிர்பார்க்கப்படும் விளைவுகள் கிடைக்காது.

2. சிறந்த நிர்வாக அமைப்புள்ள நாடுகளில் மட்டும் இக்கருவிகளை ஆற்றலுடன் பயன்படுத்தி வெற்றி காணமுடியும் என்று பேரா. டீகாக் குறிப்பிடுகின்றார்.

3. தனியார் தொழிலை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நாடுகளில் இவற்றை வெற்றிகரமாக பயன்படுத்த முடியாது.

4. சிறு துறைகளுக்கு கடன் செல்வதை முழுமையாக தடுக்க முடியாது. கடன் பெறுகின்றவர்கள் எந்த நோக்கத்திற்காக பெற்றார்களோ அந்நோக்கத்திற்காக செலவிடுகின்றார்களோ என்பதை அறியமுடியாது.

கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டு கருவிகள் சில வரையறைகளுக்குட்பட்டு செயல்பட்டாலும் நடைமுறையில் சிறந்த பலனை அளித்து வருகின்றது. குறிப்பாக கடன் அளவுக் கருவிகளோடு இணைந்து பயன்படுத்தினால் சிறந்த பலன் கிடைக்கின்றது.

கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டிற்கும், கடன்தன்மைக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு யாது?

கடனளவுக் கருவிகள்	கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள்	கடன் தன்மைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள்
இவற்றால் நாடு முழுவதற்கும் கிடைக்கக்கூடிய வங்கிக் கடனின் அளவு கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.	இவற்றால் நாட்டிலுள்ள ஓரிரு துறைகளுக்கு கிடைக்கக்கூடிய வங்கிக் கடனின் அளவு கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.	இவற்றால் நாட்டிலுள்ள ஓரிரு துறைகளுக்கு கிடைக்கக்கூடிய வங்கிக் கடனின் அளவு கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.
நாட்டிலுள்ள தொழில்கள் யாவும் வாங்கும் கடன்களுக்கான வட்டி வீதங்கள் மாறுதலையடையும்.	நாட்டிலுள்ள ஓரிரு தொழில்கள் யாவும் வாங்கும் கடன்களுக்கான வட்டி வீதங்கள் மாறுதல்கள் அடையும்.	நாட்டிலுள்ள ஓரிரு தொழில்கள் யாவும் வாங்கும் கடன்களுக்கான வட்டி வீதங்கள் மாறுதல்கள் அடையும்.

கடனை கட்டுப்படுத்துவதில் அவசியமானத் தொழில்கள் அவசியமற்ற தொழில்கள் என்று பேதம் காட்டுவதில்லை.	கடனை கட்டுப்படுத்துவதில் அவசியமானத் தொழில்கள் அவசியமற்ற தொழில்கள் என்று பிரித்து பேதம் காட்டுகின்றது.
தொழில்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய கடன்களை மறைமுகமாக கட்டுப்படுத்துகின்றது.	தொழில்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய கடன்களை நேரிடையாக கட்டுப்படுத்துகின்றது.
இக்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய பின் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகள் யாவை என்பதை மையவங்கி பொருத்திருந்துப் பார்க்கின்றது.	இக்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய பின் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளை மையவங்கி கண்காணிக்கின்றது.
வங்கிவீதம், வெளி அங்காடி நடவடிக்கை ரொக்க இருப்பு வீதமாறுதல்கள் நீர்மைச் சொத்து விகிதம் ஆகியன கடனளவுக் கடுப்பாட்டுக் கருவிகளாகும்.	வரம்பு நிர்ணயம், நுகர்வோர் கடன் கட்டுப்பாடு அறிவுறுத்தல், ஆணைகள் பிறப்பித்தல், கடன் பங்கீடு நேரடி நடவடிக்கைகள் ஆகியன கடன்தன்மைக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளாகும்.
கடனளவுக் கடுப்பாட்டுக் கருவிகள் பொதுக்கருவிகளாக அழைக்கப்படுகின்றது.	கடன்தன்மைக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளாக அழைக்கப்படுகின்றன.
கடனளவுக் கடுப்பாட்டுக் கருவி பழமையானது.	கடன்தன்மைக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவி அண்மைக் காலத்தில் தோன்றியது.

இந்திய ரிசர்வ் வங்கி (THE RESERVE BANK OF INDIA)

இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் நிர்வாகம், அமைப்பு பற்றியும் செயல்முறைகள் பற்றியும் விளக்குக.

நம் நாட்டின் மையவங்கி ரிசர்வ் வங்கியாகும். இவ்வங்கி 1935-ஆம் ஆண்டு முதல் இயங்கி வருகின்றது. 1925-ம் ஆண்டு ஹில்டன் எங்குழு இந்தியாவில் மையவங்கி ஒன்றை நிறுவ வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. அதன்படி 1934-ஆம் ஆண்டு இந்திய ரிசர்வ் வங்கிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1935-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் நாள் இந்திய ரிசர்வ் வங்கி தனியார்துறை வங்கியாக செயலாற்றத் தொடங்கியது. 1949-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் முதல் நாள் நாட்டுடமையாக்கப்பட்டு தற்போது அரசுக்குச் சொந்தமான வங்கியாக செயலாற்றிக் கொண்டு வருகின்றது.

அமைப்பு- இந்திய ரிசர்வ் வங்கி 5 கோடி ரூபாய் செலுத்தப்பட்ட மூலதனத்துடன் தொடங்கப்பட்டது. பங்கொன்றிற்கு 100 ரூபாய் வீதம் 5 லட்சம் பங்குகள் விற்கப்பட்டன. 1949-ஆம் ஆண்டு நாட்டுடமையாக்கப்பட்ட பொழுது இவ்வங்கியின் பங்கு மூலதனம் முழுமையும் 100 ரூபாய் பங்கிற்கு ரூ.118.00 வீதம் கொடுத்து அரசு வாங்கிக் கொண்டது.

நிர்வாகம்-16 அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட மத்திய இயக்குநர் குழு ஒன்றால் இது நிர்வகிக்கப்படுகின்றது. மத்திய இயக்குநர் குழுவின் தலைவரான வங்கியின் நிர்வாக அதிகாரி கவர்னம் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். மத்திய இயக்குநர் குழுவின் ஆலோசனைக்கு இணங்க கவர்னர் ரிசர்வ் வங்கியின் பணிகள் யாவற்றையும் செய்து வருகின்றார். கவர்னருக்குத் துணையாக நான்கு துணைக்கவர்னர்கள் உள்ளனர். ரிசர்வ் வங்கியின் நடவடிக்கைகள் இந்நான்கு துணை கவர்னர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

வட்டாரக்குழு-இந்தியா நான்கு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா, புதுடெல்லி ஆகிய இடங்களில் ரிசர்வ் வங்கி நான்கு வட்டாரக்குழுக்களை அமைத்துள்ளது. வட்டாரக்குழு ஒவ்வொன்றிலும் மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட 5 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிக்கின்றனர். பெரும்பாலும் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்படும் நபர்கள், தொழில், வேளாண்மை, வாணிபம், கூட்டுறவு, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி ஆகிய துறைகளில் நிபுணர்களாக இருப்பது வழக்கமாகும்.

வட்டார அலுவலகமும், கிளைகளும்- ரிசர்வ் வங்கி தனது பணிகளை சிறப்பாக நிறைவேற்ற பல்வேறு கிளைகளை நிறுவியுள்ளது. இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் கிளைகள் பம்பாய், சென்னை, பெங்களூர், கல்கத்தா, டெல்லி, கான்பூர், நாக்பூர், ஹைதராபாத், பாட்னா ஆகிய இடங்களில் உள்ளன. பிற இடங்களில் ஸ்டேட் வங்கி ரிசர்வ் வங்கியின் பதிலாளாக செயல்படுகின்றது. ரிசர்வ் வங்கிக்கு வெளிநாட்டுக் கிளையாக லண்டனில் ஒரு கிளை உள்ளது.

இருதுறைகள்- இந்திய ரிசர்வ் வங்கி சட்டத்தின்படி ரிசர்வ் வங்கியின் நடவடிக்கைகள் இரண்டு துறைகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவை. 1. காகிதப் பணத்தை வெளியிடும் வெளியீட்டுத்துறை, 2. வங்கி அலுவலகங்களை கவனிக்கும் வங்கிப் பணத்துறை ஆகும். காலப்போக்கில் பல புதிய இலாக்காக்கள் தோன்றின.

இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் செயல்முறைகள்

இந்திய ரிசர்வ் வங்கி செயல்முறைகள் இருதுறைகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

1. வெளியீட்டுத்துறை-காகிதப் பணத்தை வெளியிடும் பணியினை இத்துறை கவனித்துக் கொள்கின்றது.

2. வங்கித்துறை-இத்துறை நாட்டில் காகிதப்பணத்தை புழக்கத்திற்கு விடுதல், புழக்கத்தில் உள்ள காகித பணத்தை திரும்பப் பெறுதல் ஆகிய பணிகளை செய்கின்றது.

இவ்விரு துறைகளைத் தவிர இரண்டு துறைகள் உள்ளன. அவையாவன.

1. செயலாளர் துறை-இத்துறை பின்வரும் செயல்களை செய்கின்றது.

அ) மத்திய, மாநில அரசுகள் வெளியிடும் கடன் பத்திரங்களைக் கண்காணிக்கின்றது. ஆ) மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு தேவையான தற்காலிக கடன்களை வழங்குகின்றது. இ) அரசின் உபரிநிதியை முதலீடு செய்கின்றது. ஈ) வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் சம்பந்தமான

கொள்கையைத் தீர்மானிக்கின்றது. உ) பன்னாட்டு அமைப்புக்களான உலக வங்கி போன்ற நிறுவனங்களுடன் சம்மந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கிறது. ஊ) உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள் கடன் திரட்ட தேவையான அறிவுரைகளை வழங்குகின்றது. எ) மத்திய நிர்வாகக் குழுவின் கூட்டத்திற்கான செயலர் பணியை இத்துறை மேற்கொள்கின்றது.

2. நிர்வாகம் மற்றும் பணியாளர் துறை—இத்துறை ரிசர்வ் வங்கியின் பொது நிர்வாகம், பணியாளர் தேர்வு மற்றும் பயிற்சி ஊதியங்கள் நிர்ணயித்தல், ஊழியர்கள் நலனைப் பாதுகாத்தல், நிர்வாகத்திற்கும் பணியாளர்களுக்கும் இடையே உறவை எற்படுத்துதல் போன்றவற்றை செயல்படுத்துகின்றது.

இச்செயல்களைச் செய்ய இத்துறை நான்கு பிரிவுகளாக செயல்படுகின்றது. அ) பணியாளர் தேர்வுத்துறை ஆ) பணியாளர் பயிற்சித்துறை, இ) பணியாளர் தொடர்புத்துறை ஈ) பணியாளர் நலத்துறை ஆகியன.

3. கட்டிடத்துறை—இத்துறை ரிசர்வ் வங்கியின் அலுவலகங்கள் பயிற்சி நிலையங்கள் பணியாளர்களுக்குத் தேவையான குடியிருப்புகள் போன்றவை கட்டுதலை கவனித்துக் கொள்கின்றது. பணியாளர்கள் வீடுகட்டிக் கொள்ள கடனுதவி அளிக்கின்றது. ரிசர்வ் வங்கியின் கட்டிடத்துறை மேற்கூறிய செயல்களை ஆற்றுகின்றது.

4. மேற்பார்வைத்துறை—இத்துறை ரிசர்வ் வங்கியின் மத்திய அலுவலகம் கிளைகள் மற்றும் பிற அலுவலகங்களை மேற்பார்வையிட்டு அறிக்கையை கணக்கு மற்றும் செலவுத்துறைக்கு அனுப்பி வைக்கின்றது. அலுவலக வேலைக்கேற்ப பணியாளர்களின் எண்ணிக்கையை ஒழுங்குப்படுத்துகின்றது.

5. சட்டத்துறை— ரிசர்வ் வங்கிக்கும் அதனுடன் இணைந்த நிதி நிறுவனத்திற்கும் சட்ட ஆலோசனையை வழங்குகின்றது. நீதிமன்ற தேவைகளை கவனித்துக் கொள்கின்றது.

6. அந்நியச் செலாவணிக் கட்டுப்பாட்டுத் துறை— இத்துறை மத்திய அரசு ரிசர்வ் வங்கிக்கு அளித்துள்ள அந்நியச் செலாவணி, தங்கம் மற்றும் பிணையச் சான்றிதழ்கள் சம்மந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அதற்குரிய அதிகார எல்லைக்குள் செயல்படுமாறு கட்டுப்படுத்துகின்றது.

7. வங்கி வளர்ச்சித்துறை—இத்துறை அ) இந்திய வணிக வங்கிகளை மேற்பார்வையிடுதல், ஒழுங்குப்படுத்துதல் மேலும் அவற்றின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றது. ஆ) வணிக வங்கிகள் புதிய கிளைகள் திறப்பதற்கு அனுப்பப்படும் விண்ணப்பங்களை பரிசீலித்து முடிவு செய்கின்றது. இ) வணிக வங்கிகளின் கடன் கொள்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. ஈ) வங்கிகளின் கடன் விண்ணப்பங்களை ஆராய்ந்து முடிவு செய்கின்றது. உ) வணிக வங்கியின் வைப்புகளை கண்காணிக்கின்றது. ஊ) வணிக வங்கிகள் முறிவடையும் நேரத்தில் அதனை மேற்பார்வையிட்டு சரிசெய்கின்றது.

8. வங்கி அல்லாத நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டுத்துறை—இத்துறை வங்கியில்லாத நிறுவனங்களின் நிதி நிலைமைகளை கவனிக்கின்றது. அவற்றை கட்டுப்படுத்துவது சம்மந்தமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கிறது.

9. வேளாண்மைக் கடன் துறை—இத்துறை விவசாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றது. மேலும் கூட்டுறவுத்துறை வளர்ச்சிக்கான அனைத்து உதவிகளையும் செய்து வருகின்றது. அகில இந்திய அளவில் கூட்டுறவு நிறுவனங்களுக்கு கடன் உதவி அளிக்கின்றது. மற்றும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வருகின்றது.

10. தொழில் நிதித்துறை— ரிசர்வ் வங்கியின் இத்துறை தொழில் நிதி சம்மந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளை கவனிக்கிறது. மாநில தொழில் நிதி நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான நிதி உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்குகின்றது.

11. பொருளாதாரத்துறை—இத்துறை வெளிநாட்டு வாணிப வேளாண்மை உற்பத்தி, விநியோகம், பொருட்களின் விலைகள் ஆகியவை தொடர்பான தகவல்களை திரட்டுகின்றது. மற்றும் நாட்டிலுள்ள பணப்புழக்கம் பண அங்காடிகள் சம்மந்தப்பட்ட தகவல்களைத் திரட்டித்தந்து இந்திய ரிசர்வ் வங்கி கடன் கொள்கையை உருவாக்க உதவுகின்றது.

12. புள்ளியியல் துறை— இத்துறை வங்கிகள் மற்றும் நிதி நிறுவனங்கள் சம்மந்தப்பட்ட புள்ளி விவரங்களைத் திரட்டி வெளியிடுகின்றது. ரிசர்வ் வங்கியின் வெளியீடுகளை இத்துறை மேற்கொள்கின்றது. புள்ளியியல் துறை பொருளாதாரத் துறையுடன் இணைந்து செயல்படுகின்றது.

மேற்கூறிய வகையில் இந்திய ரிசர்வ் வங்கி பல்வேறு துறைகளாக செயல்பட்டு வருகின்றது. இந்திய ரிசர்வ் வங்கி வங்கியின் மத்திய அலுவலகம் பம்பாயில் உள்ளது.

இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் பல்வேறு பணிகளை விளக்குக. (அல்லது)

மையவங்கிக்காக செயல்படும் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் பணிகளை விளக்குக. (அல்லது)

இந்திய ரிசர்வ் வங்கி வங்கிகளின் வங்கி எனவும் அரசாங்கத்தின் வங்கி எனவும் கூறப்படுவதை ஆராய்க.

இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் பணிகள்

இந்திய ரிசர்வ் வங்கிச் சட்டத்தின் முன்னுரிமையில் பணத்தாள்களை ஒழுங்குப்படுத்துவதும், இந்தியாவில் பணத்துறை நிலையாக அமைவதற்கு இருப்புகளை வைத்திருப்பதும், பொதுவாக செலாவணி மற்றும் கடன் முறையை நாட்டின் நலனுக்காக செயல்படுத்துவதும், ரிசர்வ் வங்கியின் பணியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்திய மைய வங்கியாக செயல்படும் ரிசர்வ் வங்கி பின்வரும் பணிகளை ஆற்றுகின்றது.

1. பணவெளியீடு—இந்தியாவில் காகிதப்பணம் வெளியிடும் முற்றரிமைச் ரிசர்வ் வங்கிக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய ரிசர்வ் வங்கிச் சட்டம் 22-வது பிரிவின்படி ஒரு ரூபாய் நோட்டு, நாணயம், சில்லறை நாணயங்கள் தவிர பிற காகிதப் பணத்தை வெளியிடும் உரிமை ரிசர்வ்

வங்கிக்கு உண்டு. ரிசர்வ் வங்கியின் வெளியீட்டுத் துறை பணம் வெளியிடும் பணியை செய்கின்றது.

1956-ஆம் ஆண்டு வரை இந்திய ரிசர்வ் வங்கி விகிதாச்சார காப்பு முறையின் அடிப்படையில் காகிதப்பணத்தை வெளியிட்டது. இதன்படி மொத்தம் வெளியிட்டுள்ள காகிதப் பணத்தில் 40 தங்கக் காசுகளாகவும், அயல்நாட்டுப் பிணையங்களாகவும் வைத்திருக்க வேண்டும். 1956-ஆம் ஆண்டு ரிசர்வ் வங்கிச் சட்டம் திருத்தப்பட்டு விகிதாச்சார காப்பு முறைக்கு பதிலாக குறைந்தளவு காப்பு முறை பின்பற்றப்பட்டது. இதன்படி ரிசர்வ் வங்கி தான் வெளியிடும் காகிதப் பணத்திற்கு ஈடாக குறைந்த பட்சம் ரூ.200 கோடி பெறுமானம் உள்ள அயல்நாட்டுச் செலாவணியும் பொன்னும் வைத்திருக்கவேண்டும். இவற்றில் குறைந்த பட்சம் ரூ.115 கோடி மதிப்புடைய பொன் இருத்தல் வேண்டும்.

செலாவணிப் பெட்டிகள்-நோட்டுக்களும், நாணயங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கும்., பெட்டிகளுக்கு செலாவணிப் பெட்டிகள் என்று பெயர். இப்பெட்டி ரிசர்வ் வங்கி பாரத ஸ்டேட் வங்கியின் கிளைகளிலும், அரசுக் கருவூலங்களிலும் வைத்துள்ளது. நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் நாணயத் தட்டுப்பாடு எழாமலிருப்பதற்கு இச்செலாவணிப் பெட்டிகளில் போதிய அளவிற்கு நோட்டுகளும் நாணயங்களும் இருக்கின்றதா என்பதை ரிசர்வ் வங்கியின் செலாவணி வெளியீட்டுத்துறை அவ்வப்போது கண்காணித்து வருகின்றது.

இந்தியாவில் பணம் வெளியிடுதல் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகின்றது. இதற்குக் காரணம் அரசு பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தை கையாளுவதே ஆகும். நமது நாட்டின் பணவீக்கத்திற்கு இது ஒரு முக்கிய காரணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

2. அரசின் வங்கி-இந்திய ரிசர்வ் வங்கி மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு வங்கியாக செயல்படுகின்றது. அரசுக்காக பணம் வாங்குதல் செலுத்துதல் ஆகிய பணிகளைச் செய்கின்றது. மத்திய அரசின் பொதுக் கடனை நிர்வகித்து வருகின்றது. மத்திய அரசிற்கும் மாநில அரசிற்குத் தேவைப்படும் கடன்களை ரிசர்வ் வங்கி எழுப்பி தருகின்றது. ரிசர்வ் வங்கியின் கிளைகளில்லாத ஊர்களில் ஸ்டேட் வங்கியும் அதன் துணை வங்கிகளும் இப்பணிகளை செய்கின்றது. மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு குறுகிய காலக்கடனாக வழிவகை முன் பணம் அளிக்கும் அதிகாரம் ரிசர்வ் வங்கிக்கு உண்டு. இவைகளை மூன்று மாதத்திற்குள் திருப்பித் தந்துவிட வேண்டும். மாநில அரசுகள் அதிகப்பற்று முறையின் கீழ் ரிசர்வ் வங்கியிடமிருந்து கடன் வாங்குகின்றது.

3. வங்கிகளின் வங்கி-இந்திய ரிசர்வ் வங்கி ஏனைய மைய வங்கிகளைப் போல வங்கிகளின் வங்கியாக விளங்குகின்றது. 1949-ம் ஆண்டு வங்கி நிறுவனச் சட்டத்தின் படி ஒவ்வொரு பட்டியல் வங்கியும் ரிசர்வ் வங்கியிடம் ரொக்க இருப்புகளை வைத்திருக்கின்றன. ரிசர்வ் வங்கி பிற வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்த அதிக அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளன. வங்கிகளை நெறிப்படுத்தும் சட்டப்படி பின்வரும் அதிகாரங்களை ரிசர்வ் வங்கி பெற்றுள்ளது.

1. வங்கித் தொழிலை மேற்கொள்ள விரும்பும் ஒவ்வொரு வங்கியும், ரிசர்வ் வங்கியிடம் உரிமைப் பெற வேண்டும்.
2. வணிக வங்கிகள் ரிசர்வ் வங்கியிடம் குறைந்தபட்ச மூலதனம், காப்பிருப்பு, நீர்மைச் சொத்து, ரொக்கம் ஆகியவைகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வைத்திருக்க வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது.
3. உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் கிளைகளை நிறுவவிருக்கும் வணிக வங்கிகள் ரிசர்வ் வங்கியின் முன் அனுமதியைப் பெற வேண்டும்.
4. வணிக வங்கிகளை எந்த நேரத்திலும் பரிசோதனை செய்ய ரிசர்வ் வங்கிக்கு அதிகாரம் உள்ளது.
5. திவாலாகிவிட்ட வங்கியின் கணக்குகளை முடிப்பதற்கு ரிசர்வ் வங்கிக்கு முழு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஒன்றோடொன்று இணைய விரும்பும் வங்கிகள் ரிசர்வ் வங்கியின் முன் அனுமதியைப் பெற வேண்டும்.

4. இறுதிநிலைக்கடன் ஈவோன்- இந்திய ரிசர்வ் வங்கி இறுதிநிலைக் கடன் ஈவோனாக செயல்படுகின்றது. இந்திய ரிசர்வ் வங்கிக்கு இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட மாற்று உண்டியல்கள், வாக்குறுதிப் பத்திரங்கள், மத்திய, மாநில அரசின் பத்திரங்கள் ஆகியவற்றினை வாங்கவோ, விற்கவோ அல்லது மறுகழிவு செய்யவோ அதிகாரம் உண்டு. பண அங்காடியின் நெருக்கடி நிலவும் பொழுது பாதிக்கப்பட்டுள்ள வங்கிகளுக்கு ரிசர்வ் வங்கி உதவுகின்றது. இப்பணியினை செய்வதினால் வங்கிகள் முறிவடையாமல் காப்பாற்றப்படுகின்றன.

5. அந்நியச் செலாவணியின் பாதுகாவலன்- இந்திய ரூபாயின் வெளிமதிப்பை நிலைப்படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டியது ரிசர்வ் வங்கியின் பணியாகும். இந்தியாவின் அயல்நாட்டுச் செலாவணியைக் கட்டுப்படுத்தி நிர்வகித்து வருகின்றது. இப்பணியைச் செலாவணிக் கட்டுப்பாட்டுத்துறை கவனிக்கின்றது. ரிசர்வ் வங்கியின் இன்றியமையாதப் பணிகளில் ஒன்றாக இது கருதப்படுகின்றது. நாட்டின் அந்நியச் செலாவணி இருப்பு ரிசர்வ் வங்கியிடம் உள்ளது.

6. கடனைக் கட்டுப்படுத்துதல்-நாட்டில் புழக்கத்திலுள்ள பணத்தின் அளவையும், வங்கிகள் வழங்கும் கடன்களையும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தை ரிசர்வ் வங்கி பெற்றுள்ளது. இதற்காக ரிசர்வ் வங்கி பலவகையான கடன் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளை கையாளுகின்றது. வங்கி வீதம், வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள், ரொக்க கையிருப்பு வீதமாறுதல்கள், நீர்மைச் சொத்து விகிதம் ஆகிய கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளைப் பயன்படுத்திக் கடனை ஒழுங்குப்படுத்துகின்றது.

வரம்பு நிர்ணயம், நுகர்வோர் கடன் கட்டுப்பாடு ஆணைகளை பிறப்பித்தல், அறிவுறுத்தல், கடன் பங்கீடு நேரடி நடவடிக்கைகள், கடன் தன்மைக் கட்டுப்பாடு போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தி கடனை ஒழுங்குப்படுத்து கின்றது. தற்போது ரிசர்வ் வங்கி கடை பிடித்துவரும் பணக்கொள்கைக்கு கட்டுப்பாட்டோடு கூடிய வளர்ச்சி என்று பெயர்.

7. வங்கிகளின் தீர்வகம்-வணிக வங்கிகள் தங்களுக்குள் கொடுக்க வேண்டிய கடன்களை எளிதில் தீர்த்துக் கொள்ள ரிசர்வ் வங்கி மைய தீர்வகமாக செயல்படுகின்றது. தீர்வகங்களை நடத்துவது வங்கி நடவடிக்கைத் துறையினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. வங்கிகள் தங்களுக்குள் தீர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய கடன்களை எளிதில் தீர்த்து வைக்கும் மைய தீர்வகமாக ரிசர்வ் வங்கி உள்ளது.

8. வேளாண்மைக் கடன்- ரிசர்வ் வங்கியிடம் வேளாண்மைக் கடன் துறை ஒன்று உள்ளது. இத்துறை வேளாண்மைக் கடன்களின் பல்வேறு அம்சங்களையும் ஆராய்கின்றது. கூட்டுறவு வங்கிகள் வேளாண்மைக் கடன் வழங்கும் ஏனைய நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்கின்றது. விவசாயிகளுக்கு நேரடியாகக் கடன்களை வழங்கும் அதிகாரம் ரிசர்வ் வங்கிக்கு இல்லை. கூட்டுறவு வங்கிகளுக்கும், ரிசர்வ் வங்கிக்கும் இடையே தான் நேரடித் தொடர்புகள் உள்ளன.

கூட்டுறவுக் கடன் சங்கங்களுக்கு குறுகிய கால, மத்திய கால, நீண்டகாலக் கடன்களை அளித்து வருகின்றது. குறுகிய கால, மத்திய கால கடன்களை மாநில கூட்டுறவு வங்கிகள் மூலமும், நீண்டகால கடன்களை நிலவள வங்கிகள் மூலமும் ரிசர்வ் வங்கி விவசாயிகளுக்கு அளித்து வருகின்றது. கூட்டுறவு நிறுவனங்களுக்கு மிகக் குறைந்த வட்டி வீதத்தில் கடன் உதவி அளிக்கின்றது.

9. தொழிற்கடன்-தொழில்களுக்கு நிதிஉதவி செய்வதில் ரிசர்வ் வங்கி சிறந்த பங்காற்றுகின்றது. நாட்டில் தொழில் நிதி நிறுவனங்கள் தோன்றுவதற்கு ரிசர்வ் வங்கியே காரணமாகும். இந்திய தொழில் நிதிக்கழகம், மாநில தொழில் நிதிக்கழகங்கள் ஆகியனத் தோன்றவும் ரிசர்வ் வங்கி ஏற்பாடு செய்தது. நாட்டின் சிறுதொழில் வளர்ச்சிக்கும் ரிசர்வ் வங்கி உதவி புரிந்து வருகின்றது. இவற்றின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்காக ரிசர்வ் வங்கி கடன் உத்தரவாதத் திட்டம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியது. வங்கிகளும், ஏனைய நிதி நிறுவனங்களும் சிறுதொழில்களுக்கு அளிக்கும் கடன்களுக்கு இத்திட்டத்தின் மூலம் ரிசர்வ் வங்கி உத்தரவாதம் அளிக்கின்றது.

10. தகவலும் ஆராய்ச்சியும்- ரிசர்வ் வங்கி பல நூல்களையும் சஞ்சீகைகளையும் வெளியிட்டு வருகின்றது. இவைகளை ரிசர்வ் வங்கியின் நடவடிக்கைகள் குறித்தும், நாட்டுப் பொருளாதாரப் போக்கினைக் குறித்தும் புள்ளிவிவரங்களைத் தருகின்றன. பொதுமக்கள் பயன்படுத்தக்கூடிய ஆதாரப் பூர்வமான புள்ளி விவரங்களுக்கு இவ்வெளியீடுகள் அடிப்படையாக உள்ளன.

11. பிற பணிகள்-வங்கியைத் தவிர பிற நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகளையும் ரிசர்வ் வங்கி ஒழுங்குபடுத்தி வருகின்றது. நாட்டு வங்கியரை தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவதற்கு ரிசர்வ் வங்கி முயன்று வருகின்றது. ஆனால் இதுவரை பலன் கிடைக்கவில்லை. ரிசர்வ் வங்கி நிறைவேற்ற வேண்டிய பணிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். ரிசர்வ் வங்கி புதியதொரு உண்டியல் அங்காடி திட்டத்தை உருவாக்கிச் செயல்படுத்தி வருகின்றது. இந்திய தொழில் அபிவிருத்தி வங்கி, யூனிட் டிரஸ்ட் பெரும் பங்கு வகித்துள்ளது. ரிசர்வ் வங்கி கல்லூரியில் வணிக வங்கிகளின் அதிகாரிகளுக்கும் அலுவலர்களுக்கும் பயிற்சி அளிக்கப்படுகின்றது.

ரிசர்வ் வங்கி இந்தியாவின் மையவங்கியாக மிகச் சிறந்த முறையில் பணியாற்றி வருகின்றது. நாட்டில் செம்மையாக வங்கி முறை உருவானதற்கு ரிசர்வ் வங்கியின் நடவடிக்கைகள் மூலக்காரணமாக உள்ளன. நாட்டு விடுதலைக்குப் பின்னர் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டது. பொருளாதார அமைப்பின் நிலையான தன்மைக்கு எவ்விதத்திலும் பாதகம் ஏற்படா வண்ணம் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றது என்று கூறலாம்.

இந்திய ரிசர்வ் வங்கி எவ்விதம் வங்கி வீதக்கொள்கையையும், வெளிச்சந்தை நடவடிக்கைகளையும் நடைமுறையில் செயல்படுத்துகின்றது என்பதை கூறுக.

இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் பணக்கொள்கை அல்லது இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் கடனைக் கட்டுப்படுத்தும் பணி.

இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் பணிகளில் ஒன்று பணத்துறைக் கொள்கையை உருவாக்குவதும், நிறைவேற்றுவதுமாகும். நம் நாட்டின் பண அதிகாரியாக இந்திய ரிசர்வ் வங்கி செயல்படுகின்றது. இவ்வங்கியின் பணக்கொள்கை நாட்டின் பொதுவான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு துணை செய்வதாக இருக்கின்றது. ரிசர்வ் வங்கி கடன் கட்டுப்பாட்டோடு கூடிய வளர்ச்சி என்றக் கொள்கையை பின்பற்றுகின்றது.

நாட்டின் பண அதிகாரியான ரிசர்வ் வங்கிக் கடன் கட்டுப்படுத்தும் பணியை செய்து வருகின்றது. இப்பணியைச் செய்ய வங்கி ஒழுங்குமுறைச் சட்டம், ரிசர்வ் வங்கிச் சட்டம் ஆகிய இரு சட்டங்களும் ரிசர்வ் வங்கிக்குத் தேவையான அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது. கடன் அளவு கட்டுப்பாட்டுக் கருவி, கடன் தன்மைக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவி ஆகிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தி கடனின் அளவு அல்லது பணவீக்கத்தை கட்டுப்படுத்துகின்றது.

கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள்- வங்கிகள் யாவும் வழங்கும் மொத்த கடன்களின் அளவைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு ரிசர்வ் வங்கி பின்வரும் கடனளவுக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளை பயன்படுத்துகின்றது.

1. வங்கி வீதக்கொள்கை-வங்கி வீதம் என்பது ரிசர்வ் வங்கிச் சட்டப்படி மாற்று உண்டியல்களை அல்லது வணிகப் பத்திரங்களை வாங்க அல்லது கழிவு செய்து தர ரிசர்வ் வங்கி கடைபிடிக்கும் வட்டிவீதமாகும். வணிக வங்கிகளும் பிற நிறுவனங்களும் கொண்டு வரும் உண்டியல்கள் கடன் பத்திரங்கள் ஆகியவற்றை ரிசர்வ் வங்கி மறு கழிவு செய்வது இவ்வங்கி வீதத்தில் ஆகும். வங்கி வீதத்தை கழிவு வீதம் என்றும் கூறுவதுண்டு.

வங்கி வீதத்தை ரிசர்வ் வங்கி இதுவரை ஒன்பது முறை மாற்றியுள்ளது. 1933 ஏப்ரல் மாதம் ரிசர்வ் வங்கி நிறுவப்பட்ட பொழுது வங்கி வீதம் 3.5% ஆக இருந்தது. இதில் 1935 நவம்பரில் 3% ஆக குறைக்கப்பட்டது. பின்னர் வங்கிவீதம் 3.5% ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. பின்னர் வங்கிவீதம் பலமுறை மாற்றப்பட்டு தற்போது அதாவது 1974 முதல் 9% ஆக உள்ளது. 1991ல் வட்டிவீதம் 12% உயர்த்தப்பட்டது. இந்திய ரிசர்வ் வங்கி வட்டி வீதத்தை அதிகரித்ததை பணவீக்கத்திற்கு எதிரான கொள்கையாக குறிப்பிடலாம். ஆனால் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

UNIT - IV

இந்தியப் பணச் சந்தை

(MONEY MARKET IN INDIA)

பணச்சந்தை என்றால் என்ன? (What a Money Market is?)

சந்தை என்ற சொல்லுக்கு பொதுவாக உலக வழக்கில் உணர்த்தும் பொருளுக்கும், பொருளியல் வல்லுநர்கள் குறிப்பிடும் பொருளுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. பொருளியல் நோக்கில் சந்தை அல்லது அங்காடி என்ற சொல் நிலையான முறையில் தொடர்பு கொள்ளுகின்ற வாங்குபவர்கள், விற்பவர்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு தொகுதியாகும். எனவே, சந்தை என்ற சொல் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தையோ, அல்லது சில குறிப்பிட்ட வணிகர் குழுவையோ குறிப்பிடுவதல்ல.

பணச்சந்தை என்ற சொல்லும் இவ்வாறு குழப்பத்துக்கு இடம் தரும் ஒரு சொல்லே ஆகும். மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கின்ற போது கரன்ஸி நோட்டுகள், சட்டமுறைப் பணம் ஆகியவற்றோடு தொடர்புள்ள ஒரு சந்தை போலத் தோன்றும். ஆனால், இங்கே பணச்சந்தை என்று குறிப்பிடுவது எல்லாம் எளிதில் ரொக்கமாகக் கூடிய வாணிக உண்டியல்கள், கடன் பத்திரங்கள், வாக்குறுதிப் பத்திரங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வாணிபம் நடத்தப்படும் பரந்துபட்ட சந்தை அமைப்பேயாகும். இச்சந்தையில், வாங்கி விற்பனை செய்யப்படுபவை அல்லது பரிமாற்றம் செய்யப்படுபவை யாவும் மிகக் குறுகிய காலத்தில் பணமாகக் கூடிய உண்டியல்களும் பத்திரங்களும் ஆகும். இதனைப் பணம் என்று கூற இயலாது. எனினும், பணத்திற்கு மிகவும் அண்மையானது என்று குறிப்பிடலாம். எனவே, பணச்சந்தை என்ற சொல், குறுகிய காலக்கடன் வசதி செய்யும் ஓர் ஏற்பாடு ஆகும். இது பற்றி அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துக்களும் இலக்கணங்களும் இதன் இயல்பைத் தெளிவாக அறிய உதவுவனவாகும். ஆகையால், அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே காண்போம்.

மேடன் & நாட்லர் கூறும் இலக்கணம்-பண அங்காடி என்பது குறுகிய கால நிதிகளைக் கடனாக வழங்குகின்ற பெறுகின்ற ஒரு செயலமைப்பாகும். இதன் மூலம், ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டின் அல்லது உலகத்தின் பண நடவடிக்கைகளில் பெரும் பகுதி நடைபெறுகின்றது என்று மேடன் & நாட்லர் என்ற அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

கிரௌதர் கூறும் இலக்கணம்-“பலத்தரப்பட்ட நெருங்கிய பணத்தில் பேரம் நடத்தும் பலவகை நிறுவனங்களுக்கும், அமைப்புக்களுக்கும் வழங்கப்படும் ஒட்டுமொத்தமான பெயர் பணச்சந்தை ஆகும்”.

ஜே.எல்.ஹான்சன் கூறும் இலக்கணம்-“சுருங்கிய பொருளில் பணச்சந்தை என்பது குறுகிய கால நிதிகளின் சந்தை ஆகும். இந்தக் கடன்களைத் தருவோர் பெரும்பாலும் வணிக வங்கிகளேயாகும்.”

மேற்கூறப்பட்ட இலக்கணங்களில் இருந்து பின்வரும் செய்திகளை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

1. பணச்சந்தை என்பது குறுகிய காலக் கடன் வசதி செய்து தருவதற்கான ஓர் ஏற்பாடு ஆகும்.

2. பணச்சந்தையில் தேவையை உருவாக்குவோர் வணிகர்களும், தரகர்களும், ஊக வாணிகர்களும், அரசினரும் ஆவார்கள். இத்தேவையைப் பணம் வழங்கிப் பூர்த்தி செய்பவை பெரும்பாலும் வணிக வங்கிகளே ஆகும். இவை தவிர, மற்ற நிதி நிறுவனங்கள், காப்பீட்டுக் கழகங்கள், மைய வங்கி ஆகியவையும் பணத்தை அளிக்கின்றன.
3. வட்டி விகிதமானது பணத்தின் தேவை, வழங்கிடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

பணச்சந்தை இட அமைவு

பொருளாதார நோக்கில் சந்தை என்பது குறிப்பிட்ட இடத்தோடு தொடர்பு உடையதல்ல என்பது முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது. ஆனால், பணச்சந்தை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தோடு தொடர்புடையதாக அல்லது அங்கே அமைந்துள்ளதாக இருக்கலாம். எனினும், இவற்றின் இயக்கம் எல்லை கடந்து, பரந்து, விரிந்து பணப் புழக்கத்தில் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றது. உதாரணமாக, மும்பை பணச்சந்தையின் நடவடிக்கைகள் நாடு முழுவதையும் பாதிக்கும். இலண்டன் பணச்சந்தையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் சர்வதேச அளவில் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்த வல்லன ஆகும்.

பணச்சந்தையும் மூலதனச் சந்தையும்

வணிக நிறுவனங்களுக்கு குறுகிய கால நிதி தேவைப்படுவது போன்று நீண்ட காலக் கடன்களும் தேவைப்படும். இவற்றை வழங்குவது மூலதனச் சந்தையாகும். பணச்சந்தையின் சிறப்பியல்புகளை அறிந்து கொள்ள மூலதன அங்காடிக்கும், இவற்றிற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை அறிவது பெரிதும் உதவிகரமாக இருக்கும். ஆதலால், இவை இரண்டிற்கும் இடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளை ஆராய்வோம்.

1. பணச்சந்தையில் குறுகிய கால நிதிக்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. மூலதனச் சந்தை நீண்ட காலக்கடன் கிடைக்க வழி வகுக்கின்றது.
2. பணச்சந்தையில் வட்டி விகிதம் அடிக்கடி மாறிக் கொண்டே இருக்கும். மூலதனச் சந்தையில் அடிக்கடி மாறுதல்கள் ஏற்படுவது இல்லை.
3. பணச்சந்தையில் கிடைக்கக் கூடிய பணத்தின் அளவு அல்லது அதன் நெகிழ்வுத்திறன் வணிக வங்கிகளின் கடன் உற்பத்தியின் அளவைப் பொறுத்ததே ஆகும். ஆனால், மூலதனச் சந்தையில் கிடைக்கக் கூடிய நிதிவசதி மக்களின் சேமிப்பின் அளவைப் பொறுத்ததே ஆகும்.
4. பண அங்காடியில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பவை வணிக வங்கிகள் ஆகும். மூலதனச் சந்தையில் முதலிடம் பெறுபவை பங்கு மாற்றகங்கள் ஆகும்.
5. பணச்சந்தையில் பேரம் செய்யப்படுபவை வணிக உண்டியல்களும், கருவூல உண்டியல்களும் ஆகும். மூலதனச் சந்தையில் கம்பெனியின் பங்குகள், நீண்ட காலக் கடன் பத்திரங்கள் ஆகியவை பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன.

பணச்சந்தைக்கும் மூலதனச் சந்தைக்கும் இடையே மேற்சொன்னவாறு அடிப்படையான வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், இவற்றுக்கு இடையேயுள்ள தொடர்பும் மிக வலிமையானதாகும். மேற்குறிப்பிட்ட வேறுபாடுகளில் பல, இக்காலத்தில் மறைந்து விட்டன எனலாம். எனவே, பொருளியல் அறிஞர்கள் இவை இரண்டிற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடுகளைப் பெரிதாகக் கருதுவதில்லை.

பணச்சந்தையின் அங்கங்கள்

பணச்சந்தையில் அடங்கும் பல்வேறு நிறுவனங்களாவன பின்வருமாறு.

1. மைய வங்கி-மைய வங்கியே அனைத்து வங்கிகளின் தலைவனாகச் செயல்படுகிறது. இவ்வங்கியே பணத்தையும் நிதிகளையும் சந்தையில் வெளியிடுதலைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தை உடையதாகும். இவ்வங்கியே, பல்வேறு ஏனைய நிறுவனங்களால் அளிக்கப்படும் கடன் வசதிகளை கட்டுப்படுத்துகிறது.

2. வணிக வங்கிகள்-வணிக வங்கிகள் பணச்சந்தையில் முக்கியமான பங்கினை வகிக்கின்றன. இவை, முன் பணங்கள் அளிக்கின்றன. உண்டியல்களை கழிவு செய்கின்றன. வாக்குறுதிப் பத்திரங்களின் மீது கடன் வழங்குகின்றன. இவை அவைகளின் உடனடிப் பத்திரங்களின் மீது கடன் வழங்குகின்றன. இவை அவைகளின் உடனடிப் பணப்பிரச்சனைகளுக்கு சந்தையின் உதவியை நாடிப் பெற்றுக் கொள்கின்றன.

3. கழிவுகங்கள்-மாற்று உண்டியல்களின் மறுகழிவிற்குரிய சிறப்பு நிறுவனங்களாக கழிவுகங்கள் செயல்படுகின்றன. இவை வழக்கமாக மூன்று வகை உண்டியல்களைக் கையாளுகின்றன. அவையாவன:

1. உள்நாட்டு உண்டியல்கள்
2. அயல்நாட்டு உண்டியல்கள், மற்றும்
3. அரசுப் பணக் கருவூல உண்டியல்கள்

கழிவுகங்கள் தமது குறுகிய காலத் தேவைகளுக்கு வணிக வங்கிகள் மற்றும் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியிடம் இருந்து பேரளவில் நிதிகளை கடன் வாங்குகின்றன. பின் அவற்றை உண்டியல்களை கழிவு செய்யப் பயன்படுத்துகின்றன. ஆனால், வணிக உண்டியல் என்ற ஒன்றை கழிவு செய்யும் முன் கழிவுகங்கள் அவை ஏற்பகங்களால் ஏற்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றன.

4. ஏற்பகங்கள்-ஏற்பகங்கள், மாற்று உண்டியலை ஏற்கும் விசேஷ நிறுவனங்களாக திகழ்கின்றன. பொதுவாக, இவை வணிகர் வங்கிகளாக அமைகின்றன. இவை மாற்று உண்டியலின் இரண்டாவது கையெழுத்து தாரர்களாக செயல்படுகின்றன. அதாவது நிதி நிலையைப் பற்றி அறியாத வணிகர் ஒருவரின் உண்டியலுக்கு அவை உத்தரவாதமளித்து அதை மாற்றியளிக்கத் தக்கதாக மாற்றுகின்றன. ஏற்பகங்களின் உதவியைப் பெற விரும்புவரின் நிதிநிலை, நம்பகத்தன்மை, கடன் பெறுவதற்கான தகுதி போன்ற தகவலை சேகரித்துப் பெற இவை உள்நாடு மற்றும் வெளிநாட்டின் முக்கியமான பல்வேறு இடங்களிலும் தொடர்புகளை நிர்வகித்து வருகின்றன.

இவை தங்களின் சேவைகளுக்கு, சிறிய ஒரு தொகையை கழிவாகப் பெறுகின்றன. ஆனால், இவை தங்களால் கழிவு செய்யப்பட்ட உண்டியலுக்கு பேரளவு பாதுகாப்பை உறுதி செய்கின்றன.

5. உண்டியல்கள் தரகர்கள்-உண்டியல் தரகர்களுக்கு அவர்களின் வாடிக்கையாளர்களைப் பற்றி நெருக்கமாகத் தெரிந்திருக்கும். மேலும், இவர்கள் உண்டியலை வாங்குவோர் மற்றும் விற்போருக்கு இடையே சிறிய ஒரு தொகையை கழிவாகப் பெற்றுக் கொண்டு இடைநிலையர்களாக செயல்படுகின்றனர். சில சமயங்களில் இவ்வகையான உண்டியல் தரகர்கள் தங்களின் சொந்தக் கணக்கில் உண்டியலை கழிவு செய்கின்றனர்.

பணச்சந்தையின் அமைப்பு அல்லது உறுப்புகள்

பணச்சந்தையில் வியாபாரம் நடத்துவோர் பலர் ஆவர். எனவே, இது பல நபர்கள் அல்லது நிறுவனங்களின் தொகுதியே ஆகும். ஒவ்வொரு நிறுவனமும் ஒவ்வொரு வகையான குறுகிய காலக் கடன் வழங்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபடுகின்றன. ஆகவே, இதனைப் பல்வேறு துணைச் சந்தைகளாகப் பிரிக்கலாம். இத்துணைச் சந்தைகளும் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டு உள்ளன. எனினும், எல்லா நாடுகளிலும் பணச்சந்தையில் காணப்படும் சில துணைச் சந்தைகளின் தன்மை பற்றி இங்கே ஆராய்வோம்.

1. அழைப்புக் கடன் சந்தை-இது மிகமிகக் குறுகிய காலக் கடன் வழங்கும் சந்தையாகும். எனினும், பணச்சந்தையின் முக்கியமான அம்சங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். உண்டியல் தரகர்கள் பங்குத்தரகர்கள் போன்றவர்களுக்கு மிகக் குறுகிய காலத்திற்குப் பணம் தேவைப்படும். இத்தேவையை வணிக வங்கிகள் ஒரு நாள் முதல் ஏழு நாள்வரை கடன் அளிப்பதன் மூலம் பூர்த்தி செய்கின்றன. இக்கடன்கள் அழைப்புக் கடன்கள் என வழங்கப்படும். இக்கடன்களை வணிக வங்கிகள் பெரிதும் விரும்புகின்றன. இதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் கூறலாம்.

1. வங்கிகளின் ரொக்கத்தன்மை கெடாமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றது.
2. இக்கடன்கள் ஓரளவுக்கு வருவாயையும் வங்கிகளுக்கு உருவாக்கித் தருகின்றன.

2. உண்டியல்கள் சந்தை அல்லது கழிவு அங்காடி-உண்டியல் உலகெங்கும் வணிக வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை புரியும் ஓர் கடன் சாதனமாகக் கருதப்படுகின்றது. உள்நாட்டு வாணிபத்திலும், வெளி நாட்டு வாணிபத்திலும் உண்டியல்கள் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றன. பொதுவாக 1. மாற்று உண்டியல்கள் அல்லது வணிக உண்டியல்கள், 2. கருவூல உண்டியல்கள் ஆகிய இரண்டும் இச்சந்தையில் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன. நடைமுறையில், வணிக பேரங்கள் முடிவடையச் சில காலம் ஆகும். அதாவது, விற்பனை செய்யப்பட்ட பொருள்களுக்குரிய தொகை விற்பனையாளர் கைக்கு வந்து சேர சிறிது காலம் ஆகும். அத்தகைய சூழ்நிலைகளில் நிதி வசதி செய்யும் வகையில், வசதியான முறையில் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சட்டரீதியான பாதுகாப்புகளுடன் அமைந்துள்ள கடன் சாதனமே வணிக உண்டியல் ஆகும். இவற்றைக் கழிவு செய்து பணம் தருவதன் மூலம் விற்பனையாளர்களுக்கு இச்சந்தை நிதிவசதி ஏற்படுத்தித்

தருகின்றது. முதலாம் உலகப் போருக்கும் இரண்டாம் உலகப் போருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உண்டியல்களின் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. கருவூல உண்டியல் என்பது அரசின் வாக்குறுதிப் பத்திரம் ஆகும். இவற்றின் மூலம் அரசு கடன் வாங்குகின்றது. இது அரசு வெளியிடும் உண்டியல் ஆகையால், இதன் பாதுகாப்பு குறித்து யாரும் சந்தேகம் கொள்வதில்லை. எனவே, இதை ஏற்பகங்கள் ஏற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவ்வித உண்டியல்கள் பெரும்பாலும் 90 நாட்களில் பணம் திரும்பப் பெறக் கூடியவையாகவே இருக்கும்.

3. ஏற்புச் சந்தை-ஏற்புச் சந்தையும் பணச்சந்தையின் மற்றொரு முக்கியமான அம்சமாகும். பொருள்களைக் கடனுக்கு விற்பவர்கள், கடனுக்கு வாங்கியவர் மீது மாற்று உண்டியலை எழுதி அவரிடம் ஒப்புதல் பெற வேண்டும். இவற்றைக் கழிவு செய்து பணம் தருவதில் வங்கியருக்குச் சில சிரமங்கள் உள்ளன. கெடுநாள் அன்று உண்டியலை ஏற்றவர் பணம் செலுத்தா விட்டால், உண்டியல் அவமதிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும். அந்நிலையில் உண்டியலைக் கழிவு செய்து பணம் பெற்றவர் உடனடியாக உண்டியல் தொகையை வங்கியரிடம் செலுத்த வேண்டும். அவ்வாறு செலுத்த இயலவில்லையானால் வங்கியர் பணத்தை இழக்க நேரிடும். இவ்வாறு தனியார் வணிக நிறுவனங்களின் நிதிநிலை பற்றி வங்கியர் தெளிவாக அறியாத நிலையில் இவ்வித உண்டியல்களுக்குச் சில நிதி நிறுவனங்கள் உத்தரவாதம் தந்து அல்லது ஏற்று உண்டியல்களைக் கழிவுசெய்து பணம் பெறுவதை எளிமையாக்குகின்றன. இவற்றிற்கு ஏற்பகங்கள் என்று பெயர். இந்நிறுவனங்கள் இப்பணியை மட்டுமே செய்து வருவன ஆகும். இங்கிலாந்தில் இத்தகைய ஏற்பகங்கள் முதல் உலகப் போருக்கு முன்பு பிரசித்தி பெற்று இருந்தன. ஆனால், தற்காலத்தில் இவற்றின் முக்கியத்துவம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது. மேலும், இப்பணியை இப்போது வங்கிகள் மேற்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டன. பெரிய வங்கிகள் ஏற்றுக் கொண்ட உண்டியல்கள், ரொக்கப் பணம் போல எந்த வங்கியிலும் சுலபமாகக் கழிவு செய்து கொள்ளக் கூடியவை ஆகும்.

அழைப்புக் கடன் சந்தை, உண்டியல் சந்தை, ஏற்புச் சந்தை ஆகிய மூன்றும் தனித்தனி துணைச் சந்தைகளாக இருப்பினும், இச்சந்தைகளில் முதலிடம் பெறுவது வணிக வங்கிகளே ஆகும். எனவே, இம்மூன்றையும் ஒன்றாக இணைத்து உண்டியல் கழிவு அங்காடி என்று குறிப்பிடலாம் என்று சில வங்கியியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

4. ஈட்டுக்கடன் சந்தை-பணச்சந்தையின் மற்றொரு பிரிவு இச்சந்தை ஆகும். இதனைப் பணச்சந்தையின் ஒரு துணைப் பிரிவாக சில அறிஞர்கள் ஏற்பதில்லை. எளிதில் ரொக்கமாகும் தன்மையுள்ள உயர்ந்த கடன் பத்திரங்கள், பங்குகள் போன்ற உயர்தரப் பிணையங்கள் தங்கக் கட்டிகள் ஆகியவற்றை ஈடாகப் பெற்றுக் கொண்டு வங்கிகள் வழங்கும் அதிகப்பற்று ரொக்கக் கடன் முதலான குறுகிய காலக் கடன்கள் இதில் அடங்கும். வங்கிகள் தம்மிடம் உள்ள நிதியில் பெரும்பகுதியை இக்கடன்கள் மூலம் இச்சந்தையில் வழங்குகின்றன.

நமது நாட்டில் உள்ள எல்லா வணிக வங்கிகளும், இவ்வகைக் கடன்களை வழங்குகின்றன. மைய வங்கியும் மற்ற வணிக வங்கிகள் மூலம் இச்சந்தையில் பங்கு பெறுகின்றது.

5. அந்நியச் செலாவணிச் சந்தை-அந்நியச் செலாவணி வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பணச் சந்தையின் ஒரு பகுதியே அந்நியச் செலாவணிச் சந்தை ஆகும். இச்சந்தையில், அந்நியச் செலாவணியை வாங்கவும் விற்கவும் இயலும். அந்நியச் செலாவணியின் தேவை, அளிப்பு அல்லது வழங்கீடு ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கு ஏற்றவாறு செலாவணி விகிதமும் மாறுபடும் இது பற்றி பின்னர் ஆராயப்படும்.

6. குறுகிய கால அரசுக் கடன் பத்திரச் சந்தை- உண்டியல் சந்தை வளர்ச்சியடையாத நாடுகளில் குறுகிய கால அரசுப் பத்திரங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. இப்பத்திரங்கள் எளிதில் ரொக்கமாக மாற்றக் கூடியனவாக உள்ளதால், அந்நாடுகளில் வணிக வங்கிகள் இவற்றில் அதிகம் முதலீடு செய்கின்றன. நம் நாட்டிலும் வணிக வங்கிகள் தமது நிதியை அரசுப் பத்திரங்களில் முதலீடு செய்துள்ளன. தமக்குத் தேவை ஏற்பட்டால், இப்பத்திரங்களை ஈடாகத் தந்து ரிசர்வ் வங்கியிடம் கடன் பெறவும் இவைகளால் இயலும்.

ஒவ்வொரு துணைச் சந்தையிலும் முக்கிய இடம் பெறுவன வணிக வங்கிகளும், சில குறிப்பிட்ட நிதி நிறுவனங்களுமே ஆகும். ஒரு நாட்டின் பணச்சந்தை வளர்ச்சி பெறுவதும் சிறப்பாகப் பணியாற்றுவதும் இத்துணைச் சந்தைகளின் பணியைப் பொறுத்ததே ஆகும். இந்நிறுவனங்கள் அனைத்துக்கும் மேலாகப் பணச்சந்தையின் தலைவனாகவும் முதன்மையாகவும் பணியாற்றுவது அந்நாட்டின் மைய வங்கியேயாகும். பணச்சந்தையில் ஈடுபட்டுள்ள எல்லா நிறுவனங்களையும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் இதனிடம் உள்ளது.

பணச்சந்தை வளர்ச்சியடைந்த தேவையான சாதனங்கள்

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பணச்சந்தை உள்ளது. சில நாடுகளில் வளர்ச்சி அடைந்தும், சிலவற்றில் வளர்ச்சி குன்றியும் காணப்படுகின்றது. பணச்சந்தையின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான சாதனங்கள் பல ஆகும். இச்சாதனங்கள் வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளில் பணச்சந்தை வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் இருப்பதையும், மற்ற நாடுகளில் வளர்ச்சி குன்றி இருப்பதையும் காணமுடியும். பேராசிரியர் எஸ்.என்.சென், வளர்ச்சியடைந்த பணச்சந்தையில் காணப்படும் சிறப்பம்சங்கள் அல்லது பணச்சந்தை வளர்ச்சிக்குத் தேவையான காரணங்களை பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

1. மைய வங்கி இருத்தல்-பணச்சந்தைக்குத் தேவையான பொழுது கடன் கொடுத்து உதவவும், வணிக வங்கிகள் உள்ளிட்ட எல்லா நிறுவனங்களுக்கும் வழிகாட்டவும், அவற்றின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், போதுமான அதிகாரம் பெற்ற மைய வங்கி ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் தேவை ஆகும். எனவே அதிகாரமில்லாத திறமையற்ற மைய வங்கி இருந்தால், அடையாது. இங்கிலாந்தில் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மைய வங்கி நிறுவப்பட்டுவிட்டது. ஆனால், நமது நாட்டில் 40 வருடங்களுக்கு முன்புதான் ரிசர்வ் வங்கி நிறுவப்பட்டது. அந்நாட்டில் பணச்சந்தை வளர்ச்சி

அடைந்தும் நம் நாட்டில் இன்னும் வளர்ச்சியடையாமலும் இருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு முக்கியக் காரணம் ஆகும்.

2. கட்டுக்கோப்பான வங்கி முறை-முறையாக அமைக்கப்பட்ட கட்டுக்கோப்பான வங்கி முறை இருப்பதும் பணச்சந்தையின் வளர்ச்சிக்கு மற்றொரு முக்கிய காரணம் ஆகும். பணச்சந்தையில் ஈடுபட்டுள்ள எல்லா நிறுவனங்களோடும் வணிக வங்கிகள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளன. எனவே, வங்கி அமைப்புமுறை திறமையாகச் செயல்படக் கூடியதாக இருந்தால் பணச்சந்தையின் மற்ற துணை அங்கங்களும் திறமையாகச் செயல்பட இயலும். வங்கிகள் குறுகிய காலக் கடன் பற்றி கடைப்பிடிக்கும் எந்தக் கொள்கையும், அதில் ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களும் உடனடியாக நாட்டின் பணச்சந்தையில் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும்.

3. தக்க கடன் கருவிகள்-மைய வங்கியும் திறமையான வங்கி முறையும் மட்டுமே பணச்சந்தையை வளர்ச்சியடையச் செய்து விடாது. மாற்று உண்டியல், கடன் பத்திரங்கள் போன்ற முறையான குறுகிய காலக்கடன் கருவிகள் புழக்கத்தில் இருப்பதும் அவசியம். மேலும், இக்கடன் கருவிகளில் செய்யக்கூடிய தரகர்கள், நிறுவனங்கள், இருப்பதும் அவசியம். நமது நாட்டில் இத்தகைய தரகர்கள் இல்லாமையும், கடன் கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் புழக்கம் வளராமையும் நமது பணச்சந்தை வளராததற்கு மற்றுமொரு காரணம் எனலாம்.

4. துணை அங்காடிகள் இருத்தல்-பணச்சந்தையில் மேற்குறிப்பிட்ட துணை அங்காடிகள் பலவும் இருப்பது அவசியம். ஒவ்வொரு அங்காடியும் ஒவ்வொரு துறையில் சிறப்பாகப் பணியாற்றுவதால், பணச்சந்தையின் எல்லா அங்கங்களும் சீரான வளர்ச்சி பெற இயலும். துணை அங்காடிகளின் எண்ணிக்கை பெருகப் பெருக பணச்சந்தையும் பரவலாகி வளர்ச்சியடையும் என்று எஸ்.என்.சென் குறிப்பிடுகின்றார்.

5. போதுமான நிதி வசதி-பணச்சந்தையின் ஒவ்வொரு துணைச் சந்தையும் போதுமான நிதிவசதி படைத்ததாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் சேமிப்பாக முடங்குகின்ற பணத்தைக் கவர்ந்து இழுத்துப் பயன்படுத்தத்தக்க நிதி நிறுவனங்கள் வளர்ச்சி அடைந்தால், பணச்சந்தையும் விரிவடைந்து வளர்ச்சி பெறும். இலண்டன், நியூயார்க் போன்ற நகரங்களில் உள்ள பணச்சந்தை உலகெங்கும் உள்ள சேமிப்பு நிதியைத் தம்மிடம் கவர்ந்து இழுக்கும் வல்லமை பெற்றவை. இதனால் இவை அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன.

6. மக்களின் நம்பிக்கை-எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நாட்டுமக்களும் பணச்சந்தை மீது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். நாட்டின் அரசியல் நிலைமைகள், பொருளாதார நிலைமைகள் முதலியவற்றால் பாதிக்கப்படாத பணச்சந்தை மீது மட்டுமே மக்கள் நம்பிக்கை வைப்பார்கள். இலண்டன் பணச்சந்தை இன்றளவும் மக்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக இருந்து உலகில் முதல் இடம் பெற்றுள்ளது. டாலர் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் நியூயார்க் பணச்சந்தை மக்கள் மத்தியில் தனது செல்வாக்கை இழக்கத் தொடங்கினாலும், ஓரளவுக்கு தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு உலகின் இரண்டாவது பணச்சந்தையாக விளங்குகின்றது.

7. ஆரோக்கியமான போட்டி நிலவுதல்-ஒவ்வொரு உபசந்தையிலும் நியாயமான மற்றும் ஆரோக்கியமான போட்டி நிலவுதல் வேண்டும். அதாவது, வளர்ச்சி அடைந்த பணச்சந்தையில், பேரளவு எண்ணிக்கையிலான கடன் வாங்குபவர்கள், கடனளிப்போர், மற்றும் கையாளுபவர்கள் இருப்பர். அப்பொழுது தான் ஒவ்வொரு சந்தையும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கி தமது நோக்கத்தை அடையமுடியும்.

8. உப-சந்தைகளின் ஒருங்கிணைப்பு-வளர்ச்சியடைந்த பணச்சந்தையில், பணச்சந்தையின் பல்வேறு உப-சந்தைகளுக்கு இடையே முழுமையான ஒருங்கிணைப்பு இருக்கும். இவைகளின் இயக்கமுறை ஒன்றை ஒன்று சார்ந்திருக்கும். நிதி ஒரு உப சந்தையில் இருந்து மற்றொரு உபசந்தைக்குச் செல்லும் மற்றும் ஒரு உப சந்தையின் நடவடிக்கைகள் ஏனைய சந்தைகளிலும் பாதிப்புகளை உருவாக்கும்

9. நிதிகளின் நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் போதுமான தன்மை-வளர்ச்சியடைந்த ஒரு பணச்சந்தையில் பேரளவு வள ஆதாரங்கள் இருத்தல் வேண்டும். பணச்சந்தைக்குள் வரும் நிதிகளில் நெகிழ்வுத்தன்மை இருத்தல் வேண்டும். அதாவது, நிதிகளுக்கான தேவையைப் பொறுத்து நிதிகளின் ஓட்டம் அதிகரிக்கவும் குறையவும் செய்ய வேண்டும்.

10. பன்னாடு சார்ந்த ஈர்ப்பு-வளர்ச்சியடைந்த பணச்சந்தை அயல்நாடுகளில் இருந்தும் கூட நிதிகளை ஈர்க்கின்றன. வளர்ச்சி அடைந்த பணச்சந்தை நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்க நிதிகளை கையாளுபவர்களும், கடன் பெறுபவர்களும் மற்றும் கடனளிப்பவர்களும் அயல்நாடுகளில் இருந்து ஆர்வத்துடன் முன்வருவர்.

11. வட்டி வீதங்களில் சீரான தன்மை-நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் ஒரு சீரான வட்டி வீதங்கள் நிலவுதலே, நன்கு வளர்ச்சியடைந்த ஒரு பணச்சந்தையின் மிக முக்கியமான ஒரு இயல்பாகும்.

12. விலைகளில் நிலைத்தன்மை-வளர்ச்சியடைந்த ஒரு பணச்சந்தையின் ஆற்றல்மிக்க இயக்கத்தின் விளைவே நாடெங்கிலும் நிலவும் விலைகளில் காணப்படும் நிலைத்தன்மை ஆகும்.

13. பேரளவு வளர்ச்சியுற்ற தொழில் முறை-பேரளவு வளர்ச்சியுற்ற தொழில் முறை இருந்தால் மட்டுமே பணச்சந்தை சுமுகமாக இயங்க முடியும் மற்றும் அதன் நோக்கத்தையும் அடைய முடியும். வளர்ச்சியடைந்த பணச்சந்தை அவ்வித ஒரு முறையின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது.

14. மற்ற துணைக் காரணங்கள்-மேற்சொல்லப்பட்ட முக்கியமான காரணங்களைத் தவிர வேறு சில துணைக் காரணங்களும் பணச் சந்தையின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்வன ஆகும். பன்னாட்டு வாணிப வளர்ச்சி, தொழில் வளர்ச்சி, தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான அமைதியான அரசியல் பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகள், வெளிநாட்டு நிறுவனங்களைப் புறக்கணியாது இருத்தல் ஆகிய காரணங்களும் பணச்சந்தை வளர்ச்சிக்குப் பெருகும் துணை புரிவனவாகும்.

வளர்ச்சியடைந்த பணச்சந்தையின் இன்றியமையாமை

தற்காலத்தில் ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வளர்ச்சியடைந்த பணச்சந்தை மிகவும் இன்றியமையாத ஒரு தேவையாகும். இதன் மூலம் பெறக்கூடிய நன்மைகளே இதன் இன்றியமையாமையை விளக்கக் கூடிய தன்மை வாய்ந்தன எனலாம். எனவே, பணச்சந்தை எவ்வாறெல்லாம் ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிகின்றது என்பதனை இங்கே காண்போம்.

1. வாணிபம், மற்றும் தொழில் வளர்ச்சிக்கு நிதிவசதி அளித்தல்—வணிகத் தொழில் நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான நடைமுறை மூலதனம் அளிப்பதில் பணச்சந்தையில் பங்கு மகத்தானது ஆகும். மாற்று உண்டியல் போன்ற கடன் கருவிகளைக் கழிவு செய்து பணம் தருவதும் மூலம் வாணிகத் தொழில் நிறுவனங்கள் இடையீடு இல்லாமல் தமது தொழிலை நடத்தவும், இலாபம் பெறவும் இச்சந்தை உதவுகின்றது.

2. வணிக வங்கிகளுக்கு முதலீட்டு வாய்ப்பு—உலகெங்கும் உள்ள வணிக வங்கிகள் பெரும்பாலும் குறுகிய காலக்கடன் அளிப்பதையே விரும்புகின்றன. மேலும், எளிதில் ரொக்கமாகக் கூடிய, மாற்றித்தரக்கூடிய பிணையங்களையே விரும்புகின்றன. பணச்சந்தை இதற்கு ஏற்றதாக உள்ளதால், வணிக வங்கிகள் தமது நிதியை முதலீடு செய்வதற்குப் பொருத்தமான வழிகளை அல்லது வாய்ப்புக்களை இச்சந்தை ஏற்படுத்தித் தருகின்றது எனலாம்.

3. மைய வங்கியின் வெற்றிக்குத் துணை—மைய வங்கி பொதுவாக தனது பணிகளை சிறப்பாக ஆற்றவும் குறிப்பாக மற்ற வணிக வங்கிகளை தன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்கவும் பணச்சந்தை பெரிதும் துணைபுரிகின்றது. பண அங்காடி வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் மட்டுமே வட்டி வீதமும், மற்ற மைய வங்கியின் நடவடிக்கைகளும் எதிர்பார்த்த பலனைத் தருகின்றன. பணச்சந்தை வளர்ச்சி பெறாத நாடுகளில் மைய வங்கி திறமையாகச் செயல்பட இயலாத சூழ்நிலை உள்ளது.

4. அரசுக்கு உதவு—அரசின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கைகளுக்கும் பணச்சந்தை உதவிபுரிய இயலும். வளர்ச்சிக்குத் திட்டமிடுதல் பின்னோக்கிச் செல்லும் பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகளைத் தடுத்தல் முதலிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் போது பணச்சந்தையின் உதவி அவசியமாகும். கருவூல உண்டியல்களைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் வளர்ச்சியடையாத நாடுகளில், பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை போக்க புதிய கரன்சி நோட்டுகளை அச்சடிக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு அரசு தள்ளப்பட்டு விடும். இதனால், பணப்புழக்கம் அதிகமாகி பணவீக்கம் ஏற்படும். வளர்ச்சியடைந்த பணச்சந்தை இருந்தால், அரசு தனது குறுகிய காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள புதிதாகக் கரன்சி நோட்டுக்களை அச்சடிக்கத் தேவை இல்லை.

இலண்டன் பணச்சந்தை

மிகச் சிறந்த கட்டுக்கோப்பான அமைப்பை உடைய பெருவளர்ச்சி பெற்ற பணச்சந்தைகளில் இலண்டன் பணச்சந்தை முதன்மையானதாகக்

கருதப்படுகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பாக ஆம்ஸ்டர்டாம் வீழ்ச்சியடைந்த பிறகு இலண்டன் பணச்சந்தை மிக வேகமாக வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிவிட்டது. மற்ற எல்லா உலக நாடுகளையும் விட இலண்டன் பண அங்காடி மிக வேகமாக வளர்ந்து மக்களின் நம்பிக்கைக்கு உரியதாக இன்றளவும் விளங்குகின்றது.

இலண்டன் பணச்சந்தையின் அதிவேக வளர்ச்சிக்குக் காரணங்கள்

இலண்டன் பணச்சந்தை வேகமாக வளர்ந்ததற்குப் பல காரணங்களைக் கூறலாம். அவையாவன.

1. இங்கிலாந்தல் தொழிற்புரட்சி முதன் முதலில் தோன்றி வேளாண்மை, தொழில், வாணிகம், போக்குவரத்து ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் மாபெரும் வளர்ச்சி அடைந்ததால், மூலதனத் திரட்சி மற்ற நாடுகளை விட அங்கு பெருமளவில் ஏற்பட்டது.
2. இங்கிலாந்து பல நாடுகளோடு வியாபாரத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டதோடு, பல நாடுகளிலும் தமது காலணியாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.
3. அரசியல் மற்றும் பொருளாதார சூழ்நிலைகள் பாதுகாப்பானவையாக இருந்தன. நிலையான அரசு, நிலைபேறு அடைந்த பொருளாதாரம் ஆகிய இரண்டும் பணம் வரும் வழிகளைப் பலவாக ஆக்கின. பல நாடுகளிலிருந்தும் நிதி வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்தது.
4. வணிக வங்கிகளின் அமைப்புமுறை கட்டுக்கோப்பானதாக அமைந்ததோடு, அந்நாட்டின் மைய வங்கியான இங்கிலாந்து வங்கியும் அவற்றின் நடவடிக்கைகளை திறமையாகக் கட்டுப்படுத்தி வந்தது.
5. உண்டியல் கழிவு அங்காடியும், ஏற்பகங்கள் ஆகியவையும் பெருமளவில் ஏற்பட்டதால், கடன் கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்தது.

இக்காரணங்களால் இலண்டன் பணச்சந்தை உலகப் புகழ் பெற்றது. முதல் உலகப்போரின் தொடக்கம் வரையிலும், உலகின் வேறு எந்த நாட்டின் பணச்சந்தையும் அதனுடன் போட்டி போட இயலாத சூழ்நிலை நிலவியது. இரு உலகப் போர்களுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நியூயார்க் மற்றும் பாரிஸ் பணச்சந்தைகள் அதனுடன் போட்டி போடத் தொடங்கின. இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்த பிறகு இங்கிலாந்தின் அரசியல், பொருளாதார ஆதிக்கங்கள் சர்வதேச அரங்கத்தில் பலகீனம் அடைந்ததாலும், அமெரிக்க டாலரின் வலிமை பன்னாட்டுச் செலாவணி என்ற முறையில் அதிகரித்ததாலும், நியூயார்க் பணச்சந்தை முதலிடம் பெற இலண்டன் இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டது எனினும் 1973 ஆம் ஆண்டில், டாலர் மதிப்பு சர்வதேச அரங்கில் வீழ்ச்சியடைந்ததால் மீண்டும் இலண்டன் பணச்சந்தை தனது முதல் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு இன்றளவும் தனது நிலைமையை பாதுகாப்பாகவும் நம்பிக்கைக்கு உரியதாகவும் நிர்வகித்து வருகின்றது.

இலண்டன் பணச்சந்தையின் அமைப்பு

இங்கிலாந்து மூலதனச் சந்தை, பணச்சந்தை ஆகிய இரண்டுமே கட்டுக்கோப்பானதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இலண்டன் பணச்சந்தையில்

பங்கேற்கும் நிறுவனங்களை ஐந்து பெரம் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.
அவையாவன—

1. இங்கிலாந்து வங்கி
2. கூட்டுப் பங்கு வங்கிக் கம்பெனிகள்
3. ஏற்பகங்கள்
4. கழிவகங்கள்
5. உண்டியல் தரகர்கள்

1. இங்கிலாந்து வங்கி—இவ்வங்கி நாட்டின் மைய வங்கியாக விளங்குவதோடு பணச்சந்தையின் தலைமை நிறுவனமாகவும் இயங்கி பணச்சந்தையைக் கட்டுப்படுத்தி வழிநடத்திச் செல்கின்றது. நாட்டின் பணநிலைமையைக் கட்டுக்கோப்பாக ஒரே சீராக வைத்திருப்பதில் இவ்வங்கியின் பணி மகத்தானது ஆகும். கழிவகங்களுக்குப் பணம் தேவைப்படும் போது இவ்வங்கி நேரடியாகவே கடன் வழங்குகின்றது. ஏனெனில், பெரும்பாலும் வணிக வங்கிகள் இவ்வங்கியிடம் கடன் கேட்பதைத் தவிர்த்து வருகின்றன. எனவே, கழிவகங்களுக்கு ஒரு நாட்டின் மைய வங்கியே நேரடியாகக் கடன் கொடுப்பது வேறெங்கும் காண இயலாத புதுமையும் இப் பணச்சந்தையின் சிறப்பான அம்சமுமாகும்.

2. கூட்டுப் பங்கு வங்கிக்கம்பெனிகள்—இலண்டன் பணச்சந்தையில் மூன்று வகையான வங்கிக் கம்பெனிகள் இயங்குகின்றன. அவையாவன—1. தீர்வக வங்கிகள் 2, கடல் கடந்த வங்கிகள், மற்றும் 3. ஸ்காட்லாந்து வங்கிகள்.

இவற்றில், தீர்வக வங்கிகள் இலண்டன் தீர்வகத்தில் உறுப்பினராக உள்ள வங்கிகள் ஆகும். இவை பணச்சந்தையில் மூன்று வழிகளில் பணிபுரிகின்றன.

1. உண்டியல் கழிவகங்களைப் போன்று வாடிக்கையாளர்களின் உண்டியல்களைக் கழிவு செய்து நேரடியாகப் பணம் வழங்குகின்றன.

2. தம்முடைய வாடிக்கையாளர்களுக்காக உண்டியல்களை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றன.

3. உண்டியல் தரகர்களுக்கும், உண்டியல் கழிவு செய்யும் நிலையங்களுக்கும் கடன் வழங்குகின்றன. எனவே, இவை ஏற்பகங்கள், உண்டியல் கழிவு செய்து தரும் நிலையங்கள் ஆகியவற்றின் பணியை நேரடியாக ஆற்றுவதோடு, மறைமுகமாகவும் அவைகளுக்குக் கடன் வசதி செய்யு தருவதன் மூலம் குறுகிய காலக் கடன்கள் வணிகர்களுக்குக் கிடைக்க வழி செய்கின்றன.

மற்ற இரு வங்கிகளும் பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு வாடிக்கையாளர்களைக் கொண்டு இயங்குகின்றன. இவை அந்நியச் செலாவணிப் புழக்கத்தில் பெரும் துணைபுரிகின்றன.

3. ஏற்பகங்கள் – ஏற்பகங்கள் பணிபுரியும் விதம் பற்றி முன்பே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. ஏற்பகங்களை, வணிகர் வங்கியர்கள் என்றும் கூறுவதுண்டு. வாணிபத்தோடு தொடர்புடைய வங்கித் தொழிலைச் செய்து

வருவதால், இவை இப்பெயர் பெற்றன. இவை பெரும்பாலும் தனிநபர் நிறுவனமாகவோ அல்லது கூட்டு வணிக நிறுவனமாகவோ இன்றளவும் செயல்பட்டு வருகின்றன. ஏற்பகங்கள் வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான நிதிவசதி செய்து தருவதில் வல்லுநர்களாக உலகப் புகழ் பெற்றுள்ளன. இவை ஏற்றக் கொண்ட உண்டியல்களை வங்கியரும் தயக்கமில்லாமல், கழிவு செய்து பணம் தருகின்றனர். இப்பணிக்காக இவர்கள் ஒரு சிறு தொகையைக் கமிஷனாகப் பெறுகின்றனர். இவை உண்மையில் தாங்களே நேரடியாக நிதிவசதி தருவதில்லை. காப்பீட்டுக் கழகங்கள் போன்று இவை கடனுக்கு உத்தரவாதம் மட்டுமே தருகின்றன.

4. கழிவுகங்கள் – இலண்டன் பணச் சந்தையில் தற்சமயம் 12 பெரிய கழிவுகங்கள் உள்ளன. இவற்றில், 9 நிறுவனங்கள் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனி அமைப்புக்களாகும். இவை மட்டுமே இலண்டனில் நடைபெறும் கழிவு செய்து தரும் தொழிலில் 90% தொழிரை நடத்துகின்றன. இமற் மூன்று நிறுவனங்களும் மீதித் தொழிலை நடத்துகின்றன. இவை மூன்றும் இன்றளவும் கூட்டு வணிக நிறுவனங்களாகவே உள்ளன. இக்கழிவுகங்கள் உண்டியல்களை மாற்றிப் பணம் பெற விரும்புவர்களிடம் பணம் வழங்கிவிட்டு அவ்வண்டியல்களைத் தம்பெயருக்கு புறக்குறிப்பு வரைந்து பெற்று கொண்டு பின்னர் வணிக வங்கிகளிடம் மறுகழிவு செய்து கொள்கின்றன. இவை பொமக்களிடமிருந்து வைப்புத் தொகைகளையும் பெறுகின்றன.

5. உண்டியல் தரகர்கள் – பெரும்பாலும் தனிநபர் நிறுவனங்கள் அல்லது கூட்டு வணிக நிறுவனங்கள் உண்டியல் தரகர்களாகச் செயல்படுகின்றன. முதலீடு செய்ய விரும்புவவர்களுக்கும் பணம் தேவைப்படுவோருக்கும் இடையே இடைநிலையர்களாக இவர்கள் பணியாற்றுகின்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் நேரடியாக உண்டியலை வாங்குவது கிடையாது. எனினும் சில சூழ்நிலைகளில் நேரடியாக உண்டியல்களை வாங்கி உடனே அவ்வண்டியல்களை வணிக வங்கிகளிடம் மறு கழிவு செய்து பணம் பெறுவதும் உண்டு. ஆயினும், இவ்வாறு செய்தல் மிகக்குறைவே ஆகும்.

இலண்டன் பணச் சந்தையின் தற்போதைய நிலைமை

இலண்டன் பணச்சந்தையில் மாற்று உண்டியல்களுக்கு இப்போது செல்வாக்கு குறைந்துவிட்டது. கழிவு அங்காடியின் நடவடிக்கைகள் முதல் உலகப்போருக்குப் பின்னர் பெரிதும் மாறுதல் அடைந்தன. வணிக வங்கிகள் அந்நியச் செலாவணி நடவடிக்கைகளில் பெருமளவில் பங்கு பெறத் தொடங்கிவிட்டதால் கழிவுகங்களுக்கு வரும் மாற்று உண்டியல்களின் எண்ணிக்கையும் குறையத் தொடங்கியது. இவற்றில் இடத்தை இப்போது கருவூல உண்டியல்கள் பிடித்துக் கொண்டு விட்டன. இதனால் தற்போது கழிவுகங்கள் அரசுக் கடன் பத்திரங்களையும், கருவூல உண்டியல்களையும் வாங்கி விற்பதில் மட்டுமே ஈடுபட்டுள்ளன. மேலும், ஏற்பகங்களின் தொழிலும் இதனால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

நியூயார்க் பணச்சந்தை

அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களில், நியூயார்க் பணச் சந்தையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியே குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி என்று சேயர்ஸ்

என்ற அறிஞர் கூறுகின்றார். இப்பணச்சந்தை பல்வேறு துணைச் சந்தைகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. இவற்றில் சில சமீபத்தில் தோன்றி வளர்ந்தவையாகும். இலண்டன் பணச்சந்தையைப் போன்றே, நியூயார்க் பணச்சந்தையிலும் பெரும்பாலான பேரங்கள் தொலைபேசியின் உதவியால் நடைபெறுகின்றன.

நியூயார்க் பணச்சந்தையின் அமைப்பு

நியூயார்க் பணச் சந்தையில் குறிப்பிடத்தக்க ஐந்து துணைச் சந்தைகள் உள்ளன. அவையாவன:-

1. வாணிப உண்டியல் சந்தை

இப்பணச் சந்தையில் மிக நீண்ட நாட்களாகக் கையாளப்பட்டு வருவன வாணிபத் தாள்கள் அல்லது வாணிக உண்டியல்கள் ஆகும். வாணிபத்தாள் என்பது குறுகிய கால வாக்குறுதிப் பத்திரங்கள் ஆகும். இவை பெரும்பாலும் பிரசித்தி பெற்ற, நிதிவசதி அதிகம் உள்ள வணிக நிறுவனங்களால் வெளியிடப்படுவன ஆகும். இவற்றின் முதிர்வுக்காலம் மூன்று முதல் ஆறு மாதங்கள் வரை இருக்கும். இவ்வித வாக்குறுதிப் பத்திரங்களை வெளியிட்டு விற்பனை நிதி நிறுவனங்கள் தமது குறுகிய கால நிதிக் தேவைகளைச் சமாளித்துக் கொள்கின்றன. இலண்டன் பணச்சந்தையில் மிகக் குறைந்த அளவில் கையாளப்படும் உள்நாட்டு வர்த்தக உண்டியல்களை இவை ஓரளவுக்கு ஒத்து உள்ளன. இவற்றை வெளியிடும் நிறுவனங்கள் இவற்றில் வர்த்தகம் புரியும் வணிகர்களிடம் விற்பனை செய்கின்றன. அவர்கள் வங்கிகளிடம் மீண்டும் இவற்றை விற்பனை செய்கின்றனர்.

இக்குறுகிய கால வாணிபத் தாள்கள் கடந்த காலங்களில் நியூயார்க் பணச்சந்தையின் நடவடிக்கைகளில் பெரும்பங்கு பெற்றன. பின்னர் இடைக்காலத்தில் (1920 ஆம் ஆண்டிற்குப்பின்) இவற்றில் நடைபெறும் பேரங்கள் மிகவும் சுருங்கின. எனினும், தற்சமயம் இவற்றின் புழக்கம் ஓரளவுக்கு அதிகரித்துள்ளது.

2. ஏற்பு அங்காடி

இலண்டன் பணச் சந்தையின் உண்டியல் கழிவு சந்தையோடு இந்தச் சந்தை ஒப்புமையாகக் கூறத்தக்கது எனலாம். உண்டியல்களை இங்கே வங்கிகள் ஏற்கின்றன. எனவே, இவற்றை வங்கிகளின் உண்டியல் என்றும் வழங்குவதுண்டு. அமெரிக்காவில், இங்கிலாந்தில் உள்ளதைப் போன்று ஏற்பகங்கள் இல்லாததால் வணிக வங்கிகளே இப்பணியை மேற்கொண்டுள்ளன. தனிநபரோ அல்லது நிறுவனமோ குறிப்பிட்ட தொகையை குறிப்பிட்ட நபருக்கு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பிறகு செலுத்தும்படி வங்கியின் மீது எழுதப்பட்ட உண்டியல்களை வங்கி ஏற்றுக் கொண்டு எழுத்து மூலம் ஒப்புதல் தருவதே வங்கியின் ஏற்பு எனப்படும். இது ஒரு வகையில் சான்றளிக்கப்பட்ட காசோலை அல்லது குறியீடு பெற்ற காசோலை போன்றது ஆகும்.

வங்கிகளின் ஏற்புகளும் இப்பணச் சந்தையில் நீண்ட காலமாகக் கையாளப்பட்டு வரும் ஒரு கடன் கருவியாகும். குறிப்பாக 1920-29 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இவை மிகுந்த செல்வாக்குடன் விளங்கின.

இக்காலத்தில் வாணிகத்தாள்களின் புழக்கம் குறைந்து. இதன் பின்னர் வங்கியரின் ஏற்பும் குறையலாயிற்று. ஆயினும், தற்சமயம் ஓரளவுக்கு இவை பெருகியுள்ளன.

3. துணை ஈட்டுக் கடன் சந்தை

பணச்சந்தையில் பத்திரங்களை வாங்கி விற்கும் வர்த்தகர்கள், தரகர்கள் போன்றவர்களுக்கு மிகவும் குறுகிய காலக் கடன்களை வணிக வங்கிகள் கடனாகத் தருகின்றன. இக்கடன்கள் பெரும்பாலும் துணை ஈட்டின் பேரில் தரகர்களுக்கு வழங்கப்படுவதால், இவற்றை தரகர் கடன்கள் என்று குறிப்பிடுவதுண்டு. இவை பெரும்பாலும் அழைப்புக் கடன்களே ஆகும். இவ்வகைக் கடன்கள் வழங்குவது இப்போது சட்டத்தின் மூலம் நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

4. கருவூல உண்டியல் சந்தை

நியூயார்க் பணச்சந்தையில் அதிக அளவு நடவடிக்கைக்கள் உள்ளபகுதி கருவூல உண்டியல் சந்தை ஆகும். அமெரிக்க நாட்டுக் கருவூலம் வெளிச்சந்தையில் குறுகிய காலக்கடன் வாங்குவதற்காக கருவூல உண்டியல் தாள் அல்லது கடன் சான்றிதழ்களை வெளியிடுகின்றது. இவற்றின் முதிர்வுக் காலம் 91 முதல் 182 நாட்கள் வரையில் உள்ளது. இவை தவிர வருமான வரி செலுத்த வேண்டியவர்கள் வரி செலுத்த வேண்டிய தேதிகளில் முதிர்வு அடையும்படியான கருவூல உண்டியல்களும் வெளியிடப்படுகின்றன. இவற்றின் முதிர்வுக்காலம் பெரும்பாலும் ஓராண்டுக்குள் இருக்கும். இவை மிகவும் பாதுகாப்பானவை. ஆதலால், வங்கிகள் இவற்றை விரும்பி ஏற்கின்றன. இக்கருவூல உண்டியல் அங்காடி மிகவும் சமீபத்தில் தோன்றிய ஒன்று ஆகும். எனினும் இதன் நடவடிக்கைகள் மற்ற சந்தைகளைவிடப் பரந்து விரிந்து வளர்ந்துள்ளன.

5. ஐக்கிய நிதிச் சந்தை

அமெரிக்கச் சட்டப்படி ஒவ்வொரு வணிக வங்கியும் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் ரொக்க இருப்பை ஐக்கிய ரிசர்வ் வங்காளிடம் வைக்க வேண்டும். சில வங்கிகள் சட்டப்படி வைக்க வேண்டிய இருப்புக்கும் அதிகமாக வைத்திருக்கும். இவ்வங்கிகள் ரொக்க இருப்புக்களைக் குறைவாக வைத்திருக்கும் வங்கிகளுக்குத் தமது உபரியைக் கடனாக வழங்க முன்வருகின்றன. இந்த உபரி நிதியே ஐக்கிய நிதி எனவும், இவற்றைக் கடனாகப் பெறும் நடவடிக்கைகளே ஐக்கிய நிதி அங்காடியின் நடவடிக்கைகளாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இக்கடன்கள் பெரும்பாலும் ஒரு நாளுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படுகின்றன. வட்டி விகிதமும் அன்றாடம் சந்தை நிலவரத்துக்கு ஏற்க வேறுபடும்.

6. வைப்புச் சான்றிதழ் சந்தை

இதுவும் மிகவும் அண்மையில் தோன்றிய அங்காடியாகும். 1961 ஆம் ஆண்டில் இருந்தே வணிக வங்கிகள் தவணை வைப்புச் சான்றிதழ்களை வெளியிடத் தொடங்கின. இச்சான்றிதழ் தவணை வைப்பு இரசீது போன்றதே ஆகும். ஆனால், இதை வைத்திருப்பவரும் சான்றிதழில் குறிப்பிட்ட தொகையைப் பெற இயலும். புறக்குறிப்பு வரைந்து மாற்றவும் இயலும். எனவே

வைப்பாளருக்கு முதிர்வுக் காலத்திற்கு முன்பு பணம் தேவைப்பட்டால் இதை விற்று விடலாம். இதனை யார் வாங்கினாலும் முதிர்வுக் காலத்தின் போது வெளியிட்ட வங்கியிடம் செலுத்தி அதில் குறிப்பிட்டுள்ள தொகையையும் வட்டியையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தற்போதைய நிலைமையும் வளர்ச்சியும்

நியூயார்க் பணச் சந்தை உலகப் பண நிலையமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இலண்டன் பணச் சந்தையோடு கூடப் போட்டி போடக் கூடிய நிலையில் இதன் வளர்ச்சி அமைந்துள்ளது. இதன் வளர்ச்சிக்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் கூறலாம்.

1. உலகப்போருக்குப் பின்னர் பல ஐரோப்பியப் பணச் சந்தைகள் வீழ்ச்சி அடைந்தன.
2. அமெரிக்காவில் தங்கத்தின் இருப்புக் கூடியதால், டாலரும் சர்வதேசச் செலவாணியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.
3. அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட தொழில் வளர்ச்சியும் பன்னாட்டு வாணிப வளர்ச்சியும் அங்கே மூலதனத் திரட்சி ஏற்பட வழிவகுத்தன.

இக்காரணங்களால் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்னர் இச்சந்தை உலக அரங்கில் முதலிடம் பெற்றது. எனினும் 1973 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட டாலர் வீழ்ச்சியால் இது இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டது.

இலண்டன் நியூயார்க் பணச் சந்தைகள்

மாணவர்கள் இவ்விரு பணச் சந்தைகளின் இயல்புகளையும் செயல்படும் தன்மைகளையும் தெளிவாக உணர்வதற்கு, இவ்விருண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது அவசியம். இவ்விரு அங்காடிகளும் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளில் வளர்ச்சியடைந்தவை ஆகும். எனவே இவற்றிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளும் பல எனலாம். அவற்றுள் சில பின்வருமாறு

1. தோற்றம்

இலண்டன் பணச் சந்தை மிகவும் பழமையானதும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் செயல்பட்டு வருவதும் ஆகும். ஆனால் நியூயார்க் பணச் சந்தை அண்மைக்காலத்தில் தோன்றி வளர்ச்சி அடைந்த ஒன்றாகும்.

2. ஏற்பகங்களும் கழிவகங்களும்

இலண்டன் பணச் சந்தையில் காணப்படும் ஏற்பகங்களும், கழிவகங்களும் அமெரிக்காவில் கிடையாது. மேலும், பல நாடுகளின் உண்டியல்களும் இலண்டன் பணச் சந்தைக்கு வருகின்றன. ஆனால் நியூயார்க் பணச் சந்தைக்கு இவை வருவது இல்லை.

3. வாணிபத் தாள்கள்

வாணிபத் தாள்களும் ஐக்கிய நிதி அங்காடியும், நியூயார்க் பணச் சந்தைக்கே உரிய சிறப்பம்சங்களாகும். இவை இலண்டன் அங்காடியில் கிடையாது.

4. சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற நிறுவனங்கள்

இலண்டன் பணச் சந்தையில் ஏற்பகங்கள் போன்ற ஒரு துறையில் சிறப்பாகத் தொழில் நடத்தும் நிறுவனங்கள் உள்ளன. அமெரிக்காவில் இத்தகைய நிறுவனங்கள் இல்லை.

5. தொடர்பு முறைகள்

இலண்டன் பணச்சந்தையில் மைய வங்கிக்கும், மற்ற வணிக வங்கிகளுக்கும் உள்ள தொடர்புகள் மரபு வழியாக ஏற்பட்டவையே தவிர சட்டத்தினால் நெறிமுறைப்படுத்தப் பட்டவை அல்ல. ஆனால் நியூயார்க் பணச் சந்தையில் நிதித் தொடர்புகள் சட்டத்தின் மூலம் நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

6. கருவூல உண்டியல்கள்

இரண்டு சந்தைகளிலும் காணப்படும் கருவூல உண்டியல்கள் ஏறக்குறைய மாதிபியானவை என்றாலும் அவை வெளியிடப்படும் முறையில் வேறுபாடு உண்டு. அமெரிக்காவில் வாரந்தோறும் குறிப்பிட்ட அளவு கருவூல உண்டியல்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. ஆனால், இங்கிலாந்தில் இந்த வாரம் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டால், அடுத்த வாரத்தில் ஒப்பந்ததாரர் விரும்பும் நாளில் அல்லது தமக்குச் சௌகரியமான நாளில் இவற்றைப் பெறலாம்.

இந்தியப் பணச்சந்தை

இந்தியப் பணச்சந்தை 1935 ஆம் ஆண்டில் ரிசர்வ் வங்கி நிறுவப்பட்ட பின்னரே தோன்றியது. மும்பையும், கோல்கத்தாவும் நமது பணச் சந்தையின் இரு முக்கியமான கேந்திரங்கள் ஆகும். இதன் அமைப்பு, கட்டுக்கோப்பு, வளர்ச்சி ஆகியவை வளர்ச்சியடைந்த மற்ற நாடுகளின் பணச் சந்தையிலும் காணக்கிடைக்காத அபூர்வ அம்சங்கள் பல நமது பணச் சந்தையிலும் உள்ளன. இத்தனித் தன்மைகளில் பல இதன் குறைபாடுகளும் ஆகும். இது தவிர வேறு பல குறைபாடுகளும் உள்ளன.

இந்தியப் பணச் சந்தையின் கட்டமைப்பு

இந்தியப் பணச் சந்தையின் கட்டமைப்பை நாம் அடுத்தப் பக்கத்தில் கொடுத்துள்ள வரைபடத்தின் மூலம் விளக்கலாம்.

இந்தியப் பணச் சந்தையின் சிறப்பம்சங்கள்

இந்தியப் பணச் சந்தைக்கே உரிய சிறப்பியல்புகள் பலவாகும். அவை பின்வருமாறு

1. இருபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுதல்

நமது பணச் சந்தையை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். 1. அமைப்புள்ள பகுதி, 2. அமைப்பு இல்லாத பகுதி. அமைப்புள்ள பகுதியில் ரிசர்வ் வங்கி, மற்ற வணிக வங்கிகள், வெளிநாட்டு வங்கிகள், கூட்டுறவு வங்கிகள் முதலியன அடங்கும். அமைப்பற்ற பணச்சந்தையில் கிராமப்புற வங்கியர்கள், லேவாதேவிக்காரர்கள் ஆகியோர் பங்கு பெறுகின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் மரபு வழியில் சூழ்நிலைக்கேற்ப கடன் கொடுத்து வருகின்றனர். மேலும், இப்பகுதியில் குறுகிய காலக்கடன், நீண்ட காலக்கடன்

என்றெல்லாம் பாகுபாடு செய்வது இல்லை. இவற்றின் வட்டி விகிதமும் அதிகம்.

2. பருவகால மாற்றங்கள்

பணத் தேவையும் பருவகாலத்தை ஒட்டி அடிக்கடி மாறுபடுகின்றது. விறுவிறுப்பான காலங்களில் பணம் பெருமளவு தேவைப்படுவதும், மந்தமான காலங்களில் மிகுதியாகப் பணத்தேவை குறைவதும் இப்பணச் சந்தையின் மற்றொரு சிறப்பம்சமாகும். இந்தியா வேளாண்மையை நம்பியுள்ள நாடு ஆதலால், இம்மாற்றங்கள் இங்கே மிகுந்து காணப்படுகின்றன.

3. குறுகலான சந்தை

இந்தியப் பணச்சந்தை மிகவும் குறுகிய வட்டத்துக்குள் செயல்படுவது ஆகும். போதுமான அளவு கடன் கருவிகள் வளர்ச்சி பெறாத காரணத்தால், இதன் பயனும் மிகக் குறுகியதே ஆகும். உண்மையில், கழிவு அங்காடி வளர்ச்சி பெறத் தேவையான நிதிவசதியும், நமது வங்கிகளிடம் இல்லை. இலண்டனில் உள்ளது போலக் கழிவகங்களும், ஏற்பகங்களும் இங்கு கிடையாது.

4. ஒருமைப்பாடு இன்மை

இந்தியப் பணச் சந்தை நாடு பூராவும் ஒரே மாதிரியாக அமையவில்லை. அமைப்பு அற்ற பணச் சந்தை தன்னிச்சையாகச் செயல்படுகின்றது. இவற்றின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்க எந்த வழியும் இல்லை. நமது பொருளாதாரம் விவசாயத்தையே சார்ந்து இருப்பதால் வட்டாரத்துக்கு வட்டாரம் வேறுபாடுகள் மிகுந்து பணச் சந்தையே செல்வாக்கு இழந்து காணப்படுகிறது.

இந்தியாவில் பணச் சந்தைக் கருவிகள்

ஒரு வருட காலம் வரையிலான குறுகிய கால நிதிகளைக் கையாளும் அனைத்து நிறுவனங்களையும் குறிக்கும் சொற்றொடரே பணச் சந்தை ஆகும். பங்குச் சந்தை அல்லது பொருட்கள் சந்தை போன்று பணச் சந்தைக்கு என தனிப்பட்ட முறையில் கூடும் இடம் ஏதுமில்லை. குறுகிய கால உபரி நிதிகளை உடைய நிறுவனங்களும் குறுகிய கால நிதித் தேவைகளை உடைய நபர்களும் ஒருவர் மற்றவரிடம் நேரடியாகவோ அல்லது முகவர்கள் மூலமோ/தரகர்கள் மூலம் தொலைபேசி வழியாகவோ/கணிப்பொறி வலையமைவின் மூலமோ தொடர்பு கொண்டு காசோலைகளை எழுதி அளித்தோர்/செலுத்தல் ஆணைகளை விடுத்தோ நிதிகளை மாற்றிக் கொள்கின்றனர்.

இந்தியாவில் வணிகம் செய்யப்படும் பணச்சந்தைக் கருவிகளாக நாம் பின்வருவனவற்றைக் காணலாம்.

1. அழைப்புப் பணம்

திருப்பிக் கேட்கப்பட்டவுடன் கொடுக்கப்பட வேண்டியது அழைப்புக் கடனாகும். இக்கடன் சந்தை நமது பணச் சந்தையின் முக்கியமான அம்சமாகும். வணிக வங்கிகள் தமது அவ்வப்போதைய நெருக்கடிகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள பரஸ்பரம் இக்கடன்களை வழங்கிக் கொள்கின்றன. எனவே, இச்சந்தையில் முக்கியமாக ஈடுபட்டுள்ளவை வணிக வங்கிகளும், நாணய மாற்று வங்கிகளுமே ஆகும். சில தனியார் நிமி நிறுவனங்களும்

அவ்வப்போது இதில் கலந்து கொள்வதும் உண்டு. சென்னை, மும்பை, கல்கத்தா போன்ற நகரங்களில் இச்சந்தை சிறப்பாகச் செயல்படுகின்றது. இக்கடன்கள் பெரும்பாலும் அந்நியச் செலாவணித் தேவை ஏற்படும்பொழுதே பெறப்படுகின்றன. இத்தகைய கடன்களை ஏற்பாடு செய்யத் தரகர்கள் உள்ளனர்.

2. அறிவிப்புப் பணம் / குறுகிய காலப் பணம்

அறிவிப்புப் பணம் / குறுகிய காலப் பணச் சந்தையின் கீழ் நிதிகள் அதிகபட்சம் 14 நாட்களுக்குள் கடன் வாங்கப்படவும் திருப்பியளிக்கப்படவும் செய்யப்படுகின்றன. கடனளித்தவரின் தேவைக்கேற்பவோ அல்லது அவரால் அளிக்கப்பட்ட முறைசார்ந்த அறிவிப்பிற்கு ஏற்பவோ கடனாகப் பெற்ற பணம் திருப்பி அளிக்கப்படுகிறது. வட்டி வீதம் சந்தை விசைகளால் முடிவு செய்யப்படுகின்றது.

3. கருவூல உண்டியல்கள்

கருவூல உண்டியல் மத்திய அரசின் மிக முக்கியமான பணச் சந்தைக் கருவியாக உள்ளது. இவை மத்திய அரசின் குறுகிய காலத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் நோக்குடன் மத்திய அரசின் சார்பில் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியால் வெளியிடப்படும் குறுகிய கால வாக்குறுதிப் பத்திரங்களாகும். இவை மத்திய அரசின் வருவாய் சேகரிப்பில் ஏற்படும் பற்றாக்குறைகளை சமாளிக்க உதவும் வகையில் வெளியிடப்படுகின்றன.

இவை இவற்றின் முகமதிப்பிலிருந்து தள்ளுபடி செய்து வெளியிடப்படுகின்றன. இந்திய ரிசர்வ் வங்கி இந்த உண்டியல்களை அவ்வப்பொழுது வாராந்திரம் அல்லது இருவாரங்களுக்கு ஒரு முறை என குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிகளில் ஏலத்திற்கு விடுகின்றது. தற்பொழுது அவைகளின் முதிர்வுக் காலத்திற்கு ஏற்ப ஐந்து வகையான கருவூல உண்டியல்கள் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியால் வெளியிடப்படுகின்றன. அவை, 14 நாள் கருவூல உண்டியல்கள், 28 நாள் கருவூல உண்டியல்கள், 91 நாள் கருவூல உண்டியல்கள், 182 நாள் கருவூல உண்டியல்கள் மற்றும் 264 நாள் கருவூல உண்டியல்கள் ஆகியனவாகும். யார் வேண்டுமானாலும் கருவூல உண்டியல்களில் முதலீடு செய்யலாம். இவை மிகவும் பாதுகாப்பானவை மற்றும் எளிதில் ரொக்கமாக மாற்றத் தக்கவை. இவை சட்ட முறைசார்ந்த மற்றும் எளிதில் ரொக்கமாக மாற்றக் தக்க தேவையை நிறைவேற்றத் தேவையான முதலீட்டிற்கும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள அங்கீகாரம் பெற்றவை ஆகும்.

4. வணிக உண்டியல்கள்

வணிக நிறுவனங்களால் எழுதப்பட்ட வணிக உண்டியல்கள் வங்கிகள் கழிவு செய்கின்றன. இவ்வாறு கழிவு செய்யப்பட்ட உண்டியல்களை வங்கிகள் பணச் சந்தையில் மறு கழிவு செய்து கொள்ளலாம். கழிவு செய்யப்பட்ட உண்டியல்களை ஒவ்வொன்றாக வங்கிகள் மறுகழிவு செய்யவேண்டும் என்பதில்லை. தாம் மறுகழிவு செய்ய விரும்பும் அனைத்து உண்டியல்களையும் தனியொரு ஆவணம் மூலம் சான்று அளித்து விடலாம். அந்த ஆவணத்திற்கு “வருவிக்கப்பட்ட உபயோகிப்பாளர் வாக்குறுதிப் பத்திரம்” என்று பெயர். இது மெய்யான வணிக உண்டியல்களின் ஆதரவால் உருவாக்கப்படும்

ஆவணமாகும். இவ்விதத்தில் வங்கிகள் உண்டியல்களை மாற்றி அளிக்காமல் நிதிகளைக் கடனாகப் பெறமுடியும். இந்த ஆவணத்தின் முதிர்வுக் காலம் 90 நாட்களுக்கு மிகாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

5. வணிகத்தாள்

தங்களின் நடைமுறை மூலதனத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்குடன் தகுதி பெற்ற கழகங்களால் வெளியிடப்படும் ஒரு குறுகிய கால பணச்சந்தைக் கருவியே வணிகத்தாள் ஆகும். இது 1889 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது இதன் முக மதிப்பில் இருந்து தள்ளுபடி செய்து வெளியிடப்படுகிறது. இது மாற்றித் தரத்தக்க உபயோகிப்பாளர் வாக்குறுதிப் பத்திரம் என்ற தன்மையில் வெளியிடப்படுகிறது. இது 30 நாட்களுக்குக் குறையாத ஒரு வருடத்திற்கு மிகாத ஒரு காலத்திற்கான நிலையான நிர்ணயிக்கப்பட்ட முதிர்வு மதிப்பைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். வங்கிகளிடம் இருந்து நடப்பு மூலதனத்தேவைகளுக்கு என ரூ.4 கோடிகள் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஒரு தொகைக்கு நிதி வசதியைப் பெற்றுள்ள கழகங்கள் மட்டுமே வணிகத் தாள்களை வெளியிடத் தகுதியுள்ளவைகளான உள்ளன. இவைகளால் வெளியிடப்படும் வணிகத்தாள்களின் மதிப்பு, வங்கிகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இவைகளின் அதிகப்பட்ச நடப்பு மூலதன வசதி வரை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் முதலீடு செய்பவர்கள் குறைந்தபட்சம் ரூ.10 லட்சங்கள் முதலீடு செய்ய வேண்டும். அதன் பின்னர் விரும்பினால் ரூ.5 லட்சங்களின் மடங்குகளில் முதலீடு செய்து கொள்ளலாம். வணிகத் தாள்களை வெளியிட விரும்பும் கழகங்கள் பின்வரும் நிபந்தனைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என இந்திய ரிசர்வ் வங்கி விதிகளை வகுத்துள்ளது.

1. நடப்பு மூலதன நிதி வரையறை ரூ.4 கோடிகள் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.
2. இவற்றின் குறைந்தபட்ச நடப்பு வீதம் 1:1.33 ஆக இருத்தல் வேண்டும்.
3. குறைந்தபட்ச கடன் மதிப்பீட்டுத் தர அளவு CRISIL ஆல் செய்யப்பட்டால் P2 ஆகவோ அல்லது ICRA ஆல் செய்யப்பட்டால் A2 ஆகவோ இருத்தல் வேண்டும்.

இதன் மூலம் எழுதப்படும் நிதிக்கு ஆகும் செலவு வங்கிகளில் இருந்து பெறும் நிதியைவிட மிகவும் சிக்கனமானதாக உள்ளது.

6. வைப்புகளின் சான்றிதழ்

இது மற்றொரு வடிவிலான குறுகிய கால வைப்பாகும். இவ்வித வைப்பிற்கு வெளியிடப்படும் இரசீதே வைப்புச் சான்றிதழ் எனப்படுகிறது. வைப்புகளின் சான்றிதழ் மீது வங்கிகள் குறுகிய கால நிதிகளை 3 மாதங்களுக்கோ அல்லது 6 மாதங்களுக்கோ வங்கியின் வழக்கமான காலவைப்பு வீதத்தில் இருந்து மாறுப்பட்ட ஒரு வட்டி வீதத்தில் எழுப்பலாம். இவற்றிற்கு வட்டியானது இவை வாங்கப்பட்ட நாள் முதல் இதன் முதிர்வுக் காலம் வரை அளிக்கப்படுகிறது. இந்திய ரிசர்வ் வங்கியின் ஒழுங்குமுறைகளின்படி, இவை மூன்று மாதங்களுக்குக் குறையாத ஒரு காலத்தில் இருந்து 1 வருடம் வரையிலான முதிர்வுக் காலத்தைக் கொண்டு

வெளியிடப்படலாம். இதில் செய்யப்படும் குறைந்தபட்ச முதலீடு ரூ.10 இலட்சங்களாகவும், கூடுதல் முதலீடுகள் ரூ.5 இலட்சங்களின் மடங்குகளிலும் இருத்தல் வேண்டும். இவை இவற்றின் முக மதிப்பில் இருந்து தள்ளுபடி செய்து வெளியிடப்படுகின்றன. இந்தியாவில் இக்கருவி 1989 ஆம் ஆண்டு முதல் முதலில் வெளியிடப்பட்டது. தனிநபர்கள், கழகங்கள், பொறுப்பாண்மையர்கள் மற்றும் எவர் வேண்டுமானாலும் இவற்றில் முதலீடு செய்யலாம்.

7. வங்கிகளுக்கு இடையிலான பங்கேற்புச் சான்றிதழ்கள்

வங்கிகளுக்கு இடையிலான பங்கேற்புச் சான்றிதழ்கள் அல்லது வெறும் பங்கேற்புச் சான்றிதழ்கள் பட்டியலிடப்பட்ட வணிக வங்கினால் வெளியிடப்பட்ட குறுகிய காலத் தாள்களாகும். இவை பேரளவு கடன் திரட்டைகளுக்கென ஏனைய வங்கிகளிடம் இருந்து நிதிகளை எழுப்ப வெளியிடப்படுகின்றன. வங்கிகள் தமது உடனடி இயக்கங்களுக்கான பணத்தேவைகளை பூர்த்தி செய்யவும் குறுகிய கால நிதித் தேவைகளைப் பெறவும் ஏனைய வங்கிகளை தங்களுடைய கடனளிப்பு திரட்டைகளில் பங்கேற்குமாறு கோரலாம். இந்த வசதியை கடன் பெறும் வங்கியர் தங்களது தர அளவு அல்லது செயல்நிறைவேற்றச் சொத்துக்களின் (இவற்றுள் தவறு ஏதுமின்றி அளிக்கப்படும் கடன்களும் முன்பணங்களும் அடங்கும்) குறிப்பிட்ட ஒரு சதவீதம் (தற்பொழுது இது 40% சதவீதமாக உள்ளது) வரையே பெறமுடியும். இவை அதிகபட்சமாக 180 நாட்கள் மற்றும் குறைந்தபட்சமாக 90 நாட்கள் ஆகிய காலகட்டத்திற்குள் மட்டுமே வெளியிடப்பட முடியும்.

8. கழகங்களுக்கு இடையிலான வைப்புகள்

கழகங்களுக்கு இடையிலான வைப்புகள் என்பது மற்றுமொரு பணச் சந்தைக் கருவியாகும். இதன் மூலம் கழகங்கள் தங்களிடம் தற்காலிகமாக உபரியாக உள்ள பணத்தை ஏனைய கழகங்களுக்கு கொடுத்து உதவுகின்றன. இதன் கீழ் கழகங்கள் பொதுவாக தற்காலிகமாக நிதிகளை தங்களது குழுவில் உள்ள கம்பெனிகளுக்கே கடனாக அளிக்கின்றன. இல்லையெனில் அவர்களுடைய கடனின் அபாயம் பேரளவினதாக இருக்கும்.

9. மறுகொள்முதல் கருவிகள்

மறுகொள்முதல் நடவடிக்கைகள் மைய வங்கியால் பணச் சந்தை நிலைகளில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் முகமாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இந் நடவடிக்கைகளின் கீழ் ஒரு நபர் இதற்கென பிணையமாகத் தர அங்கீகாரம் பெற்ற ஈடுகளின் மீது மற்றொரு நபருக்கு குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்கு கடன் அளிக்கிறார். அந்தக் குறிப்பிட்ட கால முடிவில், கடன் அளித்தவர் அந்த ஈடுகளை முன்னரே நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலையில் மறுகொள்முதல் செய்து கொள்வார். மறுகொள்முதல் விளைக்கும் மூல விற்பனை விலைக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடே கடன் பெறுபவருக்கு ஆகும் செலவாகும். இந்த செலவே, ரிப்போ வீதம் எனப்படுகிறது. இது கடன் வாங்கும் பொழுது செலுத்தப்படும் வட்டி வீதத்தை விடச் சிறிது குறைவானதாகும்.

இந்தியப் பணச்சந்தையின் குறைபாடுகள்

இந்தியப் பணச் சந்தை வளர்ச்சியடையாத ஒன்றாகும். எனவே வளர்ச்சி அடையாத பண அங்காடியில் காணப்படும் குறைபாடுகள் அத்தனையும் நமது சந்தையிலும் உள்ளன. இவை பின்வருமாறு:

1. ஒருங்கிணைப்பு அற்ற நிலைமை

இந்தியப் பணச் சந்தை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பற்ற நிலையில் இயங்குகின்றன. ஒவ்வொன்றும் தன்னிச்சையாக செயல்படுவதால், அவற்றின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைத்து கட்டுப்படுத்துவதும் இயலாததாக உள்ளது. மேலும், ஒவ்வொரு பிரிவில் உன்ன துணைச் சந்தைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று தேவையில்லாமல் போட்டி போடுகின்றன. ரிசர்வ் வங்கி 1935 ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்ட பிறகு ஓரளவுக்கு அமைப்புப் பெற்ற பகுதியில் பணியாற்றும் நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. ஆயினும், நமது பணச் சந்தையின் மற்றொரு பிரிவாகிய அமைப்பு இல்லாத பிரிவு இன்னும் ஒருங்கிணைக்கப்படாமலேயே உள்ளது.

2. அமைப்பு அற்ற பிரிவின் இயக்கம்

நமது பணச் சந்தை இருபிரிவுகளாகப் பிரிந்து இயங்குகின்றது என்பதும், இதில் மிகப்பெரும் பிரிவாக உள்ளது. முறையான அமைப்பு இல்லாத பிரிவு என்பதும் முன்னரே கூறப்பட்டது. இதில் குறுகிய காலக்கடன், நீண்ட காலக் கடன் என்ற பாகுபாடுகள் எதுவும் கிடையாது. கடன் பெறும் நோக்கங்களுக்கு இச்சந்தை முக்கியத்துவம் தருவதில்லை. இச்சந்தையில் செயல்படும் லேவாதேவிக்காரர்கள் வசூலிக்கும் வட்டி விகிதத்துக்கும் வங்கி வட்டி விகிதத்துக்கும் யாதொரு தொடர்பும் கிடையாது. இப்பகுதியின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தி வழிநடத்திச் செல்வதும் இயலாத ஒன்று ஆகும்.

3. வட்டி வீதங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு

வட்டி விகிதத்தை நெறிமுறைப்படுத்த வாய்ப்புகள் இல்லாததால் வட்டி விகிதம் வட்டாரத்துக்கு வட்டாரம் வேறுபடுகின்றது. கட்டுக்கோப்பான அமைப்பு உள்ள துறையில் இயங்கும் வங்கிகள் கூட வெவ்வேறு வட்டி விகிதங்களை வசூலிக்கின்றன. கடந்த 50 ஆண்டுகளாக ரிசர்வ் வங்கி பல நடவடிக்கைகளை எடுத்தும் இவ்வேறுபாட்டை நீக்க இயலவில்லை. மற்ற வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் குறுகிய காலக் கடன்களுக்கு குறைந்த வட்டியும், நீண்ட காலக்கடன்களுக்கு அதிக வட்டியும் வசூலிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், அதற்கு நேர் மாறான சூழ்நிலை நமது நாட்டில் உள்ளது.

4. கழிவு சந்தை இல்லாமை

பணச்சந்தை வளர்ச்சியடை உண்டியல் சந்தை அல்லது கழிவுச் சந்தை வளர்ச்சியடைய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பணச் சந்தையில் ஈடுபடுவார்களிடையே ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்த இயலும். நமது நாட்டில் உண்டியல் சந்தை இன்னும் வளர்ச்சி குன்றியே இருப்பதால், பணச் சந்தையும் விரிவடைந்து வளரவில்லை.

5. வங்கி முறை வளர்ச்சியின்மை

நமது நாட்டில் வங்கிமுறை வளர்ச்சியடையாததும் நமது பணச் சந்தையின் மற்றொரு குறையாகும். அண்மைக் காலம் வரையிலும் வங்கிகள் பெரிய நகரங்களில் மட்டும் இயங்கி வந்தன. கிராமப்புறங்களில் இப்போதுதான் வங்கிகள் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளன. இருப்பினும் வங்கிகளில் தமது சேமிப்புகளைப் போட்டு வைக்கும் வழக்கம் மக்களிடையே வளர்ச்சியடையவில்லை.

6. துணைச் சந்தைகளின் வளர்ச்சியின்மை

நமது பணச் சந்தையில் நான்கு துணைச் சந்தைகள் இருப்பினும், அழைப்புப் பணச் சந்தை மட்டுமே வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. ஏற்புச் சந்தை, உண்டியல் சந்தை ஆகியவை வளர்ச்சியடையவில்லை.

7. கறுப்புப் பணம்

நமது நாட்டில் வரி ஏய்ப்பு செய்வதற்காக கணக்கில் கொண்டு வரப்படாத கறுப்புப் பணத்தின் பழக்கம் அதிகமாக உள்ளது. இப்பணம் பணச் சந்தையில் மறைமுகமாக நுழைந்து ரிசர்வ் வங்கியின் கடன் சுருக்கத் திட்டத்தையே செயல்படாமல் செய்து விடுகின்றது.

8. அரசின் தலையீடு

இந்தியப் பணச்சந்தைக்குத் தலைமை வகிக்கும் ரிசர்வ் வங்கிக்கு மற்ற வணிக வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்தி வழி நடத்திச் செல்லும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அரசே நேரடியாகத் தலையிடுவது கூடாது. ஆனால், நமது நாட்டில் அரசே நேரடியாகப் பணச் சந்தையின் நடவடிக்கைகளில் தலையிடுவதால் அரசியல் மாற்றங்களுக்கு ஏற்றபடி பணச்சந்தையும் இங்கே இயங்க வேண்டியுள்ளது. இதனால், அரசின் தலையீடு இல்லாமல் சிறப்பாகப் பணியாற்ற இயலவில்லை.

UNIT- V

பணவீக்கமும் பணவாட்டமும்

விரைந்தேறுகின்ற விலையும் (பணமதிப்பு வீழ்ச்சியும்), வேகமாகக் குறைகின்ற விலையும் (பணமதிப்புக் கூடுதலும்) சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரிவனைச் சேர்ந்த மக்களை மாறுபட்ட வழிகளில் பாதிக்கின்றன. ஆதலால், தற்கெட்ட விலையேற்றத்தையும் விலை வீழ்ச்சியையும் கட்டுப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது. இவற்றின் இயல்புகளை அறியப் பணவீக்கத்தையும் பணவாட்டத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பணவீக்கம்

விளக்கம்—பணவீக்கத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு பொருளியல் நிபுணரும் தனது கண்ணோட்டத்திற்கேற்ப ஒரு விளக்கத்தைத் தந்துள்ளார். கிரெளதர் மிக எளிதானதும் பயனுள்ளதுமான விளக்கம் எனத் தொடங்கி “பணவீக்கமாவது பணத்தின் மதிப்புக் குறைவதாகும். அதாவது விலைகள் ஏறிக்கொண்டே செல்லும்”, என்று விளக்குகின்றார் கால்பார்ன். அதிக அளவுப் பணம் குறைந்த அளவுப் பொருட்களை விரட்டுவதைப் பணவீக்கம் எனக் கூறுகின்றார் ஏ.பி. லெர்னர் பணவீக்கத்தை அளிப்புக்கு மேல் தேவை மிகுபிதாக இருப்பது என விளக்குகின்றார். ஹாத்தே மிகுதியாகப் பணத்தை வெளியிடுவதே பணவீக்கம் என்று கருதுகின்றார். பேராசிரியர் பி.சு. பணவருவாய் உற்பத்திக் காரணிகளின் வேலை விகிதத்திற்கு மேலாகக் கூடுகின்ற பொழுது பணவீக்கம் ஏற்படுகின்றது. பண வருவாய் இறுதியாக வாங்குபவனிடம் செல்கின்ற பணிகளுக்கும் பண்டங்களுக்கும் உரிய உண்மை வருவாய் விகிதத்தின் மீது மட்டும் சார்ந்திருந்தால் பணவீக்கம் ஏற்படாது. என்கின்றார். அதாவது நிலம், உழைப்பு முதல் நிர்வாகம் ஆகியவை அவை செய்த பணிகளுக்குக் கிடைக்கவேண்டியதை விட அதிகமாகப் பெற்றால் பணவீக்கம் ஏற்பட்டுவிடும்.

எல்லா விலையேற்றங்களையும் பணவீக்கம் என்று கூறி விடமுடியாது. உற்பத்திச் செலவி கூடுகின்ற பொழுது விலை ஏறும். மந்த காலத்திலிருந்து பொருளாதாரம் மீட்சியடையும் பொழுது விலைகள் கூடும். சமுதாயத்தில் வேலை நிறைவு ஏற்படுகின்ற வரை பணத்தின் அளவு கூடினால், விலை அதிகமாக ஏறாது. வேலை நிறைவு ஏற்பட்ட பிறகு பணத்தின் அளவுகூடி ஏறச் செய்யும். இதனையே முழு அல்லது உண்மைப் பணவீக்கம் என்று கூறலாம். வேலை நிறைவு ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னால் பணத்தின் அளவு அதிகரிப்பதால் தேவை கூடியும், வேலை வாய்ப்பும் உற்பத்தியும் பெருகுவதில் ஏற்படும். நெருக்கடிகளின் காரணமாக விலை ஏறினால் அதனை பகுதி பணவீக்கம் அல்லது அரைகுறைப் பணவீக்கம் என்றும் கூறலாம்.

பணவீக்கப் போக்கு—விலை ஏற்றம் பணத்தின் (தேவை) பக்கமிருந்தோ, பண்டங்களின் (அளிப்பு) பக்கமிருந்தோ தோன்றலாம். பணத்தின் அளவுகூடி, அதனால் தேவை அதிகரிக்கின்ற பொழுது பண்டங்களின் அளிப்புக் கூடாமல் அதே பழைய அளவிலிருந்தாலும், தேவை அதிகரிக்காமல் இருக்கும் பொழுது பண்டங்களின் அளிப்புக் குறைந்தாலும் விலை ஏறும். விலை ஏறத் தொடங்கிய பிறகு நாட்டிலுள்ள பொருளாதார

நடவடிக்கைகள் மேலும் மேலும் விலையேற்றத்தைத் தூண்டும். பணத்தின் அளவால் முதலில் விலை கூடியபின் விலை கூடியதால் பணத்தின் தேவையரும். விலை கூடியவுடன் உண்மை வருவாய் குறைவால் கூலி உயவு கேட்பார்கள். கூலியைக் கூட்டுவதால் பொருட்களின் அடக்கவிலை மிகுந்த விலையை உயர்த்துவரைத தேவையாக்கும். விலை உயர்கின்ற பொழுது, விலை உயருமென்று எதிர்பார்த்தால் மக்கள் முன்னெச்சரிக்கை உணர்வோடு அதிகம் பொருட்களை வாங்க முயன்று தேவையைக் கூட்டுவதையும், விலை மேலும் ஏறியபின் விற்பதால் கூடிய இலாபம் கிடைக்குமென்ற நோக்கத்தில் பண்டங்களை இருப்பு வைப்பதால் அளிப்பு குறைவதையும் காணலாம். இதனால் மேலும் விலை ஏறும். ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைக்குப்பின், பணவீக்கத்தைத் தூண்டும் சக்திகள் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து ஒன்றை மற்றொன்று தூண்டுவதால் “பணவீக்க சுழலேறி” தோன்றும் விலையேற்றமும் பணப்பெருக்கமும் ஒன்றையொன்று துரத்தி உயர்வதால் இவற்றில் எது காரணம், எதுவிளைவு என்று இனங்காண முடியவில்லை. ஆதலால் பால் ஐன்சிக் பணவீக்கம் என்பது விலைமட்ட ஏற்றத்தின் காரணமாகவோ விளைவாகவோ இருக்கக்கூடிய வாங்குந்நிற்ப் பெருக்குப் போக்கு என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

காரணங்கள்—பணவீக்கம் பல காரணங்களால் தோற்றுவிக்கப்படலாம்.

1. உற்பத்தித்திறன் பொதுவாகக் குறைந்தால், நாட்டின் மொத்த உற்பத்தி (பொருட்களின் அளிப்புக்) குறையும். இதன் உடனடி விளைவாக விலை கூடாமல் இருக்கலாம். உற்பத்தித் திறன் குறைந்தால் முதலீட்டுக்குக் கிடைக்கின்ற இலாபமும் காலப்போக்கில் பாதிக்கப்படும். இதனால் தேவையைவிட அளிப்புக் குறைய விலை கூடத் தொடங்கும்.

2. சமுதாயத்தின் செலவு கூடுகின்ற பொழுது பணவீக்கம் தோன்றும். இது அரசு நேரடியாக முதலீடு செய்வதால் ஏற்படும் திட்டமிட்ட பொருளாதாரத்தைப் பின்பற்றும் நாடு பற்றாக்குறை நிதிமுறையைப் பின்பற்றி அதன் வருவாய்க்கு மேல் செலவு (முதலீடு) செய்யலாம். இதனால் நாட்டின் பண அளிப்புக் கூடி பணவீக்கம் ஏற்படும்.

3. போர் ஏற்பட்டால் அதனைத் தொடர்ந்து பணவீக்கம் வரும். போர்க்காலத்தில் வெற்றி பெறும் நோக்கத்தோடு அரசு கடன் வாங்கியும், காகிதப்பண வெளியீட்டைக் கூட்டியும் வரிகளை மிகுதிப்படுத்தியும், அதிகமானப் பணத்தைப் பெற்றுச் செலவிடும். மேலும் நாட்டிலுள்ள பொருட்களை முதலில் போர்த் தேவைகளுக்கே எடுத்துக் கொள்வர். அரசின் செலவு கூடுவதால் மக்கள் வருவாய் கூடும். ஆனால் பொருட்கள் போர்த் தேவைக்குச் செல்வதால், பொருள் பற்றாக்குறை ஏற்படும். இதனால் விலைகள் கூடும். போர்முடிந்தவுடன் அது வரை ஒத்திப் போட்ட தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப் பொதுமக்கள் போட்டியிடுவதால் பணவீக்கம் மேலும் பெருகும்.

4. தொழிற்சங்கங்கள் வலுவாக அமைந்து கூலி கூடினாலும் அதனைத் தொடர்ந்து பொருட்களின் அடக்கவிலை உயரும். மேலும் கூலி விகிதம் அதிகரித்தால் மக்களின் வருவாய் பெருக பொருட்களின் தேவை கூடி விலையேற்றம் (பணவீக்கம்) தொடங்கும்.

5. இன்றைய முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையில் வாணிபச் சுழல் இயல்பான ஒன்றாகி விட்டது. மந்த நிலையிலிருந்து பொருளாதாரம் மீள்கின்ற பொழுது விலை பலமடங்கு அதிகரிக்கின்றது. இது பணவீக்கத்தில் சென்று முடிகின்றது.

பல வகைகள்- பணவீக்கத்தை அது தோன்றும் காரணங்களின் அடிப்படையிலும், காலத்தின் அடிப்படையிலும், பணவீக்க வேகத்தின் இயல்பின் தன்மையை ஒட்டியும் பல வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

அ) காரணங்களின் அடிப்படையில்-1. காகிதப் பணவீக்கம் அரசு வெளியிடும் காகிதப் பணம் அளவு கடந்து விடுவதால் விலைகள் ஏறுவதைக் காகிதப் பணவீக்கம் என்கின்றோம். அரசு பின்பற்றும் பணவெளியீட்டுக் கொள்கைகளை ஒட்டியும், சமுதாயத்திலுள்ள பணப்புழக்க வேகத்தை ஒட்டியும் காகிதப் பணம் கூடுகின்றது. பணம் கூடிய அளவிற்குப் பொருட்களின் அளிப்புக் கூடாததால் இத்தகைய பணவீக்கம் ஏற்படுகின்றது.

2. கடன் பணவீக்கம்-வங்கிகள் மிகுதியாகக் கடன் கொடுத்தால் சமுதாயத்தில் பணத்தின் அளவு கூடும். வங்கி வட்டி விகிதம் குறைவாக இருந்தால் மக்களும் முதலீட்டாளர்களும் பெருமளவில் கடன் பெறுவர். இது செலவைப் பெருக்க விலைகள் கூடும்.

3. வாங்கும் திறன் பணவீக்கம்-மக்களுடைய வாங்குந்திறன் அவர்களுடைய சொத்தின் அளவையும் தன்மையையும், ரொக்கக் கையிருப்பையும், கிடைக்கின்ற வருவாய்களான கூலி, வட்டி, வாரம், இலாபம் ஆகியவற்றையும் ஒட்டி அமைகின்றது. இத்தகைய வாங்கும் திறனைப் பெருக்கும் காரணிகள் கூடியதால் ஏற்படும் பணவீக்கத்தை வாங்கும் திறன் பணவீக்கம் அல்லது வருவாய்ப் பணவீக்கம் என்கின்றோம்.

4. வரவுசெலவுத் திட்டப் பணவீக்கம்-அரசு தனது வரவுக்கு மேல் செலவிடுகின்ற பொழுது, தேவையான பணத்தை மேலும் வரிவிதிப்பின் மூலமோ, கடன் வாங்குவதன் மூலமோ பெற முயலும். இந்த வழிகளில் போதுமான அளவுப்பணம் கிடைக்காவிட்டால் பற்றாக்குறையை ஈடு செய்யப் புதிய பணத்தை வெளியிடும். இதனை வரவு செலவு வழிப் பண வீக்கம் அல்லது பற்றாக்குறை நிதி தூண்டிய பணவீக்கம் என்று அழைக்கலாம்.

5. விஞ்சிய முதலீட்டு வழிப் பணவீக்கம்-பணமுதலீடு பெருமளவில் உற்பத்தி சாதனங்களை பெருக்குவதில் மட்டும் சென்று, நுகர்பொருட்களின் உற்பத்தி கூடாமல் இருந்தால் நுகர்பொருட்கள் பற்றாக்குறையால் ஏற்படும் பணவீக்கத்தை மிஞ்சிய முதலீட்டு வழிப் பணவீக்கம் என்றழைக்கலாம்.

6. பணமதிப்புக் குறைப்பு வழி பணவீக்கம்-ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகப் பணமதிப்பை குறைப்பதோ, பண மதிப்பிழப்பதோ நிகழ்ந்தால் விலையேற்றம் ஏற்படும். பண மதிப்புக் குறைகின்ற பொழுது இறக்குமதியாகும் கச்சாப் பொருட்களின் விலை கூடுவதாலும், ஏற்றுமதி கூடி, பொருட்களின் அளிப்புக் குறைவதாலும் பணவீக்கம் உண்டாவதைப் பணமதிப்புக் குறைப்பு வழிப் பணவீக்கம் என்கின்றோம்.

7. விஞ்சிய வேலை நிறைவு வழிப் பணவீக்கம்-ஒரு நாட்டில் வேலை நிறைவு ஏற்பட்ட பின்னர் வேலையாட்கள் பற்றாக்குறை ஏற்படும். ஆதலால்

முதலாளிகள் வேலையாட்களைக் கவர போட்டி போட்டுக் கொண்டு அதிகக் கூலிக் கொடுப்பார். இதன் விலைவாசி ஏற்படுவதை 'விஞ்சிய விலை நிறைவு வழிப் பணவீக்கம்' என்றழைக்கின்றோம்.

8. உற்பத்திச் செலவுப் பணவீக்கம்—மூலப்பொருட்களின் விலை கூடுவதாலோ, கூலி உயர்வினாலோ பொருட்களின் அடக்கவிலை கூடி, முதலில் விலையேற்றம் தேவையாகி பின் அதனைத் தொடர்ந்து பலவிதக் காரணங்களால் ஏற்படும் பணவீக்கத்தை உற்பத்திச் செலவு வழிப் பணவீக்கம் என்று கூறுகின்றோம்.

அ) தோன்றும் காலத்தின் அடிப்படையில் 1.போர்க்காலப் பணவீக்கம்— போர்க்காலத்தில் மிகுதியான பணவீக்கம் ஏற்படுகின்றது. இது அரசின் செலவு கூடுவதால் தொடங்கி வளர்கின்றது. பேராசிரியர் பிசு, போர்க்காலப் பணவீக்கத்தை 1) நிதிப்பற்றாக்குறை தூண்டியப் பணவீக்கம், 2) கூலி தூண்டியப் பணவீக்கம், 3) தாவும் பணவீக்கம் என்றும் பிரித்துக் கூறுகின்றார்.

2. போருக்குப் பிந்திய பணவீக்கம்—போர் முடிந்த பின்பும் போர்க்காலப் பணவீக்கம் தொடரக் கூடும். மேலும் போர்க்காலத்தில் ஒத்தி வைக்கப் பெற்ற அழுக்கி வைக்கப்பெற்ற தேவை தலைதூக்குவதாலும் பணவீக்கம் மிகுதிப்படும்.

3. அமைதி காலப் பணவீக்கம்—அமைதிக்காலத்திலும் பண வருவாய் கூடுவதாலோ, அடக்க விலை உயர்வாலோ அரசின் ஆக்கப்பணிச் செலவுகளாலோ வேறு காரணத்தாலோ பணவீக்கம் தோன்றலாம்.

இ) இயல்பின் அடிப்படையில்—1.அழுக்கிய அல்லது அடங்கிய பணவீக்கம்— பணவீக்கத்தை அரசு வெளியில் புலப்படாத வகையில் விலைக்கட்டுப்பாடு பங்கீடு ஆகியவற்றின் மூலமாக அடங்கியாளலாம். ஆனால் இது பின்னால் பீரிட்டெழக்கூடும் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதற்கு மாறுபட்ட கட்டுப்படுத்த முடியாத சாதாரண விலை யேற்றத்தைத் திறந்த பணவீக்கம் என்கின்றனர்.

2. தவழும் பணவீக்கம்—தொடக்க காலத்தில் மிகவும் மெதுவாக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலை கூடுவதை தவழும் பணவீக்கம் என்கின்றோம்.

3. ஓடும் பணவீக்கம்—ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைக்குப் பின் ஒன்றை காரணிகள் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று துணையாகி, ஒன்றை மற்றொன்று துரத்திக் கொண்டு விரைந்த விலையேற்ச செய்வதை, ஓடும் பணவீக்கம் அல்லது தாவும் பணவீக்கம் என்கின்றனர். 1921-ல் ஜெர்மனியில், போருக்கு முன்னால் கை நிறையப் பணம் கொண்டு சென்று பை நிறையப் பண்டங்கள் வாங்கினால், போருக்குப் பின்னால் பை நிறையப் பணம் கொண்டு சென்று கை நிறையப் பொருட்கள் வாங்கும் நிலை ஏற்பட்டது, என்று கூறும் நிலைக்குப் பணவீக்கம் சென்றது. இத்தகைய நிலையை மட்டமற்ற பணவீக்கம் என்றழைக்கின்றனர்.

பணவீக்க இடைவெளி

இரண்டு வகையான கோட்பாடுகள் பணவீக்கத்தை விளக்குகின்றன. முதலாவதாக, பண அளிப்புப் பற்றிய மரபுவழிக் கோட்பாடு எப்படி பண அளிப்புக் கூடுகின்ற பொழுது விலை ஏறி பணவீக்கம் ஏற்படுமென்று

கூறுகின்றது. இரண்டாவதாக, கீன்சின் பணவீக்க இடைவெளிக் கோட்பாடு வரவு செலவின் அடிப்படையில் பணவீக்கம் தோன்றுவதனைச் சுட்டிக்காட்டி சிறப்பாக பணவீக்கத்தை விளக்குகின்றது.

கருத்து விளக்கம்- அடிப்படை விலையில் கிடைக்கின்ற பொருட்களில் அளவுக்கு மேல் எதிர்பார்க்கின்ற செலவு மிகுதியாக இருக்கின்ற நிலையையே பணவீக்க இடைவெளி குறிக்கின்றது. இருக்கின்ற பொருட்களின் அளவுக்கு மேல் தேவை கூடுகின்ற பொழுது, உற்பத்தி பெருகாத நிலையில் விலை கூடி பணவீக்கமாக மாறுகின்றது.

ஒரு நாட்டிலுள்ள பொருட்களுக்கும் பணிகளுக்கும் மூன்று வகைகளில் தேவை ஏற்படுகின்றது. முதலாவதாக, தனியாரின் நுகர்வுச் செலவினாலும் தேவை தோன்றுகின்றது. இரண்டாவதாக, தனியாரின் முதலீட்டுச் செலவினாலும், மூன்றாவதாக அரசின் செலவினாலும் தேவை ஏற்படுகின்றது. இந்த மூன்று வகையான தேவைகளுக்கும் வேண்டிய அளவோ, அதற்கு மேலேயோ நிலவுகின்ற விலையில் பொருட்கள் கிடைக்குமானால் பணவீக்கம் தோன்றாது.

பொருட்கள், பணிகளின் உற்பத்தி நாட்டிலுள்ள வேலை வாய்ப்பு நிலையையும் தொழில் நுணுக்க முன்னேற்றத்தையும் ஒட்டி அமைகின்றது. அளிப்பு நெகிழ்ச்சியடையதாக இருக்குமானால், தேவை கூடுகின்ற பொழுது அளிப்பும் கூடி ஒரு விலை நிலைப்படும். அளிப்பு நெகிழ்ச்சியற்றதாக இருக்குமானால் பணவீக்கம் இயல்பாகத் தலைதூக்கும்.

கீன்ஸ் போர்க்காலத்தில் உற்பத்திக் காரணிகளை எல்லாம் முழு நிலையில் பயன்படுத்துவதால், அரசின் செலவு போர்த் தேவைகளினால் கூடி, பொருட்களின் தேவையும் கூடுகின்ற பொழுது, உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியாததால் பணவீக்க இடைவெளி தோன்றுமென்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். இதனால் தான் பேராசிரியர் கிளின் பணவீக்க இடைவெளியை, மக்கள் அவர்களுடைய வருவாயில் நுகர்வுக்குப் பயன்படுத்தும் பணத்திற்கும் பணவீக்கத்திற்கும் முந்திய விலையில் நுகர்வுக்குக் கிடைக்கின்ற பொருட்களின் பணமதிப்புக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்று கூறகின்றார்.

எடுத்துக்காட்டு-பணவீக்க இடைவெளியை ஒரு எடுத்துக்காட்டின் மூலம் தெளிவாக விளக்கலாம். ஓராண்டின் மொத்த நாட்டு வருவாய் ரூ.1,500 கோடி என்று வைத்துக் கொள்வோம். இதில் அரசு ரூ.300 கோடி வரியாகப் பெற்றுவிடுகின்றது. அப்படியானால் மக்களிடம் ரூ.1,200 கோடி இருக்கும். இதில் அவர்கள் ரூ.180 கோடி சேமிக்கின்றார்களென்றால் அவர்கள் ரூ.1020 கோடியை செலவிடுவார்கள். மொத்த உற்பத்தியில் அரசுக்கு ரூ.600 கோடி பெறுமானமுள்ள பொருட்கள் தேவை என்றால், பொது மக்களுக்கு ரூ.900 கோடி மதிப்புள்ள பொருட்கள் தான் கிடைக்கும். அவர்களுடைய தேவை ரூ.1020 கோடிப் பொருட்கள். இதில் ரூ.120 கோடி தேவை மிகுதியாக இருப்பது பணவீக்க இடைவெளியாக இருக்கின்றது. இந்த தேவை அளிப்பு இடைவெளி தான் பணவீக்கத்தைத் தூண்டிவிடுகின்றது.

வரைபடம்-பணவீக்க இடைவெளியை ஒரு வரைபடத்தின் மூலம் விளக்கலாம்.

வரைபடத்தில் உண்மையான வருவாயை படுக்கைக் கோட்டிலும் மொத்தச் செலவைச் செங்குத்துக் கோட்டிலும் குறிக்கின்றோம். 45° வரைந்துள்ள Y கோடு சமநிலையைக் காட்டுகின்றது C+1+G கோடு நுகர்வு, முதலீடு, அரசின் செலவு ஆகியவற்றின் மூலம் ஏற்படும் மொத்தச் செலவைக் குறிக்கின்றது. இந்நிலையில் சமுதாயத்தின் மொத்த உற்பத்தியும் மொத்த வருவாயும் E புள்ளியில் சம நிலையில் இருக்கின்றது. அதாவது OM வருமான அளவில் ME அளவு செலவில் நடப்பு நிலையில் சமநிலை ஏற்படுகின்றது.

வரைபடத்தில் C+1+G கோடு மிகுதியாக அரசு செலவிடுகின்ற பொழுது ஏற்படும் மொத்தச் செலவைக் குறிக்கின்றது. இந்நிலையில் உண்மையான வருவாய் OM கோடு ஆக இருக்கும் மொத்தச் செலவு ME அளவிலிருந்து MA ஆகக் கூடுகின்றது. EA அளவு தேவை மிகுதியாக இருப்பதால் பணவீக்கம் தொடங்குகின்றது. EA பகுதி பணவீக்கம் இடைவெளியாகும்.

கருத்தின் முக்கியத்துவம்— பணவீக்க இடைவெளிக் கருத்து பணவீக்கம் எப்படி தொடங்குகின்றதென்பதை விளக்குகின்றது. கீன்ஸ் இந்தக் கருத்தை போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் விளக்கிய போதிலும் பொருளாதார வளர்ச்சி சூழ்நிலைக்கும் இது பொருந்துவதைக் காணலாம்.

நமது நாட்டில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் மூலம் மிகுதியாகப் பணச் செலவும் பணவருவாயும் ஏற்படுவதைக் காண்கின்றோம். மொத்தச் செலவு கூடிய அளவிற்கு மொத்த நுகர் பொருட்களின் உற்பத்தி கூடவில்லை. நமது முதலீடுகளின் மூலம் உடனடியாக நுகர்பொருட்களின் உற்பத்தி கூடவில்லை. நமது முதலீடுகளின் மூலம் உடனடியாக நுகர் பொருட்களின் உற்பத்தி கூடாது. உற்பத்தியைப் பெருக்க காலம் தேவைப்படுகின்றது. தேவைக்கும் அளிப்புக்கும் இடையிலுள்ள வெளியே பணவீக்கத்தைத் தொடங்கி வைத்துள்ளது. பணவீக்க இடைவெளிக் கருத்து பொருளாதார வளர்ச்சிக் காலத்தில் பணவீக்கம் ஏற்படுவதை விளக்கவும் பயன்படுகின்றது.

பணவீக்க இடைவெளிக் கருத்தின் மூலம் பணபெருக்கத்தினால் பணவீக்கம் ஏற்படுவதைச்சுட்டிக் காட்டுவதோடு கீன்ஸ், அரசின் நிதிமுறை நடவடிக்கைகளினால் எப்படிப் பணவீக்கத்தைப் போக்கலாமென்பதையும் கூறுகின்றார்.

பணவீக்க இடைவெளியை நீக்குதல்—பணவீக்கத்தைத் தூண்டுகின்ற பணவீக்க இடைவெளியை நீக்கிவிட்டால் பணவீக்கம் ஏற்படுவதைத் தடுத்துவிடலாம். அதற்கு மூன்று வழிகள் உள்ளன. முதலாவதாக சமுதாய மக்களைச் சேமிக்கத் தூண்டலாம். சமுதாயத்தின் தன் விருப்ப சேமிப்புக் கூடினால் பொருட்களின் தேவை குறையும். இரண்டாவதாக அரசு மக்களிடமிருக்கின்ற மிகுதியான வாங்கும் சக்தியை புதிய வரிகளின் மூலம் பெறலாம். இதனால் அரசு மிகுதியாகச் செலவிடுகின்ற பணத்தின் அளவிற்கு மக்களிடமேருக்கும் வாங்கும் சக்தி குறைந்தால் பணவீக்கம் தோன்றாது. மூன்றாவதாக, கூடுகின்ற தேவையின் அளவிற்கு பொருட்களின் உற்பத்தியைக் கூட்டலாம். அதாவது வரைபடத்தின் உண்மையான வருவாய் OM அளவிற்குக் கூடுவதாகும். ஆனால் பொருளாதாரம் முழுநிறை

வேலைவாய்ப்பு நிலையிருந்தால் பொருட்களின் உற்பத்தியைக் கூட்ட இயலாதென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

பணவீக்கத்தின் விளைவுகள்

பணமதிப்பில் ஏற்படும் மாற்றம் சமுதாயத்தின் எல்லா பகுதியினரையும் ஒன்றுபோல் பாதிப்பதில்லை. எல்லாவிடைகளும் ஒரே திக்கில் ஒரே விகிதத்தில் மாறினால் யாரும் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் சில பொருட்களின் விலையில் மாறுதலும் சிலவற்றில் மெதுவான மாறுதலும் இருப்பதால் மக்கள் முதலீட்டாளர்கள், கூலிகள், கடன் கொடுத்தோர், பெற்றோர், பத்திரங்களை வைத்திருப்போர், விலை செலுத்துவோர் என்னும் தங்கள் நிலைக்கேற்ப ஆதாயமோ, இழப்போ அடைகின்றனர். மேலும் பணமதிப்பில் ஏற்றமோ, இறக்கமோ அளவு கடந்து சென்றால் பண தனது பணிகளை திறமையாகச் செய்ய முடியாது. அது மதிப்புக் நிலைக்களனாகி இல்லாமல் போனவுடன், அதனால் கணக்கலகாகவும் செவ்வனே பணியாற்ற முடியாது. செலாவணியிலும் அது மதிப்பிழக்கும் நிலைவரும். ஆகவே, பொருளாதாரப் பணவீக்கமும் பணவாட்டமும் நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு நல்லதல்லவென்று கருதுகின்றனர். இவற்றின் விளைவுகளைத் தனித்தனியாக ஆராயலாம்.

1. வாணிபமும் தொழிலும்—விலையேறுகின்ற பொழுது வணிகர்களும் உற்பத்தியாளர்களும் நல்ல இலாபம் பெறுவார்கள். பொருட்களின் தேவை கூடுவதால் வாணிபத்தின் அளவு விரிவடைய இலாபம் பெருகும். உற்பத்தியாளர்கள் விலையேற்றத்தின் வேகத்தில் அடக்கச் செலவுகள் கூடாமலிருப்பதைக் காண்பார்கள். இதனால் உற்பத்தியைப் பெருக்கத் தூண்டுதல் கிடைக்கும். வேலை வாய்ப்புக்கள் கூடுவதால் தேவை கூடி மேலும் விலை உயரும். இந்நிலையில் ஒளிமயமான எதிர்காலம் இருப்பதாக எண்ணி மேலும் மேலும் வாணிபத்திலும் உற்பத்தியிலும் ஈடுபடுவார்கள். இந்த ஊகநோக்கு ஓரளவிற்கு மேல் பாதகமான விளைவுகளை கொண்டு வரும்.

i) பணவீக்கம் உற்பத்தியையும், அதே நேரத்தில் நுகர்வையும் தூண்டுவதால் உற்பத்தியானவையெல்லாம் விற்றுவிடக் காண்பார்கள். பேரளவு உற்பத்தியில் ஈடுபடுவார்கள். இதனால் பொருட்களின் தரம் குறையும். திறமை குறைந்த வணிகர்களும் தொழில் முயல்வோரும் கூட விலையேற்றத்தால் இலாபம் பெறுவர். இதனால் பொதுவாகத் திறமையும் தரமும் குறைந்து வரும்.

ii) தொழிலாளர்கள் உயர்ந்து வரும் கூலியை விட பொருட்களின் விலை மிகுதியாக ஏறுவதை உணர்வார்கள். கூலி உயர்வு போராட்டங்களும் வேலை நிறுத்தங்களும் ஏற்படும். உற்பத்தி ஓரளவு பாதிக்கப்படும். கூலி உயரும். இலாபம் குறைந்து நட்டம் ஏற்படலாம்.

iii) மொத்தத்தில் ஆடம்பரப் பொருட்களின் விலைகள் மிகுதியாகக் கூடுமாதலால், அத்தகைய உற்பத்தியில் உற்பத்திச் சாதனங்கள் பெரிதும் ஈடுபடுத்தப்பெறும். இது நீண்ட காலப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதாக இருக்காது.

iv) அயல்நாட்டு வாணிபம் பாதிக்கும். பிறநாட்டுப் பொருள்களின் விலையோடு ஒப்பிடுகையில் பணவீக்க நாட்டின் விலை அதிகமாக இருக்கும்.

v) பணவீக்கம் உண்மை வருவாயைக் குறைப்பதால், பழைய வருவாய் அளவில், குறைந்த அளவுப் பொருட்களையே வாங்க முடியும். இதனால் உள்நாட்டுத் தேவை குறையலாம்.

vi) பணவீக்கத்தில் அரசின் செலவு உயர் அரசு வரி விகிதத்தைக் கூட்டும். உற்பத்தியாளர்களை இது பாதிக்கும்.

vii) அரசு வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்குப் பணவீக்கம் காரணமாகலாம். விலைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு அரசு உற்பத்தி, வாணிபப் பணிகளைச் செய்வது தேவையாகின்றது.

2. கூலி-சம்பளம் பெறுவோர்-விலைகள் கூடுகின்ற வேகத்தில் கூலிகள் உயராது. தொழிற்சங்கங்கள் இருந்தபோதிலும் படிப்படியாகவே கூலி உயரும். இதனால் உண்மை வருவாய் குறைந்து தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். குறிப்பிட்ட மாதச் சம்பளம், மானியம், ஓய்வகால ஊதியம் ஆகியவை பெறுவோரின் நிலையும் இதுவே. பணவீக்கம் இவர்களுக்கு இலாபமாக இருக்காது.

3. நுகர்வோர்-விலைகள் விரைந்தேறுகின்ற பொழுது நுகர்வோர் பாதிக்கப்படுவார்கள். குறிப்பாக ஓரளவான வருவாய் பெறுபவர் தங்கள் உண்மை வருவாய் குறைந்து வருவதால் அல்லற்படுவார்கள். ஆனால் வணிகர்களாகவும், விவசாயிகளாகவும் இருக்கின்ற நுகர்வோர் அவர்களது பொருட்களும் அதிக விலைக்கு விற்கப் பெறுவதால் மிகுந்த நட்டமடைய மாட்டார்கள். மட்டட்டற்ற பணவீக்கம் ஏற்பட்டால், அது நுகர்வோர் அனைவருக்குமே பாதகமாக இருக்கும்.

4. கடன்பட்டோர், கடனளித்தோர்- பணவீக்கம் கடன் பட்டோருக்குச் சாதகமாகவும் கடன் கொடுத்தோருக்குப் பாதகமாகவும் இருக்கும். கடன்காரர்கள் பணத்தின் மதிப்புக் குறைந்துவரும் நிலையில் கடனைத் தீர்ப்பது எளிதாக இருப்பதை உணர்வார்கள். கடன் கொடுத்தோர் தாங்கள் கொடுத்த கடன் பணம் உண்மை மதிப்பில் குறைந்து திரும்புவதை அறிவார்கள். பணவீக்கம் கடன்காரர்களுக்குக் கடனைத் தீர்க்க ஏற்றகாலமாகும்.

5. வணிகர்கள்-விலையேற்றம் வணிகர்களின் இலாபத்தைக் கூட்டும். வாங்கிய விலையைவிட விற்கின்ற விலைகூடிக் கொண்டே செல்வதால் கையிருப்புப் பொருட்களினால் மிகுந்த இலாபம் கிடைக்கும். இலாபம் எதிர்பாராத அளவுவந்த குவியக் காண்பார்கள்.

6. முதலீட்டாளர்கள்-குறிப்பிட்ட வட்டி விகிதத்தில் வருவாய் தரும் கடன் பத்திரங்களிலும், நீண்டகால வைப்பு நிதியிலும் காப்பீட்டுத் திட்டங்களிலும் தங்களது சேமிப்பை முதலீடு செய்தவர்கள் நட்டமடைவார்கள். முன்பு போலவே பண வருவாய் இருக்கும். உண்மை வருவாய் குறைந்திருப்பதால் வாங்கும் சக்தி குறையும். நீண்ட காலத்திற்கு நிலத்தை, வீட்டை குறிப்பிட்ட பணத்திற்குக் குத்தகைக்கு விடப்பட்டவர்களும் பணவீக்கக் காலத்தில் பாதிக்கப்படுவார்கள்.

7. விவசாயிகள்- பணவீக்கம் விவசாயிகளுக்கு இலாபமாக இருக்கும். விளைபொருட்களை உயர்ந்த விலைக்கு விற்க முடியும். விலையேறுமளவிற்கு உற்பத்திச் செலவுகள் கூடாது. இதனாலும் இலாபம் பெறுவார்கள். கடன்பட்டிருக்கும் விவசாயிகளால் விலையேற்றக் காலத்தில் எளிதாகத் தங்களது கடனைத் தீர்க்க முடியும்.

8. அரசின் செலவு-விலையேற்றக் காலத்தில் பொதுப்பணிகள் பொதுத்துறை முதலீடு, அரசாங்க ஊழியர்கள் ஊதியம் ஆகியவற்றிற்கு வேண்டிய பணத்தின் அளவு கூடும். அரசு அதிகமாக வரி விதிப்பது தேவையாகும்.

பணவீக்கத்தை கட்டுப்படுத்தும் வழிமுறைகள்

விலையேற்றத்தினால் பொருளாதார விளைவுகள் மட்டும் ஏற்படுவதில்லை. சமுதாய வாழ்வும் ஓரளவு பாதிக்கப்படுகின்றன. கூலி உயர்வு கேட்கும் போராட்டங்கள் மோதலில் முடியலாம். இதனால் சமுதாய அமைதி கெடலாம். ஆதலால் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அரசு நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டியது தேவையாகின்றது. பொருட்களின் உற்பத்தியை விட நாட்டின் மொத்தச் செலவு கூடுவதாலேயே பணவீக்கம் ஏற்படுகின்றது. இந்த நிலையை மாற்ற (அ) பணத்துறையில், (ஆ) அரசிறை, வரிவிதிப்பு கொள்கைகளில், (இ) பிறத்துறைகளில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கலாம்.

அ) பணத்துறையில் நடவடிக்கைகள்-பணவீக்கத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் பணவருவாய் மிகுந்த, தேவைகள் கூடுவதாக இருப்பதால், பணவீக்கத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் பணத்தினளவைக் கட்டுப்படுத்துவதாக இருக்கின்றது. பணத்தின் அளவைக் கட்டுப்படுத்த மையவங்கி பல வழிகளில் நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

1. காகிதப் பணம் வெளியீட்டைக் கவனத்தோடு நெறிப்படுத்தலாம்.

2. மரபுவழியில் வங்கி வட்டி விகிதத்தை மாற்றி பணம் எளிதாகக் கிடைக்காமல் செய்யலாம். மைய வங்கி மற்றைய வங்கிகளுக்கு மாற்று உண்டியல் போன்றவற்றிற்கு கழிவு செய்து பணம் கொடுக்கையில் உயர்ந்த வட்டி விகிதத்தைக் கைக்கொண்டால் பண அங்காடியில் வட்டி விகிதம் உயரும். பணம் அருமையானதாக அருகிய அளவில் மாறும்.

3. மையவங்கி வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். மையவங்கி பத்திரங்களை விற்பனை செய்யும். இதனைப் பொதுமக்கள் வாங்குகின்ற பொழுது, மக்களின் வாங்கும் சக்தி குறையும்.

4. வணிக வங்கிகள் அவற்றிடமுள்ள வைப்பு நிதிக்கு ரொக்கம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய விகிதத்தை மையவங்கி உயர்த்தலாம். இதனால் வங்கிகளின் கடன் கொடுக்கும் சக்தி குறையும்.

5. வணிக வங்கிகள் எத்தகையப் பொருளாதாரப் பணிகளுக்கு மட்டும் கடன் கொடுக்கலாம் என்னும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வரலாம். இதற்குரிய அதிகாரம் மைய வங்கிக்கு உண்டு.

பணத்துறைமுறைகளின் மூலமாக எதிர்பார்க்கின்ற விளைவுகள் முழுக்கக் கிடைக்குமென்று கூறமுடியாது. பணத்துறை நடவடிக்கைகள் எடுப்பதில் சில சிக்கல்கள் இருக்கின்றன.

1. இந்தியா போன்ற பின்தங்கிய நாடுகளில் பணஅங்காடி நன்கு அமைந்திருக்கவில்லை. பணத்துறையின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வராமல் பெருமளவில் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் இருக்கும். அவற்றை மைய வங்கியால் தனது செயல்கள் மூலம் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

2. இலாப விகிதம் அதிகமாக இருக்கின் பொழுது வட்டி விகிதத்தை ஓரளவு கூட்டுவதால் முதலீடு குறையுமென்று கூறமுடியாது.

3. உரிய காலத்தில் சரியான அளவில் எடுத்துக் கொள்ளப்பெறும் பணத்துறை நடவடிக்கைகளால் மட்டுமே பலன் கிடைக்கும் நடைமுறையில் இவற்றை கணிப்பது எளிதான செயல்ல.

4. அரசின் பத்திரங்களின் அடிப்படையில் பண அங்காடி அமைந்திருந்தால் மட்டுமே வெளி அங்காடி நடவடிக்கைகள் பயனுடையதாக இருக்கும்.

5. நாட்டில் வங்கி முறை திறமையாகச் செயல்படும் முறையில் அமைந்திருந்தால் மட்டுந்தான் மைய வங்கியின் நடவடிக்கைகள் நாடெங்கும் விளைவை ஏற்படுத்தும்.

6. பணத்துறை நடவடிக்கைகளைச் சரியாகப் பயன்படுத்தாவிட்டால் தொழில் உற்பத்தி பாதிக்கப்படலாம்.

ஆ) அரசின் கொள்கையின் மூலம் நடவடிக்கைகள்- நாட்டில் உற்பத்தியை விட வருவாய் (வாங்கும் சக்தி) மிகுதியாக இருப்பதால் வாங்கும் சக்தியை (தேவையைக்) குறைக்கின்ற வகையில் அரசின் நிதி நடவடிக்கைகள் இருக்க வேண்டும்.

1. அரசு தனது வரி விதிக்கும் முறைகளின் மூலமாக மக்களிடமுள்ள வாங்கும் சக்தியைக் குறைக்கலாம். முன்பு விதித்த வரிகளைத் திறமையாக வசூலிப்பதோடு அவற்றின் விகிதத்தைக் கூட்டலாம். புதிய வரிகளை விதிக்கலாம் எத்தகைய வரிகளின் மூலம் மக்களின் செலவைக் கட்டுப்படுத்துமோ அத்தகைய வரிகளையே தெரிந்து தேர்ந்து விதிக்க வேண்டும். வரி விதிப்புக் கொள்கையில் தவறு நேர்ந்தால் அரசியல் போராட்டங்கள் ஏற்படலாம். மக்களின் சேமிப்பின் அளவு குறைந்தால் அது காலப்போக்கில் முதலீட்டைப் பாதிக்கும். கச்சாப்பொருள் இறக்குமதி வரி, சுங்கவரி, போன்றவற்றைக் கூட்டுவதால், உற்பத்திச் செலவு உயரும். இதுமறைமுகமாக உற்பத்தியைப் பாதிக்கலாம். ஆதலால் பாதகமான விளைவுகள் ஏற்படாத வகையில் அரசின் வரிக் கொள்கையை அமைத்துக் கொள்வது தேவையாகும்.

2. அரசு தனது பொதுச் செலவுகளை-குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில் பணவீக்கக் காலத்தில் அரசின் பொதுச் செலவைக் குறைப்பது இயலாத செயலாக இருக்கின்றது. போர்க்காலத்தில் செலவைக் குறைக்க முடியாது. திட்டமிட்டு பொருளாதார நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கும் போது இடையில் திட்டங்களை நிறுத்துவது சிறந்த செயலாக இருக்காது. அரசின் நிர்வாகச் செலவுகளையும் எளிதாகக் குறைத்துவிட முடியாது.

3. அரசின் கடன் நிர்வாகக் கொள்கை பொதுமக்களிடமிருக்கும் ரொக்கப் பணத்தின் அளவைக் குறைப்பதாக இருக்க வேண்டும். பொது மக்களிடம் வாங்கிய கடனைப் பணவீக்கக் காலத்தில் திரும்பிக் கொடுக்காமல் மைய வங்கிகளிடம் பெற்ற கடனை முதலில் தீர்க்கலாம். வங்கிகள் வைத்திருக்கும் அரசாங்க பத்திரங்களைத் திரும்ப பெறலாம். ஆனால் இப்படிச் கூடும். வங்கிகளின் கையிருப்பு கடன் தரப் பயன்படாதபடி வங்கிகள் கையில் வைத்திருக்க வேண்டிய ரொக்க விகிதத்தைக் கூட்டவேண்டும்.

மக்களின் சேமிப்புகளைக் கூட்டும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். வட்டி விகிதத்தைக் கூட்டுவது தன் விருப்பச் சேமிப்பை தூண்டும் கட்டாயச் சேமிப்புத் திட்டங்களைக் கொண்டு வரலாம்.

இ) பிற துறைகளின் நடவடிக்கைகள்-நாட்டின் பல்வேறு துறைகளிலும் பணவீக்க எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை எடுப்பது தேவையாகின்றது.

1. நாட்டின் மொத்த உற்பத்திக் கூட்டும் வகையில் உற்பத்தித் திறன் உயர்த்தும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தேவை. இதற்கு உற்பத்தியைப் பாதிக்கும் வகையில் அரசுவரிகளை விதிக்கக்கூடாது. கச்சாப் பொருட்கள் தடையின்றி இறக்குமதியாக வேண்டும்.

2. கூலி உயராமல் பார்த்துக் கொள்ளுதல் தேவை. தொழிற் சங்கங்களோடு பேசி கூலி உயராமல் இருக்க ஆவண செய்யலாம்.

3. விலை கட்டுப்பாடு பங்கீடு ஆகியவற்றின் மூலமாக விலையேற்றத்தைத் தடுக்கலாம். மக்களுக்கத் தேவைப் பொருட்கள் ஓரளவு பரவலாகக் கிடைக்க இம்முறை துணை செய்யலாம்.

4. வெளி மாற்று விகிதத்தில் மாறுதல்களைக் கொண்டு வரலாம். பணத்தின் மதிப்பை உயர்த்துவதன் மூலம் இறக்குமதி கூடி, ஏற்றுமதி குறையும். இதனால் விலையேற்றம் ஓரளவு தடுக்கப்படும். இறக்குமதியை கூட்டுவதன் மூலமாக அந்நியச் செலாவணி அதிகமாகத் தேவைப்படலாம். காலப்போக்கில் இறக்குமதி உள் நாட்டின் தொழிலூர் வளர்ச்சியை பாதிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியாவின் பணவீக்கம்

இப்பொழுது நமது நாட்டில் விலைகள் உயர்ந்து வருகின்றன. இதனால் ரூபாயின் மதிப்புக் குறைந்து வருகின்றது. பணத்தில் வாங்கும் சக்தி குறைவதால் குறிப்பிட்ட வருவாயுள்ளவர்களும் தொழிலாளர்களும் தங்களது வாழ்க்கைச் செலவைச் சரிக்கட்ட முடியாமல் திண்டாடுகின்றனர். இந்தப் பணவீக்கத்தின் போக்கையும் காரணங்களையும் இதனைத் தடுக்க அரசு மேற்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகளையும் அறிவது, இந்தியப் பணத்தின் மதிப்பைத் தெரிந்து கொள்ளத் துணை செய்யும்.

பணவீக்கப் போக்கு-ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயல்படுத்தத் தொடங்கியபிறகு பணவீக்கம் மிகுந்துள்ளது. ஆனால் இரண்டாம் உலகப் போரிலிருந்தே விலைகள் ஏறுமுகமாகவே இருந்துள்ளன. போர்க்காலத்தில் ஒத்திவைத்த தேவைகளை நிறைவேற்ற மக்கள் முந்தியதாலும், அவசரப்பட்டுக் கட்டுப்பாடுகளை நீக்கியதாலும், 1949

செப்டம்பரில் ரூபாயின் மதிப்பைக் குறைத்ததாலும், 1950 ஜூனில் கொரியாப் போர் தோன்றியதாலும், மூன்றாம் உலகப் போர் வருமென்ற வதந்தி இருந்தாலும் விலைகள் உயர்ந்தன. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை தொடங்கிய பொழுது விலைகள் ஓரளவு இறங்கத் தொடங்கின. இறக்குமதிக் கச்சாப் பொருட்கள் மிகுந்தன. முதல் திட்டத்தில் வேளாண்மைத் தொழில் உற்பத்தி கூடியது. இவற்றின் விளைவாக 1952-53ஐத் தள ஆண்டாகக் கொண்டு தயாரித்த மொத்த குறியீட்டெண் 1955 மார்ச்சில் 92.5 ஆக குறைந்திருந்தது. ஆனால் அதற்குப்பிறகு தொடர்ந்து விலை ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் மொத்த விலை 38 சதவிகிதமும் மூன்றாம் திட்டக் காலத்தில் 36 சதவிகிதமும் கூடியது. 1961-62ஐத் தள ஆண்டாகக் கொண்டு கணக்கிட்ட மொத்தக் குறியீட்டு எண் 1976 நவம்பரில் 311.9 ஆகக் கூடியிருக்கின்றது. உணவுப் பொருட்களின் விலை 339.1 ஆகவும், தொழில் மூலப்பொருட்களின் விலை 32.4 ஆகவும், உற்பத்திப் பொருட்களின் விலை 265.4 ஆகவும் எல்லாப் பொருட்களின் விலை 310.2 ஆகவும் உயர்ந்திருப்பதைக் கூறுகின்றது. 1984ல் எல்லா பொருட்களின் விலை 352 ஆகும். 1959 ஐத் தள ஆண்டாகக் கொண்டால், 1979 இல் இந்திய ரூபாயின் மதிப்பு 24.7 ஆகக் குறைந்துள்ளது.

காரணங்கள்—நமது நாட்டில் பணவீக்கம் பெருகி வருவதால் பல வகையான காரணங்கள் உள்ளன. பொதுவாக ஒரு பக்கம் தேவையை உயர்த்தக் கூடிய சக்திகள் செயல்படுகின்றன. மறுபக்கம் அந்த அளவிற்கு உற்பத்தி கூடவில்லை. பொருட்களின் தேவையை உயர்த்தும் காரணங்கள் பலவாகும்.

1. மக்களின் தொகை விரைந்து வளர்கின்றது. ஆண்டொன்றிற்கு 1.3 கோடி மக்கள் கூடுகின்றனர். 1981 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி 68.0 கோடிபேர் இருக்கின்றனர். 1984 ல் சுமார் 73 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது.

2. நாட்டு மக்களின் வருவாய் கூடி வருகின்றது . திட்டங்களின் மூலம் வருவாய் பெருக புதிய வாய்ப்புகள் தோன்றியுள்ளன. இதனால் பொருட்களின் தேவை அதிகரிக்கின்றன.

3. ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் அரசு மிகுதியாக முதலீடு செய்துள்ளது. முதல் திட்டத்தில் ரூ.2,400 கோடியும், இரண்டாம் திட்டத்தில் ரூ.4,500 கோடியும், மூன்றாம் திட்டத்தில் ரூ.7,500 கோடியும் செலவிட்டுள்ளனர். இதில் பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. முதல் திட்டத்தில் ரூ.420கோடியும், இரண்டாம் திட்டத்தில் ரூ.950கோடியும், மூன்றாம் திட்டத்தில் ரூ.550கோடியும் பற்றாக்குறை இருந்தது. ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டச் செலவு ரூ.1,75,000 கோடி என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பணவீக்கத்திற்கு வேகத்தையளிக்கிறது.

4. நாட்டில் பணத்தின் அளவு கூடியது. 1950-51 இல் புழக்கத்திலிருந்த பணம் ரூ.1290 கோடி, இது 1973 தொடக்கத்தில் ரூ.5094-51 கோடியாக உயர்ந்தது. 1972 இறுதியில் வங்கிவைப்புப் பணம் ரூ.8,146 கோடி. மக்களிடமிருந்த மொத்தப்பணம் 1976 இறுதியில் ரூ.14013 கோடியாகவும், 1984ல் ரூ.31284 கோடி ஆகவும் உயர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். இந்த அளவிற்கு நாட்டின் உற்பத்தி உயரவில்லை.

5. விலை உயருமென்று எதிர்நோக்கி மக்கள் தேவைக்கு அதிகமாகவே பொருட்களை வாங்கி இருப்பு வைக்கின்றனர்.

6. இது ஒரு பொருளாதார விரிவாக்க காலமாக இருப்பதால் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் (தேவைகள்) மிகுந்த வருகின்றன.

7. இந்தியாவில் இப்பொழுது சுமார் 300 கோடி ரூபாய் கறுப்புப் பணம் பொருட்களைப் பதுக்கி விலையேற்றத் துணை செய்கின்றது.

பொருட்களின் அளிப்புப் பகுதியில் உற்பத்தி எதிர்பார்த்த அளவில் உயராததற்குச் சில காரணங்கள் உள்ளன.

1. நமது முதலீடுகள் உடனடியாகப் பலன் தருபவை அல்ல. முதலீட்டிற்கும் விளைவு கிடைப்பதற்குமுள்ள இடைவெளியில் பற்றாக்குறைக்கு இருக்கின்றது.

2. மூலதனப் பொருட்களின் உற்பத்தியில் காட்டப் பெற்ற தீவிரம் நுகர்பொருள் உற்பத்தியில் இல்லை.

3. உணவு உற்பத்தியில் நாம் தன்னிறைவு பெறவில்லை. 1950-51 இல் 50 மில்லியன் டன் உணவு தானியங்கள் உற்பத்தி செய்தோம். 1970-71 இல் உணவு உற்பத்தி 107.81 மில்லியன் டன்னாக கூடியிருக்கின்றது. 1977-78 இல் நமது உற்பத்தி 12.5 மில்லியன் டன். மொத்தத் தேவை 129 மில்லியன் டன் பற்றாக்குறை இருக்கின்றது. உணவுப் பற்றாக்குறையால் உணவு தானிய விலை கூடுவது பிறவிலை ஏற்றத்திற்கு காரணமாகின்றது. மழையின்மை, பயிர்களுக்கு, கால்நடைகளுக்கு வரும் நோய்கள் போன்றவற்றால் உற்பத்தி பாதிக்கப்படுகின்றது.

4. போக்குவரத்து வளர்ச்சியிலுள்ள குறைகளால் பங்கீட்டு சிக்கல்கள் வருகின்றன.

5. பொருட்களை பதுக்கி வைத்து, செயற்கை முறை பற்றாக்குறையைத் தோற்றுவித்து மிகுந்த இலாபம் பார்க்கின்றவர்களால் விலை ஏறுகின்றது.

கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் வளர்ச்சிக் காலத்தில் ஓரளவு விலை கூடுவது இயல்பாகும். ஆனால் பேராசிரியர் பட்டாச்சாரியா கூறுவது போல, “சிறிய விலை கூடுவது தவிர்க்க முடியாததாயினும் ஓரளவு விலையில் நிலையான தன்மை இல்லையென்றால் முன்னேற்றம் பொருளற்றதாகி விடும்” இதனை இந்திய அரசு உணர்ந்து சில நடவடிக்கைகள் எடுத்து வருகின்றது.

உற்பத்தியைப் பெருக்க ஊக்கம் தருகின்றனர். சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டத்தின் மூலம் வேளாண்மை உற்பத்தியின் கவனம் செலுத்துகின்றனர். உற்பத்தி முறைகளில் கருவிகளில், விதைகளில், உரத்தில் கால் நடையில் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்த முயல்கின்றனர். சிறுதொழில்களின் வளர்ச்சியால் நுகர்பொருள் உற்பத்தி பெருகுமென்று சிறுதொழில்கள் வளர்ச்சியிலும் கவனம் செலுத்துகின்றனர். உற்பத்தியை உயர்த்துவதில் ஓரளவு வெற்றி கிடைத்திருக்கின்றது.

பணத்துறையிலும் சில நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன. ரிசர்வ் வங்கி வங்கிகள் அளிக்கும் கடனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. தெரிந்தெடுத்த கடன் கட்டுப்பாட்ட முறை மூலம் சிலவற்றிற்கு வணிக வங்கிகள் கடன் தருவதைத் தடுக்கின்றனர். ரிசர்வ் வங்கி மற்றைய

வங்கிகளுக்கு கடன் தரும் வட்டி விகிதம் 9% வரை உயர்த்தப் பெற்றுள்ளது. மக்களிடம் சேமிப்புப் பழக்கத்தைக் கூட்ட சிறு சேமிப்புத் திட்டம் செயல்படுகின்றது. முக்கிய 20 வங்கிகளைத் தேசிய மயமாக்கியதால் ஊக வாணிபத்திற்குக் கிடைத்த பணம் குறையுமென்று எதிர்பார்க்கலாம்.

பி.எல். 480 மூலம் அமெரிக்காவிலிருந்து கோதுமை இறக்குமதி செய்வது ஓரளவு விலையேற்றத்தைத் தடுக்கின்றது. பங்கீட்டு முறையும் விலையைக் குறைக்கத் துணை செய்கின்றது. 75ல் நெருக்கடி நிலையை அறிவித்ததும், அதனைத் தொடர்ந்து இந்திய தலைமை அமைச்சர் திருமதி. இந்திராகாந்தி இருபது அம்சத் திட்டத்தை வெளியிட்டு, அதனைத் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தத் தூண்டியதும் விலையேற்றத்தை ஓரளவு கட்டுப்படுத்தியுள்ளன. எல்லா வகையான நடவடிக்கைகளும் முறையாகச் செயல்பட்டால் பணவீக்கத்தை நிலையான அடிப்படையில் கட்டுப்படுத்தி வெற்றி பெறலாம்.

பணவாட்டம் (DEFLATION)

பணவீக்கத்திற்கு நேர் எதிரான நிலையைப் பணவாட்டம் என்கின்றோம். “பண வாட்டமென்பது பணத்தின் மதிப்பு அதிகரிப்பதாகும். அதாவது விலைகள் குறைதலாகும்” என்று கிரெளதர் கூறுகின்றார். இத்தகைய நிலை, பொருட்கள் பணிகளின் அளிப்பை விடத் தேவை குறைவதாலும், உற்பத்தி கூடுவதாலும், பொருளாதார நடவடிக்கைகள் குறைந்து வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மிகுவதாலும் ஏற்படும்.

காரணங்கள்—பொதுவாக பணவாட்டத்திற்கான காரணங்களை வகைப்படுத்திக் கூறலாம்.

1.நாட்டின் பொருள் உற்பத்தி கூடுகின்ற பொழுது பண அளவு (பண வெளியீடோ புழக்கவேகமோ) அந்த அளவிற்கு கூடாமலிருந்தால் பணவாட்டம் ஏற்படும்.

2.தொழில் முயல்வோர்கள் எதிர்காலத்தில் தங்களது பொருட்களின் (இலாபம்) தேவைகுறையுமென்றோ, ஏற்றுமதி அளவு பாதிக்குமென்றோ கருதினால் முதலீட்டளவைச் சுருக்குவார்கள். இது வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைக் கூட்டி, சமுதாயத்தின் பண வருவாயை குறைத்து விலை வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும்.

3. இறக்குமதி அளவுகடந்து கூடுவதால் விலைகள் குறையும்.

4.பணவீக்கக் காலத்தில் அரசு வேண்டுமென்றே பின்பற்றுகின்ற கொள்கைகள் பணவாட்டத்தைக் கொண்டு வரலாம். அரசு எச்ச (உபரி) வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தலாம். வட்டிவிகிதத்தைக் கூட்டி மக்களுக்கு எளிதாகப் பணம் கிடைக்காமல் செய்வதும் பணவாட்டத்தை மிகுதிப்படுத்தும்.

விலை குறைவதெல்லாம் பணவாட்டமல்ல. தொழில்புரட்சி காலத்தின் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்டதைப் போல உற்பத்தித் திறன் கூடி, பொருட்களின் அடக்கவிலை குறைந்து, விலைகுறைவது செழிப்பின் அறிகுறியாகும். இப்படி விலை குறைவது பொருளாதார நடவடிக்கைகளைப் பாதிக்காது. இது வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும். ஆனால் தேவைப் பற்றாக்குறையால் ஏற்படும்

பணவாட்டம் அடக்க விலைக்கும் குறைந்து தோன்றும் விலை வீழ்ச்சியின் விளைவாகும். இது உற்பத்தியாளர்களுக்கு நட்டத்தை விளைவிக்கும். நாட்டில் பொருளாதார மந்தத்தைக் கொண்டு வந்துவிடும்.

பணவாட்டத்தின் (விலை வீழ்ச்சியின்) விளைவுகள்

1. வாணிபமும் தொழிலும்-வேகமாக விலை வீழ்ச்சியின் போது உற்பத்தியாளர்களும் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவார்கள். விலைகள் குறைகின்ற அளவிற்கு கூலி போன்ற உற்பத்திச் செலவு குறையாது. இதனால் நட்டம் ஏற்படலாம். பொருட்களின் தேவை குறையும். எதிர்காலம் நம்பிக்கையளிக்காது. உற்பத்தியைக் குறைப்பார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் கூடும். இது மேலும் தேவையைக் குறையச் செய்யும். இதனால் வாணிபம் பாதிக்கும். பொருட்கள் விலை போகாமல் தேங்கிச் சிறிய நன்மைகள் விளைவதும் உண்டு. வட்டிவிகிதம் குறைவதால் சில வகைப் பொருட்களின் தேவை கூடலாம். உற்பத்திச் செலவுகள் குறையலாம். அரசு விதிக்கும் வரிகளும் குறையும். ஆனால் இத்தகைய சின்னஞ்சிறு நன்மைகளை விட வணிகர்களும் தொழிலதிபர்களும் ஏற்க வேண்டிய நட்டங்கள் அதிகமாக இருக்கும்.

2. விவசாயிகள்- விலை வீழ்ச்சி வேளாண்மையில் ஈடுபட்டவர்களைப் பெரிதும் பாதிக்கும். விளை பொருட்களில் விலை குறைகின்றதென்பதற்காகப் பெரும்பாலும் விளைச்சலின் அளவைக் குறைக்க முடியாது. விவசாயிகள் தாங்கள் வாங்கும் பொருட்களின் விலையைவிட விற்கும் பொருட்களின் விலை மிகவும் குறைந்து வருவதைக் காண்பார்கள். குறிப்பாக ரப்பர் தேயிலை போன்றவற்றை உற்பத்தி பெய்யும் தோட்ட முதலாளிகளைப் பணவாட்டம் மிகுதியாகப் பாதிக்கும். பணவாட்டக் காலத்தில் நல்ல விளைச்சல் இருந்தபோதிலும் விலை வீழ்ச்சியின் காரணமாய் விவசாயிகளின் வருவாய் மிகவும் குறைந்திருக்கும். இந்த நிலையைத் தான் வளத்திற்கிடையில் ஏழ்மை என்று பொருளியல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

3. கூலிகளும் சம்பளம் வாங்குவோரும்-விலை குறைகின்ற பொழுது கூலியாட்களும் குறிப்பிட்ட ஊதியம் வாங்குவோரும் நன்மை பெறுவார்கள். அவர்களது உண்மை வருவாய் கூடும். பொருட்களின் விலை குறைகின்ற அளவிற்குக் கூலியோ, சம்பளமோ குறையாது. ஆனால் இந்த நன்மைகள் தொடர்ந்து வேலையில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும். உற்பத்தி குறைவால் வேலையை இழப்பவர்கள் தொல்லைப்படுவார்கள்.

4. முதலீட்டாளர்கள்-குறிப்பிட்ட வட்டி கிடைக்கும் வகையில் பத்திரங்களிலும் பிறவற்றிலும் தங்களது பணத்தைச் சேமித்து வைத்தவர்களுக்கும் குறிப்பிட்ட வாரத்திற்கும் நீண்ட காலத்திற்கு குத்தகைக்கு விட்டவர்களுக்கும் பணவாட்டம் ஆதாயமாக இருக்கும்.

5. கடன் பட்டோர் கடன் கொடுத்தோர்-பணவாட்டக் காலத்தில் பணத்தின் மதிப்புக் கூடுவதால் கடன் கொடுத்தோர் இலாபம் அடைவர். கடன் பட்டவரின் பாரம் கூடும்.

6. நுகர்வோர்-விலை வீழ்ச்சி நுகர்வோருக்கு நன்மை செய்யும். குறைந்த விலையில் பொருட்கள் கிடைக்கும். தங்களது வருவாய் குறையாத வரை பணவாட்டத்தால் நுகர்வோர் நன்மை பெறுவர்.

7. அரசின் செலவு - விலை வீழ்ச்சிக் காலத்தில் அரசின் செலவு குறையும். இதனால் அரசு விதிக்கும் வரிகள் குறைய வாய்ப்புண்டு.

பணவாட்டத்தைப் போக்கும் வழிமுறைகள்

மக்களின் தேவையைக் கூட்டும் வகையில், பணப்புழக்கம் மிகுதிப்படத்தக்க முறையில், பணவாட்டத்தைப் போக்கப் பணத்துறையிலும், அரசின் நிதித்துறையிலும், பிறத்துறையிலும் நடவடிக்கைகளை எடுக்கப் பெற வேண்டும்.

அ) பணத்துறை-மையவங்கி, தன்னிடமுள்ள அதிகாரங்களையும், சாதனங்களையும் பயன்படுத்தி பணத்தின் வெளியீட்டளவையும், வணிக வங்கிகள் கொடுக்கின்ற கடன் அளவையும், கூட்டலாம். வட்டி விகிதத்தைக் குறைத்து பணம் எளிதாகக் கிடைக்கச் செய்யலாம். இதனால் முதலீடு கூடுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. ஆனால் இலாபம் கிடைக்குமென்று நம்பிக்கையில்லாத போது வட்டி விகிதம் குறைவதால் மட்டும் முதலீடு கூடுமென்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஆ) நிதித்துறை-அரசு தனது வரிவிதிக்கும் முறைகளையும், நிதிக் கொள்கைகளையும் மக்களின் வாங்கும் சக்தியைப் பெருக்கும் வகையில் அமைக்க வேண்டும். வரிகளைக் குறைப்பது தேவை, கடன் வாங்குதல் நல்லதல்ல. அரசு சாலை அமைத்தல், அணைகள், மருத்துவ நிலையங்கள் கட்டுதல் போன்ற ஆக்கப்பணிகளை மேற்கொண்டு பொதுச் செலவைக் கூட்டுவது பயனுள்ளதாக இருக்கும். இதனால் நாட்டின் வேலை வாய்ப்புக்கள் அதிகரிக்கும். பொதுச் சொத்து வளரும் தொழிலூ துறைகளில் இலாபம் கருதாமல் அரசு முதலீடு செய்யலாம். இவற்றில் அரசுக்கும் கிடைக்கின்ற வெற்றி சரியான துறையை முதலீடு செய்வதையும் முதலீட்டின் அளவையும் ஒட்டி அமையும்.

இ) பிறத்துறைகள்-விலைகள் ஓரளவிற்கு மேல் குறையாமல் இருக்க அரசு துணை செய்யலாம். இதற்கு அரசு குறிப்பிட்ட விலையில் பொருட்களை வாங்கி இருப்பு வைக்க வேண்டும். இது அரசுக்குச் சமையாக அமையலாம். தவணை முறையில் பணத்தைச் செலுத்தும் வகையில் பொருட்களை விற்பனை செய்யலாம்.

மீட்சிப் பணவீக்கமும் வீக்க நீக்கமும்

விலையேற்றமும் விலை வீழ்ச்சியும் சில சமங்களில் தேவையாகின்றன. இவற்றைப் பணவீக்கம் பணவாட்டம் என்ற கருத்துக்களிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்க்கும் போக்குத் தோன்றியுள்ளது. வாணிபச் சூழலில் மந்த நிலையிலிருக்கும் பொருளாதாரத்தை மேல் மட்டத்திற்குக் கொண்டு வர விலையை ஏற்றவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இலாப விகிதம் கூட, பயன்படுத்தாமலிருக்கும் உற்பத்தி சாதனங்களைப் பயன்படுத்துவர். இத்தகைய விலையேற்றத்தை 'மீட்சிப் பணவீக்கம்' என்கின்றனர்.

மேற்போக்காகப் பார்க்க ‘மீட்சிப் பணவீக்கமும்’, ‘பணவீக்கமும்’ ஒன்று போல் தோன்றுகின்றன. இரண்டிலும் விலை கூடினாலும் கீழ்க்கண்ட குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

1. பணவீக்கம் விரும்பியோ, இயற்கைக் காரணங்களாலோ தோன்றலாம். ஆனால் மீட்சிப் பணவீக்கம் விருப்பப்படி திட்டமிட்டு அரசு மேற்கொள்வதாகும்.

2. பணவீக்கம் பூரிப்பு நிலையில் தோன்றும். மீட்சிப் பணவீக்கம் பணவாட்டத்திலிருந்து மீளும் நிலையில் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது.

3. பணவீக்கக் காலத்தில் பொருட்கள் பணிகளின் விலை வேகமாக உயரும். மீட்சிப் பணவீக்கத்தில் விலைகள் மெதுவாகவே உயர்கின்றன.

4. கட்டுப்படுத்தாத பணவீக்கம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை சீர்குலைத்துவிடும். ஆனால் மீட்சிப் பணவீக்கம் திட்டமிட்டப்படி எதிர்பார்க்கும் முன்னேற்றத்தைக் கொண்டு வரும்.

ஒரு நாட்டில் முழுநிறை வேலை வாய்ப்பு ஏற்பட்ட பிறகு விலைகள் மிகுதியாகக் கூடுவதைத் தடுத்து, அவற்றில் இறக்கத்தைக் கொண்டு வருவது தேவையாகின்றது. இப்படி விலைகுறைவதை “வீக்கநீக்கம்” என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

வாணிபச் சுழல்

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் ஆற்றொழுக்கைப் போன்று ஒரே சீராக நடைபெறுவதில்லை. இன்றையப் பொருளாதார உலகில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இயல்பான போக்குகளாக இருக்கின்றன. இரவும் பகலும் போல செழிப்பும் மந்தமும் ஒன்றைத் தொடர்ந்து மற்றொன்றாக வருகின்றன. இவை தோன்றும் காலத்திலும் போக்கிலும் காணப்படுகின்ற ஒருமைப்பாட்டு இயல்புகள் வாணிபத்தில் (பொருளாதார நடவடிக்கைகளில்) சுழற்சி இருப்பதைத் தெளிவாக்குகின்றது. இதனை வாணிபச்சுழல் அல்லது வாணிபச் சகடம் என்கின்றனர்.

விளக்கம்—வாணிபச் சுழற்சியை எளிதாக விளக்க முடியாது. அது உற்பத்தி, வேலை வாய்ப்பு ஆகிய பொருளாதார நடவடிக்கைகளோடு பின்னிப் பிணைத்திருக்கின்றது. கீன்ஸ், உயர்கின்ற விலைகளையும் குறைந்த வேலையற்றோர் சதவிகிதத்தையும் கொண்ட கெட்ட வாணிபக் காலங்களையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு வாணிபச் சுழல் இருக்கின்றது என்கின்றார். வாணிபம் மேலேறிச் செல்கின்ற நிலையையும், ஓர் உச்ச கட்டத்திற்குப் பின் கீழிறங்கும் நிலையையும் கொண்டிருக்கின்றது. மேலேறுகின்ற பொழுது உற்பத்தி கூட, வேலை வாய்ப்புகள் பெருக, விலை ஏறுவதைப் பார்க்கலாம். இது செழிப்பை நோக்கிச் செல்லும் பூரிப்புப் போக்காகும். வாணிபம் கீழிறங்கும் நிலையில் விலைகள் குறைய வேலையில்லாத திண்டாட்டம் கூட, உற்பத்தி குறையும். இது மந்தத்தை நோக்கிப் போகும் வாட்டப் போக்காகும்.

நான்கு வகைகள்

வாணிபத்தில் ஏற்படுகின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளை நான்கு பிரிவுகளாகப் பகுக்கலாம்.

1. நீண்டகால போக்குகள்-பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஏற்றமோ இறக்கமோ ஒரு நீண்ட கால இடைவெளியில் (30 ஆண்டுகளுக்கு மேல்) தொடர்ந்து நின்று தோன்றுவது நீண்டகாலப் போக்குகள் எனப் பெறுகின்றன.

2. பருவகால ஏற்றத்தாழ்வுகள்-ஒரே ஆண்டில் பருவகால மாறுதல்களுக்கேற்ப பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஏற்படும் ஏற்ற இறக்கத்தை பருவகால ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்கின்றோம்.

3. சுழல்கின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகள்- ஓராண்டுக்கு மேற்பட்ட காலத்தில் செழிப்பும், மந்தநிலையும் மாறி, மாறி மீண்டும், மீண்டும் அலைகளைப் போல் வட்டமிடுவதாக அமையலாம். இவற்றைச் சுழல்கின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்றழைக்கின்றோம்.

4. பலகூட்டமான தொடர்பற்ற ஏற்றத்தாழ்வுகள்-எத்தகைய தொடர்புமில்லாமல் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எதிர்பாராத காரணிகளால் தோற்றுவிக்கப் பெறும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இத்தகையனவாகும்.

வாணிபச் சுழலின் வகைகள்

பேராசிரியர் ஆர்தர்எஸ்டே வாணிபச் சுழல்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்துகின்றார்.

1. பெரிய, சிறிய சுழல்கள்-தொடர்களாக வருகின்ற பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்றத்தாழ்வுகள் பெரியசுழல் என்று கூறலாம். நெருக்கடிகள் என்பது பொருளாதார நடவடிக்கையின் சீரான போக்கு ஆகும். காலத்துக்குக்காலம் பெரிய அளவில் 'விரிசலடைவதையோ', 'கீழ்நோக்கிச் செல்வதையோ' குறிக்கின்றது. பெரிய பின்னடைவு நிலைகளுக்கு இடைப்பட்ட சுழல்களையோ பெரிய சுழல்கள் என்று கூறலாம். இந்த அடிப்படையில் பேராசிரியர் ஹேன்சன் 1837க்கும் 1937க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அமெரிக்காவில் 12 பெரிய சுழல்கள் ஏற்பட்டதை இனங்கண்டு கூறியுள்ளார். ஒரு வாணிபச் சுழலின் சராசரிக் காலம் 8.33 ஆண்டுகள். இந்த பெரிய சுழல்களை ஜக்லர் சுழல்கள் என்றும் கூறுவதுண்டு.

